

Περιζήτητος γαμβρός

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

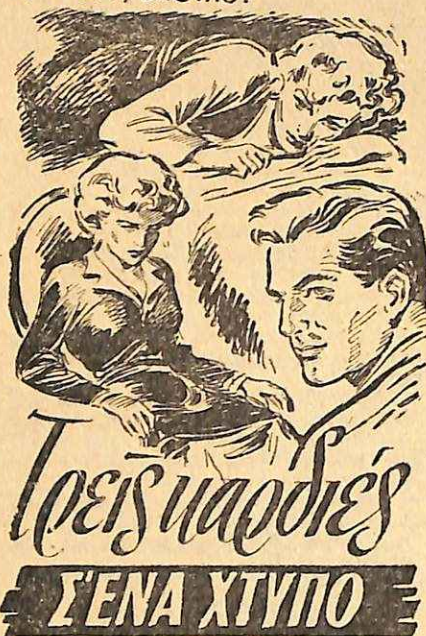
«Λίνα, δὲν θὰ γίνης ποτὲ κα-
λά. Θέλεις... θέλεις νὰ πεθάν-
ῃς μαζί μου; Ἄς πάρουμε ἕ-
να ναρκωτικό, μαζί. Καὶ δὲν

—Θά σου κάνω τὴν ἔνεσι,
τῆς φωνάζω. Ναί, εἶμαι δυνα-
τός. Εἶμαι ἴσως τρελλός!...

Πιχάντιο ρεπορτάζ

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Δύο αδερφές, η Φούλα και η Ζωή, ζούνε μαζί με υπομονή το δράμα τους. Η Ζωή, η πιο μικρή, είναι παράλυτη! Ο πατέρας των δυο κοριτσιών έχει φύγει από χρόνια στην Αμερική κι' έχει πάρει από χρόνια στην Αμερική κι' έχει πάρει από χρόνια στην Αμερική... Η μητέρα τους έχει πεθάνει, κεραυνοβολημένη από το φοβερό άτυχημα της μικρής της κόρης... Κι' η Φούλα δέχεται με πρόθυμο αλτρουισμό ν' αντικαταστήσει τους γονείς της που λείπουν, και θυσιάζει τη ζωή της αδιαμαρτύρητα στο πλευρό της αδερφής της, που γίνεται γι' αυτήν από τη δυστυχία της ένας σκληρός τύραννος... Στο σπίτι των δυο κοριτσιών μπαίνει ο γιατρός της Τραπεζής, όπου εργάζεται η Φούλα, ο Κώστας Μπελίνης. Γι' αυτόν η Ζωή νοιώθει έναν βαρύνοντα άγγελον... Ο Μπελίνης, όμως, αγαπάει τη Φούλα, κι' αγαπιέται από αυτήν... Η Ζωή το διαπιστώνει και μισεί την αδερφή της. Στην απελπισία της, η Φούλα προσπαθεί να δημιουργήσει ένα άλλο, και δέχεται ν' αρραβωνιάσει το Νίκο Σπηλιώτη, τον τμηματάρχη της στην Τράπεζα, που την αγαπάει καιρό κρυφά... Δεν καταφέρνει όμως να συνεχίσει ως το τέλος την ερωτική κωμωδία της μαζί του, του ξεμολογείται ότι αγαπάει το Μπελίνη, κι' ο Σπηλιώτης απομακρύνεται, βαθεία τραυματισμένος και στον έρωτα και στην αξιοπρέπεια του... Όταν έρχεται ο Μπελίνης στο σπίτι των κοριτσιών, η Ζωή του διηγείται με κακία την ιστορία του Σπηλιώτη, κι' ο γιατρός αγαστός, όπως είναι, απειλεί την παράλυτη ότι θα νύφη, όπως είναι, απειλεί την παράλυτη ότι θα νύφη, όπως είναι, απειλεί την παράλυτη ότι θα νύφη...

— Για σάς;... τόν έρωτσε.
— Ναι... Άκουσα πριν τον κύριο Μπελίνη να μιλάει και ν' αναφέρει το όνομά μου...
— Παρεξήγησις, κύριε τμηματάρχα...
— Φαίνεται ότι όλα θα μπορούσαν να μου τὰ εξηγήσει αυτό το γράμμα που κρατάτε...

Καί, ξαφνικά, πριν η Φούλα προφτάσει να κάνει την παραμικρή κίνηση, ο Σπηλιώτης άρπαξε το φάκελλο από τα χέρια της! — Κύριε Σπηλιώτη... ψιθύρισε παγωμένη η κοπέλλα. Τί κάνετε;...
— Κάτι, όχι πολύ λεπτό ίσως, άπολύτως όμως απαραίτητο...

— Δώστε μου πίσω αυτό το γράμμα!...
— Όχι πριν το διαβάσω... Έκει μέσα φαντάζομαι ότι θα βρω την εξήγησι για πολλά πράγματα που μου μένανε ανεξήγητα τον τελευταίο αυτόν καιρό...

Κι' άμεσως, ο τμηματάρχης απομακρύνθηκε προς το γραφείο του, αφήνοντας τη Φούλα μοναχή της, βουλιαγμένη στις πιο πικρές σκέψεις...

Τι την ένοιαζε αν το ψεύτικο αυτό γράμμα το διάβαζε κι' ο Σπηλιώτης;... Ένας λιγώτερος, ένας περισσότερος! Το πραγματικό ήταν το ότι κάτω από το άδωο αυτό γράμμα είχε πλαστογραφηθεί άτιμα η υπογραφή της, κι' είχε γραφτεί στο φάκελλο τ' όνομα του Σπηλιώτη... Κι' όλα αυτά είχαν γίνει από το ίδιο πρόσωπο, από τη Ζωή, την αδερφή της, για να εξωτερικέψουνε το ίδιο, άδυστο μίσος!...

Βυθισμένη όπως ήταν στην απελπισία της, η Φούλα δεν κατάλαβε το Σπηλιώτη που έρχετο πάλι μπροστά της. Και μόνο όταν άκουσε τη φωνή του σήκωσε τα μάτια της και τόν είδε.

— Πάρτε το γράμμα σας, δεσποινίς... της είπε σιγά, τρυφερά, συγκινημένα.

Μηχανικά, εκείνη πήρε το φάκελλο.
— Είπε ωραία δ' αυτά που γράφετε... συνέχισε με τη φωνή του που έτρεμε λίγο ο τμηματάρχης. Άλλά... είνε, άραγε, κι' αλήθεια;...

Η Φούλα σηκώθηκε, ταραγμένη, αποφασιστική:

— Κύριε τμηματάρχα, είπα σταθερά, αυτό το γράμμα κλείνει την πιο μεγάλη, την πιο άσυλληπη άτιμία!... Γι' αυτό δεν ήβρα να το διαβάσετε...

— Ατιμία!... Δέ γράφτηκε από σάς;...
— Γράφτηκε...
— Λοιπόν;
— Η υπογραφή όμως όχι κι' ούτε η διεύθυνσι στο φάκελλο...

Διάνα!..

Στο σπίτι των Πετράκηδων έγινε οικογενειακό συμβούλιο για να παντρεύουν τον μικρότερο αδελφό. Ήταν κακορίζικος και απρόκοπος, και με τη ρεμπέλη ζωή που έκανε κατέστρεψε την υγεία του κι' εξέθεσε και την οικογένεια. Ο μεγαλύτερος αδελφός λοιπόν πήρε την εξουσιοδότηση να βρει νύφη για τον αδελφό.
— Έτσι, ύστερ' από μια εβδομάδα ο αδελφός πήρε τον υπονύφιο και να κάνουν μια επίσκεψι στο σπίτι της νύφης. Έκει ο μικρότερος αδελφός κάθησε σε απόσταση κι' ανήσυχος άρχισε να εξετάζει τη νύφη που καμόρωνε πιο πέρα. Κατόπιν έσκυψε και ψιθύρισε στον αδελφό του:
— Βρέ, Μιχάλη, τι νύφη μου βρήκες; Αυτή είναι χοιρή! Τά μαλλά της είναι άσπρα, η μύτη της στραβή και το στόμα της τεράστιο... Μου φαίνεται πως της λείπουν και τα περισσότερα δόντια.

— Μίλα πιο δυνατά! τόν διέκοψε ο αδελφός του. Δεν υπάρχει φόβος να σ' άκουση. Είναι και νοσηρή!

Ο ΦΑΚΟΣ

— Ά... Κατάλαβα! Έκανε ο Σπηλιώτης σκοτεινός. Το γράμμα αυτό το γράφατε... για κάποιον άλλον! Καί, επειδή ξεχάσατε, ή διασώσατε να το υπογράψετε, το υπέγραψε κάποιος άλλος, αντί για σάς, ίσως για να σάς έκθεση, κι' έγραψε ύστερα το όνομά του δικό μου στο φάκελλο, ίσως για να με κοροϊδέσει!... Άλλά, μήπως δεν είμαι άξιος για κοροϊδία;...

Η φωνή του Σπηλιώτη ακουγόταν τώρα, σιγανή, γεμάτη συγκρατημένο θυμό...

— Κύριε Σπηλιώτη, σάς εξορκίζω! πιαστείτε με... Το γράμμα αυτό είναι πιστή αντιγραφή από ένα ρομάντζο!... Άν θέλετε, μπορώ να σας το φέρω, να το παραβάλετε... Είναι μια κακοήθεια χωρίς προηγούμενο, μια προστυχιά που μου προκαλεί φρίκη και αγανάκτησι!...

Ήταν τόσο αυθόρμητος ο πόνος της φωνής της, που ο Σπηλιώτης κλονίστηκε: φωνής της, που ο Σπηλιώτης κλονίστηκε: φωνής της, που ο Σπηλιώτης κλονίστηκε:

— Λέτε αλήθεια;... τη ρώτησε πιο μαλακά.

— Σας δίνω το λόγο της τιμής μου ότι αυτό που σας λέω είναι ή μόνη, ή πιο αληθινή αλήθεια!...

— Πολύ καλά, δεσποινίς... Σας πιστεύω... Λυπάμαι για δ' αυτά που συμβαίνουν τον τελευταίο καιρό... μεταξύ μας!

Χαμήλωσε λίγο τη φωνή του, και συνέχισε:

— Άλλά, πιο πολύ, λυπάμαι... που το γράμμα αυτό δεν είν' αληθινό.

Καί, σά να μετανόησε γι' αυτό που έκανε, χωρίς να καταλάβει τίς συνέπειες της, η Φούλα έμεινε στη θέση της. Έκρυψε το γράμμα στην τσάντα της, και συνέχισε τη δουλειά της αψηφώντας.

Όταν ήρθε η ώρα να σχολάσει, έκλεισε τα βιβλία της και τὰ χαρτιά της, και βγήκε βιαστικά από την Τράπεζα. Το Σπηλιώτη δεν τόν είδε μπροστά της.

Τράβηξε γραμμή, κατ' ευθείαν στο ιατρείο του Μπελίνη. Της άνοιξε άμεσως ο ίδιος. Ήταν ψυχρός, συγκρατημένος, επιφυλακτικός.

— Κάτσε... της είπε παγερά.

— Έκατσε η Φούλα. Ο Μπελίνης έκατσε σε μια πολυθρόνα απέναντί της, κι' άναψε ένα τσιγάρο, σιωπηλός, σκοτεινός, ανεξιχνίαστος.

— Κώστα!... του ψιθύρισε εκείνη με παρόντο.

— Έκείνος την κύτταξε μόλις.

— Έχεις τίποτα να μου πής;... τη ρώτησε.

Πλησίασε την πολυθρόνα του και του πιασε το χέρι:

— Κώστα... του είπε. Σ' όρκίζομαι ότι το γράμμα αυτό είναι μια καθαρή κακοήθεια, μια φοβερή άτιμία!...

— Ποιός τόγραψε;...

— Έγώ...

— Ά, το όμολογείς;...

— Το όμολογώ, γιατί ή όμολογία μου αυτή δεν αποδεικνύει την ένοχή μου...

— Αφού τόγραψες εσύ;...

— Το αντίγραφο, δηλαδή, από ένα μυσιστόρημα που διάβαζε η Ζωή...

— Ποιός σ' έδωσε να το αντιγράψης;...

— Η Ζωή ή ίδια... Για να τ' όχη, μούπε, απάνω της, και να το διαβάξ, επειδή της άρεσε πολύ...

Το πρόσωπο του Μπελίνη είχε άρχισι σιγά-σιγά να ξαστερώνει...

— Κι' ύστερα;... τη ρώτησε. Πώς βρέθηκε ή υπογραφή ή δική σου από κάτω και ή διεύθυνσι του Σπηλιώτη στο φάκελλο;

— Δεν καταλαβαίνεις;... Είν' ανάγκη να στο πώ εγώ;... Τάβαλε ή Ζωή, μόνη της...

— Για ποιό λόγο;

— Για να με συχαθής για να με μισήσης, για να με περιφρονήσης!... Όπως είπα και σέ μένα ένα σωρό πράγματα για να περιφρονήσω εμένα...

— Τί πράματα;...

— Ότι είσαι γυναίκας, ότι ρίχνεις σε κάθε πελάτισσα που θά μπη στο ιατρείο σου, ότι πρέπει να σε ξεχάσω γιατί δεν άξίζει να σ' αγαπάω — κι' άλλα πολλά τέτοια!...

Ο Μπελίνης έμεινε σιωπηλός γι' άρκετήν ώρα.

— Τί πλεκτάνη!... κατάφερε να ψιθυρίση στο τέλος. Τί σατανικό σχέδιο!... Δέ μπορεί κανένας να φανταστή, ότι μια κοπέλλα άρρωστη, θά ήταν ικανή να φανερώση τέτοιαν άπίθανη δύναμι!...

— Είναι ή δύναμι της κακίας. Κώστα...
— Μά, έχει, αλήθεια, τόση κακία;...

— Μας μισεί και τους δυό!... Μας μισεί τυφλά, έξαλλα, μ' ένα φανατισμό, με μιάν έπιμονή, που φτάνει τὰ όρια της τρέλλας!... Άν δεν μάς κάνει κακό, θά πεθάνη...

— Καλά, πώς θά μάς κάνει κακό;... Δεν είν' εύκολο... Άγαπιόμαστε... Μόνο ή άδυσμαία σου σ' αυτή, της δίνει όπλα... Άν μάς άκουγες...

— Νά σ' άκουγα;...

— Να, δεν κερδίζεις τίποτα, καθώς βλέπεις, να προτιμάς την αδερφή σου με τις κακιές της από τόν άντρα που σ' αγαπάει με τόσο φανατισμό, με τόση λατρεία...

— Δεν την προτιμάω Κώστα... Κατάλαβε το' τη λυπάμαι...

Την είχε τραβήξει στο χέρι της πολυθρόνας όπου καθότανε, πολύ κοντά του, και τώρα της χείδευε τρυφερά τὰ μαλλιά...

— Νά λυπάσαι, πριν απ' όλα, τὰ νεύματα σου... τη συμβούλεψε. Την ψυχή σου, που μαρμαρινείται, στερημένη από εύτυχία... Νά είδες σήμερα το διπλό κατόρθωμα της αδερφής σου; Το ψεύτικο γράμμα σε μένα, τις διαβολές σεμένα...

— Τί κέρδισες;... του μωρμούρισε ενώ έχωνε το κεφαλάκι της τρυφερά στην άγκαλιά του.

— Κέοδισε, ότι μάς πίκρανε, έστω και για μια στιγμή... Ότι έρριξε κάποιον πρόσκαιρο δηλητήριο στις καρδιές μας κάποια προσωρινή σκιά στη σχέση μας...

— Για μια μόνο στιγμή όμως... του είπε. Ύστερα;...

Την έσφιξε δυνατά στην άγκαλιά του, κόλλησε με δίψα τὰ χείλια του στα δικά της:

— Πώς ήτανε δυνατό να μάς χωρίση, αφού αγαπιόμαστε;... τη ρώτησε ύστερα, με το στόμα του πολύ κοντά στο δικό της.

— Ένα με πίκρανε μόνο... του απάντησε μ' ένα τρυφερό παράπονο. Ότι μπόρεσες να φανταστής, έστω και για μια μόνο στιγμή, πως ήτανε δυνατό να γράφω εγώ ένα τέτοιο γράμμα και να το στείλω σ' έναν άλλον άντρα...

— Γιατί, δηλαδή;... Άποκλείεται ν' αγαπάς έναν άλλον;...

— Άποκλείεται απόλυτα! του απάντησε με δύναμι. Γιατί αγαπάω σένα, και είμαι μόνο δική σου!...

ΙΓ'

Όρες ολόκληρες μέινανε στο ιατρείο, με την πόρτα και τὰ παράθυρα κλεισμένα, δοσμένοι ολόκληρωτικά στον έρωτά τους...

Ο Μπελίνης είχε κατεβάσει και το διακόπτη του ηλεκτρικού για να μη χτυπάη το κουδούνι και να μη τους ένοχλήσουν οι έπισκέψεις των πελατών...

Είχε άρχισι να νυχτώνη όταν ή Φούλα κύτταξε για μια στιγμή το ρολογάκι της:

— Έξη και τέταρτο! φώναξε. Πώς πέρασε ή ώρα!...

Είχαν άρχισι να τη ζώνουνε σιγά-σιγά οι τύψεις: Τί θάλεγε στη Ζωή;... Πώς θά δικαιολογούσε την άπουσία της τόσες ώρες;...

— Άρχισε να συγυρίζεται πυρετικά για να φύγη.

— Γιατί βιάζεσαι; τη ρώτησε ο Μπελίνης.

— Βιάζομαι;... Όχι δά!... Μόνο ότι βιάζομαι δέ μπορείς να πής... Άπό τις δύομιση βρίσκoμαι εδώ — στην άγκαλιά σου!...

— Ούτε τέσσερις ώρες δηλαδή... της παραπονεθηκε τρυφερά.

— Δηλαδή πόσο θάλεγε εσύ;...

— Νά μείνεις στην άγκαλιά μου για όλη σου τη ζωή!... της άποκρίθηκε με φλόγα.

Χτένισε τὰ μαλλιά της σ' έναν καθρέφτη, έδάλε κοκκινάδι στα χείλια της.

— Όά γίνη κάποτε κι' αυτό! του είπε με πίστι.

— Ό Μπελίνης έμεινε σιωπηλός γι' άρκετήν ώρα.

— Πότε;
— Άργότερα...
— Δηλαδή, θά περιμένουμε να μάς κάνει κι' άλλα ή αδερφή σου;...

— Άλλά;...

— Ναι. Άλλά που θά της τὰ έμπνεύση ή κακία της, το μίσος της για μάς τους δυό, ή ζήλεια της για την ερωτική μας εύτυχία...

— Σ' αυτό, θά φταίμε έμεις... Άν καταλάβουμε, ότι όλες οι παρεξηγήσεις που θά προσπαθήση να ρίξη ανάμεσά μας, είναι καθαρές κακοήθειες, πρέπει να τις απομακρύνουμε ψυχραιμα, αποφασιστικά, χωρίς να πικραινόμαστε, χωρίς να χαλάμε το κέφι μας, χωρίς να δηλητηριάζουμε την αγάπη μας...

Την άγκάλιασε σφιχτά από πίσω.

— Καί... πότε θά σε ξαναδώ;... τη ρώτησε τρυφερά.

— Ξέρω κι' εγώ;... Νά τώρα σήμερα, γυρίζω στο σπίτι, βλέπεις, βράδυ... Όάχω γκρίνιες από τη Ζωή... Δέ θάνα εύκολο να το ξανσκάσω απόγευμα!...

Ο Μπελίνης έσφιξε το άγκάλιασμά του:

— Μά, επί τέλους! φώναξε με άσυγκράτητη αγανάκτησι. Ούτε μητέρα σου νάτανε, δέ θά τη λογάριαζες τόσο!...

Η Φούλα έσκυψε το κεφάλι της.

— Θάλεγε κανείς, ότι... τη φοβάσαι!

— Συνέχισε πιο δυνατά ο Μπελίνης.

— Ναι, Κώστα, τη φοβάμαι, του ώμολόγησε πολύ σιγά, με συγκινητική ειλικρίνεια.

— Γιατί τη φοβάσαι;... Τί είναι ικανή να σου κάνει;...

— Δεν ξέρω... Φυσικά, είναι καυτό αυτό που λέω... Αυτή ή φτωχιά, από το κρεβάτι της, από την πολυθρόνα της, άκίνητη για πάντα είν' άδύνατο να με βλάψει... Όμως, νά, μόνο που συλλογίζομαι τη ματιά της, που μου τρυπάει το στήθος και περνάει πέρα για πέρα την καρδιά μου, με κόβει κρύος ιδρώτας!...

— Περιέργο! Παθολογικός φόβος...

— Δεν το θέλω, Κώστα... Μη με παρεξηγής... Όμως, έκτός από το φόβο, νοιώθω, το ξέρεις, και όικτο γι' αυτή τη φτωχιά...

— Ύστερ' από όσα σουκανε — από όσα μάς έκανε;...

— Τί σημασία έχουν αυτά!... μωρμούρισε λυπημένη ή Φούλα. Μπέε λίγο και στη...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

θέσι της!... Είναι νέα, κορίτσι σχεόν, και καταδικάζεται να ζή καρφωμένη στην ίδια πολυθρόνα, χωρίς έρωτα, χωρίς τόν τρόπο να τρέξη όζω, να γλεντήσει, να γελάσει, να περάσει την ώρα της, σαν κορίτσι, σαν πλάσμα τρού Θεού!... Καί το χειρότερο, βλέπει να χάνη το μοναδικό άντρα που αγαπήσεν... Τόν χάνει και τόν κερδίζει μια άλλη!... Αυτή ή άλλη, δέ μπορεί παρά νάναί ή πιο μεγάλη έχθρα της!...

— Ναι, μά αυτή ή άλλη, που λές, είν' ή αδερφή της!... Καί ποιά αδερφή! Αυτή που της τάδωσε όλα, που θυσίασε πρόθυμα τὰ νεύατά της, δίπλα στην άρρώστεια τη δική της, που δέχτηκε αδιαμαρτύρητα ν' αναπληρώση τόν πατέρα, τη μάνα, δίπλα στο προσκεφάλό της!... Αυτή την αδερφή δεν έχει κανένα δικαίωμα, καμιά δικαιολογία να την μισή ή αδερφή σου!

— Νά, όμως, που με μισεί... άποκρίθηκε λυπημένη ή Φούλα.

— Όρα!... άς σε μισή όσο θέλει... Έσ' όμως πρέπει να γυρέψης και να βρής την εύτυχία σου...

— Καί μήπως δεν τη γύρεψα;... Μήπως δεν τη βρήκα;... έκανε εκείνη μ' ένα γλυκό χαμόγελο.

— Τη γύρεψες, τη βρήκες — αλλά, δεν την ολόκληρώσεις...

— Με ποιόν τρόπο θες να την ολόκληρώσω;

— Με τὸ να δεχτής να γίνης γυναίκα μου!...

— Γυναίκα σου!... τόν ρώτησε σιγά, με φρίκη.

— Ναι, γυναίκα μου!... της ξανάπε εκείνος ζεστά, πειστικά, ενώ την ξαναγκάλιασε σφιχτά. Δηλαδή, αυτό θά είναι ένας τύπος...

— Καλά που το κατάλαβες... Στην ουσία, μήπως δεν είμαι δική σου;...

— Ναι, αλλά θέλω να σ' εξουσιάζω... Θέλω να σ' έχω διαρκώς στο πλάι μου... Νά διευθύνω τη ζωή σου, να εξουσιάζω την τύχη σου... Θέλω να σου δώσω το νόμα μου, να σου δώσω τη μόνιμη εύτυχία και να σου τη γυρέψω...

Μόνο με την ιδέα αυτή, η Φούλα αναστατώθηκε ολόκληρη. Τόν απομάκρυνε με δύναμι, τόν έσπρωξε σχεδόν έχθρικά, ξεφυγε από την άγκαλιά του.

— Όχι... Όχι... είπε σχεδόν με τρόμο. Αυτό δέ γίνεται—τούλάχιστον τώρα...

— Πότε θά γίνη, τότε;... Πές μου...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

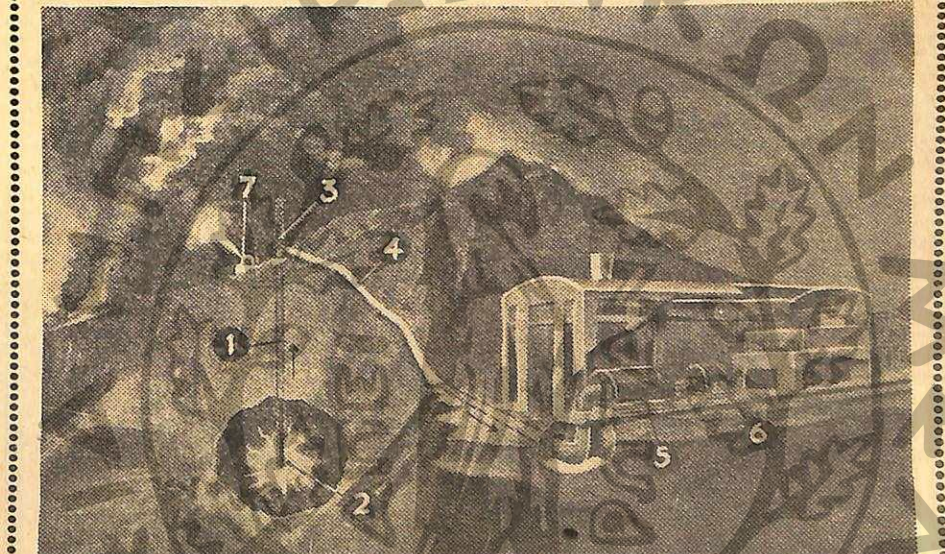
.....

.....

.....

.....

.....

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ ΑΠΟ ΤΑ ΗΘΑΙΣΤΕΙΑ

Άπό την Νέα Ζηλανδία μας έρχεται μια καταπληκτική είδησις: Μια ομάδα μηχανικών και επιστημόνων έχει έτοιμο ένα σχέδιο εκμεταλλεύσεως της δυνάμεως των ηφαιστειών. Στο Βαϊκερέυ έχει ήδη κατασκευασθή ένα μικρό εργοστάσιο, ή εκέσας των εργασιών του οποίου θα κρίνη το τελικό σχέδιο. Στη φωτογραφία μας ένα σχεδιάγραμμα που δείχνει — κατά προσέγγισιν — πώς θα λειτουργή το εργοστάσιο αυτό: (1) Σώλην που φθάνοντας ως το βάθος του ηφαιστείου (2), μεταφέρει τούς ατμούς ως το εργοστάσιο (3-4). Έκει, βάσει σε κίνησι τις τουρμπίνες (5) που με τη σειρά τους κινούν την γεννήτρια. Υπάρχει και μια ασφαλιστική δικλείς (7) που επιτρέπει την διαφυγή των αερίων σε περίπτωσι που ή πιείσι τους ξεπερνά την προβλεπομένη.

— Δέν ξέρω... "Άσε... "Αργότερα...
— Πότε αργότερα, δηλαδή;... "Όρισε μου μία ημερομηνία...

— Δέ μπορώ... Μή με βασανίζεις... Γειά σου τώρα... Φεύγω...

Τη ζύγωσε κοντά στην πόρτα, της έπιασε τα χέρια με δύναμη, την κύτταξε στα μάτια μ' επιμονή:

— Περιμένεις νά... πεθάνω; ή αδερφή σου;... τη ρώτησε σιγά, παγερά.

— "Η Φούλα έγινε πελιδνή!

— Σώπα!... τού φώναξε, Μήν τ' ξαναπής αυτό, γιατί θά σέ μισώσω!...

— Μπορείς νά με μισήσεις όσο θέλεις; αυτή όμως είναι ή αλήθεια...

— "Όχι... Λες ψέμματα!... Ποτέ δέν θά έξαστήσω την ευτυχία μου από τό... θάνατο της αδερφής μου!...

— Τότε, γιατί δέν θές νά παντρευτούμε, τώρα, άμέσως;...

— "Η Φούλα όμως δέν τού απάντησε σ' αυτή του την ερώτηση; δοσμένη δολοκλήρωτικά στην πρώτη της σκέψη, συνέχισε με λυγμούς:

— "...Αν ή Ζωή πέθαινε, ό θάνατός της θά μάς χάριζε, έρε, τό, γιά πάντα!... Γιατί θά νόμιζα, ότι έμεις οι δύο θάμαστε υπόλογοι γιά τό θάνατό της!...

— Είσαι τρελλή!... της πέταξε σκληρά ό Μπελίνης. Παραλογίζεσαι έντελώς...

— Κώστα!... "Αγαπημένο μου... Μή μου μιλάς έτσι...

— Πώς θές νά σου μιλήσω, άφου δέν δέχεσαι νά δώσης ένα τέλος στό μαρτύριο και των δύο μας;...

— Μήπως δέν τό θέλω;... "Αλλά, νά, μή βιάζεσαι!... Περιμένε...

— Νά περιμένω τί;...

— Ξέρω κι' εγώ;... Μπορεί, με τόν καιρό, νά την πείσουμε... Νά συνήθισα στην ιδέα ότι μπορεί νά μάς δη παντρεμένους...

Δέν μου κάνει καρδιά νά της δώσω ξαφνικά αυτή την άδόσταχη, την άπότομη δυστυχία...

— "Ο Μπελίνης αναστέναζε και την άφησε ν' άνοιξη την πόρτα:

— Καλά... της είπε με άπογοήτευσι, με κόουρασι... Κάνε όπως θές, ό,τι σέ φωτίση ό Θεός!...

Και την άφησε νά φύγη, χωρίς άγκάλιασμά άλλο, χωρίς φιλή...

Στό δρόμο, ή Φούλα έτρεχε ξετρελλανμένη. Γύρω της είχε πέσει πιά ή νύχτα. Ταξίδι δέν περνούσε κανένα. Στό τέλος, βρήκε ένα νά περνάη, τό σταμάτησε, μπηκε μέσα.

— Γρήγορα!... φώναξε τού σωφέρ διωντας τη διευθυνσι πιδ σπιτιού της. Τρέξε όσο μπορείς πιδ γρήγορα!...

Έφτασε στό σπiti της έβγαλε τό κλειδί της, άνοιξε. Σιγά, προφυλακτικά, Σκοτάδι στό χαλ. "Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Στάθηκε μία στιγμή, σά νά δίσταζε

νά προχωρήσει πιδ μέσα. "Υστερα, παίρνοντας ξαφνικά την άπόφασι, προχώρησε πιδς την κάμαρα της Ζωής, κι' έσπρωξε την πόρτα.

Στό κατώφλι στάθηκε γεμάτη συγκίνησι. Τό δωμάτιο ήτανε μισοφωτισμένο από μία μικρή λαμπτήρα τού ηλεκτρικού επιτραπέζια. Καί δίπλα στην πολυθρόνα της

— στην αλάνια πολυθρόνα της... — ή Ζωή καθότανε, χλωμή ακίνητη με τά χαρακτηριστικά της άσπασα... Της φάνηκε τόσο μόνη — όπως ήτανε δά και μόνη!...

— της Φούλας πού έτρεξε και την άγκάλιασε με λυγμούς...

— Γιατί είσαι μόνη σου;... τη ρώτησε. Γιατί έφυγε ή κυρά-Μάρθα;...

— "Η άρρωστη γύρισε και την κύτταξε με τά μάτια της φορτωμένα λύπη:

— "Αφού μ' άφισες μόνη μου έσύ, ή αδερφή μου, δέν θά μ' άφισα ή κυρά-Μάρθα, ή ξένη;...

— Νά, έγώ... Ξέρεις, άργησα πολύ στό γραφείο τό μεσημέρι... κι' ύστερα...

— "Η Ζωή της έκλεισε τό στόμα με τό χέρι της:

— Ξέρω... Μή μου λές τίποτ' άλλο... "Αργήσες, αντί νάρθες τό μεσημέρι, ήρθες τό βράδυ... Δέν πειράζει... Δικαίωμα σου...

— Μά, καλά, ή κυρά-Μάρθα πού είναι; Πώς έφυγε και σ' άφησε μοναχή σου;... ξαναρώτησε επιμονή ή Φούλα,

— Δέν έφυγε; άνησύχησε όμως, μαζί με μένα, γιά την άρρωστία σου και βγήκε τώρα, δέν έχει πολλή ώρα, γιά νά πάη νά τηλεφωνήση...

— Νά... τηλεφωνήση;... Παύ;... ρώτησε μ' ένα πιδ δυνατό καρδιοχτύπι ή Φούλα.

— Στού Μπελίνη! της άποκρίθηκε ή Ζωή ξερά, χωρίς νά την κυττάξη.

Δέν βρήκε τό θάρρος νά πη τίποτα ή Φούλα; ούτε νά διαφεύξη ούτε νά επιβεβαιώση την ύποψια της άρρωστης αδερφής της πού φαινότανε σά βεβαίωτης...

— "Εκείνη τη στιγμή, άνοιξε ή πόρτα και μπηκε ή κυρά-Μάρθα. Ξεφυσούσε δυνατά από τό έδω.

Μόλις είδε τη Φούλα, είπε άνοκουφισμένη:

— "Ηρθες, κόρη μου;... Δόξα σοι ό Θεός!... Καί νάξερεις πόσο άνησύχησα...

Μά, σέ καλό σου, γιατί τόκανες αυτό;... Ποτέ σου δέν είχες άργήσει τό βράδυ!...

— "Ευχε ν' άργήσω, κυρά - Μάρθα... απάντησε άόριστα μ' ένα θλιμένο χαμόγελο ή Φούλα.

— Κι' εγώ πού τηλεφώνησα στό γιατρό!... Είδα κι' έπαθα ώσπου νά μου θρουνε τόν αριθμό στόν κατάλογο... Στό τέλος, τόν πήρα, τόν έρώτησα γιά σένα...

— "Επεσε από τό σύννεφο ό άνθρωπος!... «Τη δεοποιήσας Φούλα; Ούτε την είδα», μου άποκρίθηκε.

Πάλι μιλά ή Ζωή...

— Τό πιδ δυσάρεστο είναι, συνέχισε πιδ δυνατά ή Φούλα, ότι ό Κώστας, παίρνοντας τό γράμμα αυτό, έγινε μ' όλο του τό δικίο έξω φρενών, κι' ήρθε στην τράπεζα νά μου τό δείξη και νά μου ζητήσει δικαιολογίες άπάνω σ' αυτό...

— Άκουσε τη συζήτησή μας ό Σπηλιώτης, άκουσε ν' ανακατεύουμε τ' όνομά του στό λόγια μας και, όταν έφυγε ό Κώστας, μου πήρε τό γράμμα και τό διάβασε... "Αναγκάστηκε νά τού πω την αλήθεια — πού εκθέτει κι' έσένα τό ίδιο με μένα!...

— Δέ με νοιάζει... απάντησε ή Ζωή με σφιγμένα χείλια.

— "Η Φούλα έννοιωσε τόν οργανισμό της όλο νά επαναστατῇ:

— Δέ σέ νοιάζει πού δημιουργήσες όλη αυτή την άνιση ιστορία χωρίς λόγο κι' άφορμή;...

— Χωρίς λόγο κι' άφορμή;... "Ετσι λές; έκανε ή Ζωή με πικρή ειρωνεία.

— "Όποιο λόγο και νάχες, έπρεπε νά σταματήσες μπροστά σ' αυτή την άπίστευτη, τή φοβερή άτιμία!...

— Δέν με στενοχωρούνε τά λόγια σου!... της άποκρίθηκε ή Ζωή με άναίδεια. "Ο,τι της άποκρίθηκε ή Ζωή με άναίδεια...

— Εξάφια ή Φούλα, άσυγκράτητη, φώναξε:

— Φυσικά δέν την είδε... Έκανε μ' ένα ξερό χαμόγελο ή Ζωή. "Αδικά τόν άνησυχήσαμε τόν άνθρωπο!...

— "Αδικά τόν άδίκων!... "Ε τώρα μπόρ νά πηγαίνω κι' εγώ... "Αργησα, κι' ό γέρος μου θ' άνησυχή κι' αυτός... Καληνύχτα σας...

— Καληνύχτα, κυρά - Μάρθα...

— Έκανε νά φύγη ή γρήη, μά, μόλις έφτασε στην πόρτα ξαναγύρισε:

— Της είπες, κόρη μου, της αδελφούλας σου γιά τό γράμμα πού βρήκα κάτω από την πόρτα προχτές;... ρώτησε τη Ζωή.

— Ναι... Ναι, κυρά - Μάρθα... της τό είπα...

— Και γιά τό άλλο, πού μουδωσες έσύ νά ρίξω;

— Τό άλλο;... Ποιό άλλο;... ρώτησε ή Ζωή χλωμιάζοντας.

— Καλέ, μπά σέ καλό σου!... Δέν μ' έστείλες νά σου αγοράσω φακέλλο από τό περίπτερο, έκλεισες μέσα τό γράμμα και μ' έστειλες νά τό ρίξω στό ταχυδρομείο συστημένο; Μου ζητήσανε ένα σωρό λεφτά όι άγιογούστες!...

— "Η Φούλα κύτταξε με άπληστη προσοχή, πότε την κυρά - Μάρθα, πότε τη Ζωή. "Όσο γι' αυτή την τελευταία, έκανε μάταια νοήματα στην άγαθή γρηούλα νά σταματήσει την άπεκαλυπτική της διήγησι. Πού νά καταλάβη όμως ή κυρά - Μάρθα! Της είχε πη ή Ζωή νά διηγηθῇ γιά τό γράμμα πούχε πάρει, τό ψεύτικο. Αυτή τώρα, γιά πιδ καλά, διηγότανε και γιά τό δεύτερο γράμμα πούχε στείλει. Τό αληθινό!...

— Καλά... Καλά... την έκοψε νευρισμένη ή Ζωή. Τ' άκούσαμε όλ' αυτά, τά έξερουμε... Πήγαινε τώρα, μην άνησυχή ό άντρας σου...

Παγωμένη από τό ύφος της μικρής άρρωστης, ή άγαθή γρηούλα γύρισε κι' έφυγε χωρίς μιλά...

Μόλις μείνανε μόνες του οι δύο αδερφές, ή Φούλα ρώτησε τη Ζωή γεμάτη λύπη:

— Γιατί, αδερφούλα μου, τόκανες αυτό;...

— Ποιό; έκανε ή παράλυτη με θράσος.

— Ξέρεις πιδ καλά από μένα...

— Δέν ξέρω, περιμένω νά μου έξηγησής έσύ...

— Νά σου έξηγήσω, λοιπόν, μία και τό θές: Γιάτί έστειλες εκείνο τό γράμμα στόν Κώστα;...

— "Η Ζωή δέν άποκρίθηκε.

— Γιατί μ' έβαλες πρώτα νά τό αντιγράψω από εκείνο τό βιβλίο, κι' ύστερα τό υπόγραψες έσύ γιά μένα, κι' έγραψες τη διευθυνσι τού Σπηλιώτη απ' έξω στό φακέλλο;...

Πάλι μιλά ή Ζωή...

— Τό πιδ δυσάρεστο είναι, συνέχισε πιδ δυνατά ή Φούλα, ότι ό Κώστας, παίρνοντας τό γράμμα αυτό, έγινε μ' όλο του τό δικίο έξω φρενών, κι' ήρθε στην τράπεζα νά μου τό δείξη και νά μου ζητήσει δικαιολογίες άπάνω σ' αυτό...

— Άκουσε τη συζήτησή μας ό Σπηλιώτης, άκουσε ν' ανακατεύουμε τ' όνομά του στό λόγια μας και, όταν έφυγε ό Κώστας, μου πήρε τό γράμμα και τό διάβασε... "Αναγκάστηκε νά τού πω την αλήθεια — πού εκθέτει κι' έσένα τό ίδιο με μένα!...

— Δέ με νοιάζει... απάντησε ή Ζωή με σφιγμένα χείλια.

— "Η Φούλα έννοιωσε τόν οργανισμό της όλο νά επαναστατῇ:

— Δέ σέ νοιάζει πού δημιουργήσες όλη αυτή την άνιση ιστορία χωρίς λόγο κι' άφορμή;...

— Χωρίς λόγο κι' άφορμή;... "Ετσι λές; έκανε ή Ζωή με πικρή ειρωνεία.

— "Όποιο λόγο και νάχες, έπρεπε νά σταματήσες μπροστά σ' αυτή την άπίστευτη, τή φοβερή άτιμία!...

— Δέν με στενοχωρούνε τά λόγια σου!... της άποκρίθηκε ή Ζωή με άναίδεια. "Ο,τι της άποκρίθηκε ή Ζωή με άναίδεια...

— Εξάφια ή Φούλα, άσυγκράτητη, φώναξε:

— Γιατί, απλούστατα, δέν έχεις συνεΐδησι...

— Δέν έχω... θές τίποτ' άλλο;... Μόνο μίσος έχω!

— Μίσος;

— Ναι!... Μίσος! Φοβερό μίσος γιά σένα και γι' αυτόν.

Είχε γίνει ξανά ή παλιά Ζωή, με τά μάτια της φορτωμένα κακία, με τά χείλια της πού τρέμανε έτοιμα ν' άφήσουνε νά βγούν από μέσα τους τά πιδ σκληρά λόγια.

— Κι' έδειχνες ότι είχες αλλάξει... μουρμούρισε σά χαμένη γεμάτη άπογοήτευσι, ή Φούλα.

— Ν' αλλάξω!... "Αλλάξες έσύ, γιά ν' αλλάξω κι' εγώ;...

— Ν' αλλάξω;...

— Ναι! έπαφες ν' αγαπάς αυτό τόν καταραμένο Μπελίνη σου, πού μπηκε στη ζωή μου γιά νά συμπληρώση τό κουρέλι σμά της;...

— Τί σου φταίει ό Κώστας;...

— Τί μου φταίει!... Βέβαια, τί μου φταίει... Είναι αυτός υπεύθυνος, αν έγώ είχα την τρέλλα νά σκληρωθώ από τά ώραία του μαύρα μάτια;... "Εκείνος, πραγματικός, έξυπνος, προτιμώσε έσένα από μένα, την ύγεια σου από την άρρώστια μου. Ποιός μπορεί νά τού ρίξη άδικο;

— Ζωή... Σκέψου λογικά...

— Βλέπεις πόσο λογικά σκέφτομαι... Βλέπεις πόσο σωστά σου μιλάω... "Όμως δέν καταλαβαίνεις ότι με πνίγει τό παράπονο; Μόνο πού σέ φανταζόμουν σήμερα στην άγκαλιά του, παράλυτη από ευτυχία, έννοιωθα την πιδ άθεστη δίχα νά κάνω και στούς δύο σας τό πιδ μεγάλο κακό!...

Κι' όμως, δέ μπορώ ούτε κακό νά σας κάνω... Δέν έχω δύναμη νά σας εκδικηθώ, δέν έχω τόν τρόπο!... Γιά νά σας εκδικηθώ, πρέπει νά με ξεκαρφώση κάποιος από την καταραμένη αυτή την πολυθρόνα μου, και νά μου δώση ένα πιστόλι στό χέρι!... Τότε τά λέμε...

Βαθεία λυπημένη ή Φούλα κύτταξε χωρίς θυμό την άρρωστη αδελφή της, πού πνιγόταν από τό μίσος, κίτρινη, άφρισμένη!...

— Ζωή... της ψιθύρισε με άπόγνωσι. Δέν άλλαξες... Δέν άλλαξες καθόλου... Μόνο χειρότερες...

— Ναι, χειρότερες!... ώμολόγησε ή Ζωή, παρασυρμένη από τη λύσσα της. Κάθε μέρα σέ μισώ και πιδ πολύ... "Αν προσποιηθήκα ότι είχα αλλάξει, ότι σ' είχα ξαφνικά συγχωρέσει κι' αγαπήσει, αυτό δέν ήτανε παρά ύποκρισία; γιατί συλλογίστηκε ότι, αν σούδειχνα τό μίσος μου όπως ήταν, αληθινό, άνυπόκριτο, δέ θάκανα τίποτ' άλλο παρά νά σέ ρίξω πιδ εύκολα στην άγκαλιά του, χωρίς δισταγμούς, χωρίς τύψεις...

— "Η Φούλα την κύτταξε και τη ρώτησε:

— Και τώρα;... Πώς δέν τό φοβάσαι αυτό;

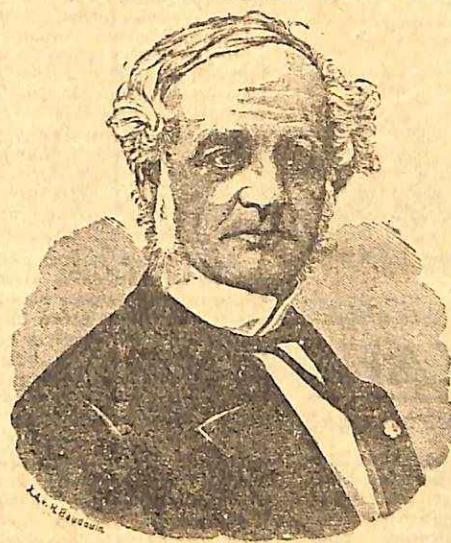
— Τώρα, δέ με νοιάζει!... Δέ μπορώ νά κρατηθώ άλλο!... Τό μίσος μου με πνίγει. "Αν δέν τό ξεχώσω άπάνω σου, θά με δηλητηριάση την ίδια!... Στο πετάω λοιπόν αυτό τό μίσος μου κατάμουτρα!... Σέ μισώ!... Σέ μισώ!...

Ουρλιάζε ή παράλυτη, σά λυσσασμένο θηρίο!... "Εσφιγγε δυνατά τά δύο χείρια της πολυθρόνας της, κι' έσπαζε τά νύχια της, χώνοντας τά μέσα στό ξύλο... "Η Φούλα φοβήθηκε ότι θά τρελαινόταν ή αδελφή της... Γιατί ξαφνικά, ύστερ' από τις φωνές της τά ουρλιαστά της, άρχισε νά γελάει... νά γελάει... Μ' ένα γέλιο ύστερ' από τό γελάει... πού δονούσε όλο τό ρικό, άσυγκράτητο. "Ενα γέλιο, πού κορούι της σά σπασμός!... "Ενα γέλιο, πού άντηχούσε πιδ φορικιαστικό από λυγμούς μέσα στην κάμαρα...

— Ζωή σούχασε... την παρακάλεσε ή Φούλα πανικόβλητη. "Ησούχασε, αδερφούλα μου... "Εγώ σ' αγαπώ...

Ξαφνικά, άπότομα, ή παράλυτη έπαψε νά γελάει... Κύτταξε με μάτια επίμονα την αδελφή της και τη ρώτησε:

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχισα

Ο Άλεξ. Ραγκαβής

Η ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΤΕΙΑ και ό πνευματισμός

Πνευματιστικά πειράματα στην παληά Αθήνα

Ο Άλ. Ρ. Ραγκαβής ποιητής, συντάκτης έλληνογαλλικού λεξικού, πεζογράφος — σέ πολλά και διάφορα είδη — ύστερα καθηγητής στό "Όθωνείο Πανεπιστήμιο και άργότερα ύπουργός των "Εξωτερικών, είναι ό πρώτος πού έμπασε τόν πνευματισμό στην άθηναϊκή κοινωνία τό 1853 με τό τραπέζακι πού κουνιέται και προφητεύει!

Δέν τό άρνιέται ούτε ό ίδιος σ' όσα έγραψε περὶ πνευματισμού: «Μάς διασκεδάει — γράφει — κατά τας στιγμάς της ανέσεως τό φαινόμενον των κινουμένων τραπέζων». Είχε διαβάσει ό Ραγκαβής σέ μία γαλλική έφημερίδα πώς μία "Αμερικανίδα ή κ. Φός, με τά δύο ώραία κορίτσια της άνακάλυψε νέο τρόπο μαγείας πού πρόλεγε τά μέλλοντα με τό τραπέζακι της. Καί τό είδος αυτό της προφητείας τό διέδωσε στην Αθήνα, άρχίζοντας από την Κηφισιά πού ήταν από τότε τό κολοκαρινό κέντρο του καλού κόσμου. Εκεί έγινε και τό πρώτο πείραμα. "Ενα βράδυ είχε άνέδει στό ώραίο προάστειο από τόν Πειραιά γιά νά κάνει έπίσκεψη στην οικογένεια Ραγκαβή, κάποιος αξιωματικός, ένός σουηδικού πλοίου. Καί εκεί έγινε λόγος γιά τό πειραγμα φαινόμενο της... Ξυλοπόδαρης πυθίας (όπότε ή "συναναστροφή — όπως μάς άφηγείται ό Ραγκαβής — συγκειμένη έκ της μητρος μου, των δύο αδελφών μου της Καρολίνας, της γείτονας και οικιακής φίλης κυρίας Μιμής και τού Σουηδού αξιωματικού ήθέλησε νά δοκιμάση αυτό, παρακαθίσασα εϊς τράπεζαν, μετά των χειρών επί αυτής τεταμένης).

Όταν τό τραπέζακι άρχισε νά δέχεται τόν άνθρωπινο ηλεκτρισμό, αυτό τό έλαφο άγγιγμα των ανθρώπων δακτύλων άφησε — μάς λέει πάλι ό Ραγκαβής — ένα έλαφο τριγμό κι' άμέσως ύστερα δεύτερο και τρίτο... Κατόπιν άργά-άργά έκανε μερικά στριφογυρίσματα, έπειτα τά ήδια ανάποδα και πιδ γρηγορά τώρα, ένώ ταυτόχρονα έξεραινε από τη θέση του μόνου και σέ τέτοια άπόσπασι πού άνάγκασε τούς πνευματιστές νά σηκωθούν νά τρέχουν και νά τό παρακολουθούν, ώσπου άφού τό τραπέζακι πήρε κι' άλλαξε διάφορες κατευθύνσεις, βγήκε στό τέλος έξω από την πόρτα τού δωματίου κι' άναποδογυρίστηκε... μά πάλι κι' έτσι άνάσκελα κουνιόταν!

Τά πειράματα αυτά γινόντουσαν ταχτικά στό σπιτι τού Ραγκαβή. Κι' ένα βράδυ πού έτυχε νά βρίσκονταν εκεί ό πρέσβυς της Πρωσίας Χέντενσταμ με την πρέσβειρά ή έγινε λόγος γιά τό τραπέζακι, ση-

κώθηκε ό Ραγκαβής και τούς είπε σέ μία στιγμή:

— Τό περιεργό είναι ότι τό τραπέζακι έχει τή δύναμη νά μετράη και νά μιλάη! Μάλιστα, χτυπάει με τό πόδι τούς αριθμούς (ένα, δύο, τρία) και πάλι με τόν κτύπο συλλαβίζει τά γράμματα του αλφάβητου (ένας χτύπος τό άλφα, τέσσερες τό δέλτα κλπ.).

Οι άλλοι γέλασαν. "Ο Ραγκαβής όμως έπέμενε. Καί άρχισαν τό πείραμα. Κάθισαν, λοιπόν, όλοι γύρω από τό τραπέζακι άκούμπησαν τά δάχτυλα άπάνω και ζήτησαν νά τούς μετρήση τρία. Τό τραπέζακι άφού έμεινε ακίνητο γιά λίγο ύστερα σηκώνοντας τό ένα του ποδάρι χτύπησε στό πάτωμα μία, δύο, τρεις φορές και σταμάτησε!

Πετάχτηκε τότε ή πρέσβευτινα και είπε:

— Νά μάς πη τό τραπέζι πόσα νομίσματα έχω στην τάντα μου!

Τό τραπέζι σήκωσε πάλι τό πόδι του και χτύπησε έπτά φορές. "Όταν άδειασε την τσάντα της ή κ. Χέντενσταμ κύλησαν από μέσα 7 νομίσματα!...

"Όλοι στάθηκαν τότε μ' άνοιχτά στόμα. "Ο Ραγκαβής είχε θριαμβεύσει!

"Η σύμπλωσι αυτή πού σπέρωσε την πίστι των ανθρώπων στις προφητικές και μαντικές ιδιότητες τού τραπέζιου διαδόθηκε παντού.

Κι' από τότε έπιασε ή μανία της "Ξυλοπόδαρης πυθίας" όλη την κοινωνία των Αθηνών.

Είχαν χαθή κάποτε οι νότες μιάς μουσικής συνθέσεως τού Μένδελσον από τη βιβλιοθήκη τού Ραγκαβή κι' έβγαλαν τό τραπέζακι νά... ψάξη και νά τούς πη, αν ήταν κλεμένες ή παραπεσμένες κάπου.

Τό ρώτησαν λοιπόν:

— Είναι κλεμένες οι νότες;

— "Όχι! άποκρίθηκε εκείνο.

— Βρίσκονται στό σπιτι μέσα;

— Ναι! απάντησε πάλι.

— Πού;

— Στη βιβλιοθήκη!

— Δεξιά ή αριστερά;

— Αριστερά!

— Σέ ποιό ράφι;

— Στό δεύτερο!...

Τί ήταν όμως όλες αυτές οι προφητείες τού τραπέζιου; Συμπτώσεις; "Αλήθειες;

Τό τραπέζακι κουνιέται με την έπίμονη έπαφή των δακτύλων τού ανθρώπου, γι'αυτό όπως παραδέχεται ή έπιστήμη οι μνίτες και νευρικές "συναρτήσεις" του χεριού, πού γίνονται από μεγάλη άγωνία και άποσκίηση — χωρίς ό άνθρωπος νά τό καταλάβη — "επιφέρουν την κίνησιν της τραπέζης".

"Όπως κι' αν είναι, τόση στάθηκε ή άδυναμία των παλιών Αθηναίων γιά τή "τραπέζομαντεία" πού ή μόδα της έαπλώθηκε σ' όλες τις τάξεις.

"Ακόμη κι' ό άπλος χαιρετισμός μεταξύ των γνωστών είχε λησμονηθή εκείνη την περίοδο και είχε αντικατασταθῇ με τή φράσι:

— Τί σας είπε τό τραπέζακι σας;

"Ενα βράδυ ή "Ξυλοπόδαρη πυθίς" σηκωσε τό πόδι της κι' έβγαλε — όπως μάς γράφει ό αντιπολιτευόμενος και αντίθετος νιστής εκείνου τού καιρού Α. Γούδας — την έξη προφητεία στό σπιτι πάλι τού Ραγκαβή:

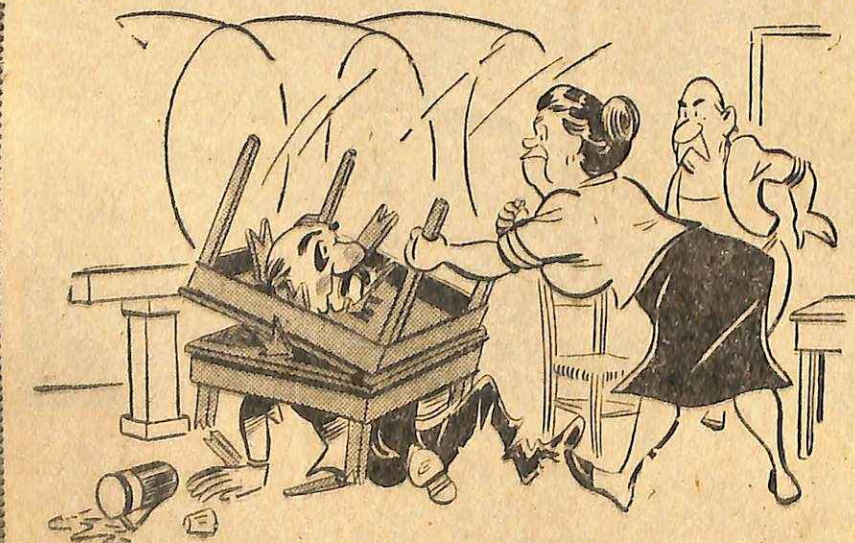
— "Ο βασιλεύς "Όθων θά στεφθῇ αυτοκράτορ της Κωνσταντινουπόλεως.

Σηκώθηκε όλη ή Κηφισιά άναστατή στό πόδι και έσπυξε ό κόσμος με την προφητική αυτή είδησι.

Κι' ό κ. καθηγητής, ό Ραγκαβής — διπλωμάτης από τότε όπως φαίνεται, αλλά και Φανασιώτης έξυπνος, πλήρως εξεπότηδες πεζό, (σαν νά λέμε ταχυδρόμο) κι' έστειλε μ' αυτόν κάτω στην Αθήνα, στό παλάτι τό χαροποιό νέο στόν "Όθωνα.

"Ο βασιλιάς χάρηκε πολύ και δέν έξασε νά κάνει ύπουργό των "Εξωτερικών τόν άκόμη τότε καθηγητή τού Πανεπιστημίου Ραγκαβή.

Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

Η συγχώνευσις των... τραπέζων!

(Τού Β. Χριστοδούλου)

Μιά σουφραζέτα του πεταξε μιά σακκούλα με 1½ κιλό αλεύρι...

ΓΕΛΙΑ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Η σακκούλα με τὸ αλεύρι καὶ τὸ μπάνιο τοῦ ὑπουργοῦ

Κανείς δὲν μπορεῖ ν' ἀρνηθῇ τὴν σοβαρότητα πού χαρακτηρίζει τὶς συνεδριάσεις τῶν δύο ἀγγλικῶν Βουλῶν — τῶν Λόρδων καὶ τῶν Κοινοτήτων — καὶ τὶς ἀποφάσεις πού λαμβάνονται σ' αὐτές. Κι' ὅμως, μέσα σ' αὐτὴ τὴν σοβαρὴ ὀμιλοσφαίρα, δὲν λείπουν κάθε τόσο οἱ νότες τοῦ χιούμορ καὶ τῆς φαιδρότητας. Ἀς μὴ ξεχνοῦμε ἀλλοῦστε ὅτι ἡ λέξις «χιούμορ» θεωρεῖται ἀγγλικὴ προελεύσεως...

Ἡ ἱστορία τοῦ βρετανικοῦ Κοινοβουλίου εἶναι γεμάτη ἀπὸ διασκεδαστικὰ ἀνέκδοτα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ π. χ. ἀφορᾷ τὸν ὑπερῶ τῆς προπολεμικῆς καὶ τῆς πολεμικῆς περιόδου Ἐρνεστ Μπράουν, πού εἶχε φωνὴ βροντερή. Μιά μέρα, ἐνῶ ὁ γνωστός πολιτικὸς κ. Μπάλντουιν ἐργαζόταν σὲ μιά αἴθουσα τοῦ Κοινοβουλίου, ἀκούσε ἀπ' ἔξω κάτι σὰν ὁ χλοῦθ.

—Τί εἶν' αὕτὴ ἡ φασαρία; ρώτησε τὸ γραμματέα του, ἐκνευρισμένος. Δὲν μ' ἀφίνει νὰ ἐργασθῶ.

Ἐκείνος πῆγε νὰ δῇ. Καὶ βρῆκε τὸν Ἐρνεστ Μπράουν νὰ βγάξῃ λόγο σὲ κομποσους ψηφοφόρους του, συγκεντρωμένους ἔξω ἀπὸ τὴ Βουλή. Σαναγύρισε τότε κι' ἐξήγησε στὸν κ. Μπάλντουιν:

—Ὁ κ. Μπράουν μιλάει στοὺς ψηφοφόρους του.

—Καὶ δὲν μπορούσε νὰ χρησιμοποιήσῃ... τὸ τηλέφωνο; παρατήρησε ἐκεῖνος, μὲ χαιρέκακο χιούμορ.

Στὶς ὁλονύκτιες συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς δὲν εἶναι σπάνιο νὰ νυστάξουν οἱ βουλευταὶ, ὅσο ἐνδιαφέρον κι' ἂν παρουσιάσῃ ἡ συζήτηση. Σὲ μιά τέτοια λοιπὸν περίπτωσι, κάποιοι ὀμιλητῆς κατηγοροῦσε τὸ συνάδελφόν του λόρδο Νόρθ ὅτι εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ἐκεῖνος διαμαρτυρήθηκε τότε ἐντονῶς:

—Ὅχι, δὲν ἤμουν κοιμισμένος. Μακάρι ὅμως νά μουνά!

Ἀλλὰ κι' ὁ δοῦξ τοῦ Ντεβονσάιρ, ἐνῶ ἀγόρευε κάποτε στὴ Βουλή τὸν Λόρδων, δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήσῃ ἕνα... μεγαλοπρεπὲς χασιουρητό. Ὑστερὰ εἶπε χαμογελῶντας, σὰν νάθελε νὰ δικαιολογηθῇ στοὺς συναδέλφους του:

—Εἶναι τόσο πληκτικὸς ὁὗτος ὁ λόγος!...

Οἱ κανονισμοὶ τοῦ βρετανικοῦ Κοινοβουλίου ἀπαγορεύουν στοὺς βουλευτὰς νὰ δώσουν σημασία σ' ὁποιαδήποτε διακοπὴ προερχομένη ἀπ' τὰ θεώρητα τοῦ κοινοῦ. Γιὰ τὴ Βουλή, οἱ ἐπισκέπτες εἶναι τελείως ἀνύπαρκτοι.

Ὡστόσο, ἦταν ἀφθαστὴ ἡ ἡρεμία τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἀσκουῖθ, ὅταν κάποτε, ἐνῶ μιλοῦσε ἀπ' τὸ βῆμα τῆς Βουλῆς, μιά «σουφραζέτα» ἀπ' τὸ θεωρεῖο τῶν κυριῶν τοῦ πέταξε... μιά σακκούλλα μὲ 1½ κιλό αλεύρι! Τὸ...βλήμα πέρασε λίγους πόντους δίπλα ἀπ' τὸ κεφάλι του καὶ βρῆκε ἕνα ἄλλο ὑπουργό. Ὁ Ἀσκουῖθ λοιπὸν ἔμεινε τελείως ἀτάραχος. Δὲν κινήθηκε οὔτε ἕνας μύς τοῦ προσώπου του. δὲν κτύπησε καν πρὸς τὸ θεωρεῖο. Ἐνῶ τὸ θῆμα τινάζεταν καὶ ξεσκονιζόταν, αὐτὸς συνέχισε τὴν ἀγόρευσί του, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῇ ἀπολύτως τίποτε!

Ἀκόμη κι' ἡ παρουσία τῶν δημοσιογράφων στὶς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς δὲν εἶχε ἐπίσημο χαρακτήρα. Οἱ βουλευταὶ ὀφείλουν νὰ τοὺς ἀγνοοῦν. Ὡστόσο, ὁ Ἄντονι Ἦντεν παρέβη πρὸ ὀλίγου καιροῦ αὐτὸν τὸν κανόνα. Ἐνῶ ἔλεγε, σὲ μιά ἀγόρευσί του: «Πρέπει νὰ κρατήσωμε τὸ μέτωπο τῆς Μαλαισίας», κάποιος ρεπόρτερ-στενογράφορ ρώτησε δυνατὰ ἕνα συνάδελφόν του:

—Ποῖο μέτωπο εἶπε;

—Τῆς Μαλαισίας ἐπανάλαβε ὁ Ἦντεν κυττάζοντας πρὸς τὸ θεωρεῖο τῶν δημοσιογράφων.

Ὑστερὰ συνέχισε τὴν ἀγόρευσί του.

Στὰ προπολεμικὰ χρόνια, ὁ σερ Ὁστέν Τσαμπερλαῖν ἦταν πάντα ἄψογα ντυμένος στὶς συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς. Κάποιος παρατήρησε μάλιστα ὅτι ἦταν ὁ μόνος πού ἐξακολουθοῦσε νὰ φορᾷ ψηλὸ καπέλλο. Ὅταν λοιπὸν τὸ ἔμαθε ὁ Οὐίνστον Τσώρτσιλ, παρουσιάσθηκε κι' αὐτὸς στὴ Βουλή μ' ἕνα «ψηλὸ» τόσο πελώριο καὶ τόσο γυαλιστερό, ὥστε νὰ ἐπισκιάσῃ τὸ καπέλλο τοῦ Τσαμπερλαῖν...

Στὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας Βικτωρίας, ἕνας ὑπουργὸς εἶχε ἀπομακρυνθῇ μιά μέρα ἀπ' τὴν αἴθουσα συνεδριάσεων τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων, γιὰ νὰ πάρῃ τὸ

μπάνιο τοῦ σ' ἕνα ἀπ' τὰ λουτρά πού ὑπάρχουν στὸ μέγαρο. Ξαφνικά, ἀκούσε νὰ σημαίνει ἕνα κουδούνι. πού εἰδοποιοῦσε ὅτι ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ κάποια ψηφοφορία. Πῆδσε ἀμέσως ἔξω ἀπ' τὴ μπανιέρα, σκουπίστηκε βιαστικά, τυλίχθηκε μὲ μιά ρομπὰ κι' ἔτρεξε. ἔτσι ὅπως ἦταν στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων, γιὰ νὰ προσλάβῃ νὰ δώσῃ τὴν ψήφου του!

Δὲν ὑπῆρχε φόβος ἀλλοῦστε νὰ σκανδαλισθῇ, κανεὶς μ' αὐτὴ τὴν ἐμφανισί του, γιὰτὶ τὸ περιστατικὸ συνέβη πολλὰ χρόνια πρὶν ἢ λαϊδῇ Ἀστωρ γίνῃ ἡ πρώτη βουλευτιῶν. Ἐδῶ πρέπει νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ Τσώρτσιλ ὑποδέχθηκε ψυχρὰ τὴ λαϊδῇ Ἀστωρ, γιὰτὶ θεωροῦσε τὸ βουλευτικὸ ἀξίωμα ὡς ἀποκλειστικὸ προνόμιο τοῦ ἀνδρικοῦ φύλου. Καί, μερικὰ χρόνια ἀργότερα, τῆς ἔλεγε, χαμογελώντας:

—Μὲ κάνατε νὰ νοιώθω σὰν νὰ μ' εἶχате βρῇ μέσα στὸ μπάνιο μου... δίχως καν τὴν προστασία ἑνὸς σφουγγαριοῦ!

Ἐνας ἄλλος βουλευτῆς, στὴν ἐποχὴ τοῦ Ντισράελι, συνήθιζε νὰ παίρνῃ μαζί του μέσα στὴν τσάντα του διάφορα ἀντικείμενα ἀτομικῆς χρήσεως. Τὰ χρειάζονταν γιὰ νὰ περιποιηθῇ τὴν ἐμφανισί του, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ ὁλόκληρη νύχτα στὴ Βουλή.

Στὴν ἴδια τσάντα φύλαγε καὶ τὰ στοιχεῖα γιὰ μιά πρόταση πού υποστήριζε θερμὰ: ν' ἀντικατασταθῇ δηλαδὴ μὲ χαρτονομίσματα οἱ χρυσὲς λίρες πού κυκλοφοροῦσαν τότε ἀκόμη ὡς νόμισμα.

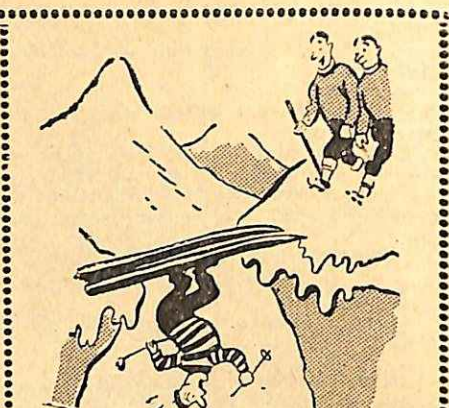
Κάποτε λοιπὸν τοῦ παρουσιάσθηκε μιά ἀνέλπιστη εὐκαιρία νὰ υποστηρίξῃ ἀπ' τὸ βῆμα τὸ σχέδιό του. Ἐνῶ μιλοῦσε γι' αὐτὸ πού χρειάζονταν ὠρισμένους στοιχεῖα γιὰ τὴν ἀποψί του Ἀνοίξε τότε τὴν τσάντα του γιὰ νὰ τὰ βρῇ. Κι' ἔβγαλε ἀπ' αὐτὴν... μιά φθαρμένη βούρτσα τῶν μαλλιῶν!

Χωρὶς νὰ ταραχθῇ καθόλου ἀπ' τὰ γέλια τῶν συναδέλφων του, συνέχισε τὴν ἐρευνά του κι' ἔβγαλε διαδοχικὰ ἕνα λερωμένο κολλάρο, μιά μποτίλια μὲ λουσιὸν γιὰ τὰ μαλλιά... καὶ μιά κάλσα!

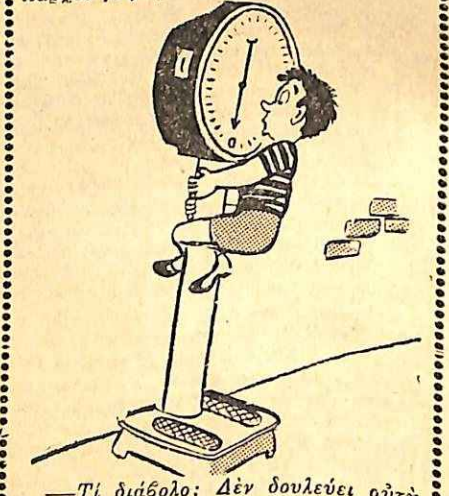
Ἡ Βουλή σείσθηκε ἀπ' τὰ γέλια. Ἀλλὰ ὁ βουλευτῆς, ἀτάραχος, ἐξακολούθησε νὰ ψάχνῃ, ὥσπου βρῆκε τελοσπάντων, τὶς σημειώσεις του κι' ἀποτελείωσε τὴν ἀγόρευσί του!

Τὰ γεῦστα τοῦ φυλάρχου

Ἐνα ἐργοστάσιο χημικῶν προϊόντων τῆς Δαρμστάτης ἔλαβε μιά παραγγελία ἀπὸ ἕνα φυλάρχο τῆς νοτίου Ἀφρικῆς πού ζητάει νὰ τοῦ ἀποσταλῇ μιά μεγάλη ποσὸς ἀπὸ βόφες γιὰ τὸ χαρὲμι του. Ὁ φυλάρχος αὐτὸς βρῆκε ὅτι οἱ εἰσθῆς γυναῖκες εἶναι πρὸς γοητευτικὰς ἀπὸ τὶς μελαγχρινὲς κι' ἀποφάσισε νὰ υπογράψῃ τὸν συζύγου του ν' ἀλλάξουν τὸ χρῶμα τῶν μαλλιών τους!

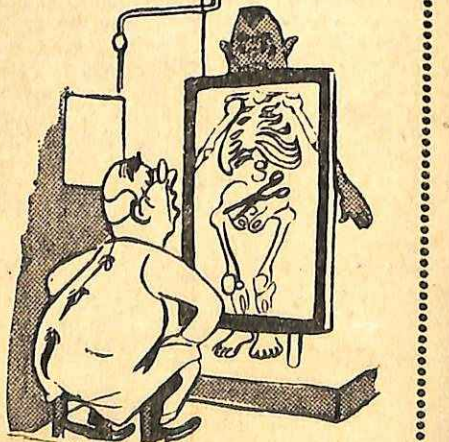
—Μὰ πῶς τὸ ἔξερες ὅτι ἐδῶ ἔπαρχει γεφυράκι...

—Τί διάβολο; Δὲν δουλεύει αὐτὴ ἡ ζυγαριά!

Ὁ ψαράς τοῦ ψαρά!

—Καὶ δὲν αἰσθανθήκατε καμμιὰ ἐνόχλησι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς προηγούμενης ἐγχειρήσεως.

Πανελλήνιος τύπος. Ὁ παλαιότερος ὅλων.

Ὁ πατριάρχης τῶν τύπων, πού κατέκλυσαν κατόπιν τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐξῆς στὸ βουνό, μέσα στὶς φλόγες καὶ στὸ χαλασμό τῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1921.

Ὁ Τσοπανάκος γεννήθηκε στὴ Δημητσάνα, στὰ 1789. Τὸ πραγματικὸ του ὀνοματεπώνυμο ἦταν Παναγιώτης Κάλλας. Μὰ ὁ λαὸς καὶ οἱ ἀγωνιστὰς τοῦ 21, πού τὸν ὑπεργαποῦσαν, τὸν φώναζαν Τσοπανάκο, ἴσως γιὰτὶ ἔμοιαζε μὲ τσοπανόπουλο, ἔτσι κοντούλης πού ἦταν, πρὸς τὸν ἀπ' τὴ γκλίτσα πού κρατοῦσε!

Ἡ φύσις εἶχε φανῇ, ὄχι μητέρα, ἀλλὰ μητριά στὸν κακότυχο Τσοπανάκο. Ἦρθε στὸν κόσμο σωστὸ ἑκτῶμα!

Ὁ ἄμμοιρος Παναγιώτης, ἦταν κοντούλης, νάνος σχεδόν, καμπούρης, μὲ στραβά πόδια. Ἐνας ἀπόγονος τοῦ Θεορίτη, πιστὸ ἀντίγραφο τοῦ Κουασιμόδου.

Μὰ ὁ στραβοπόδης αὐτὸς καμπούρης ἦταν τετραπέρατος. Τὸ πνεῦμα του σπινθηροβολοῦσε. Ὅταν μιλοῦσε, τὰ παλληκάρια τοῦ ἀγῶνος κρέμονταν ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Τ' ἀστεία του προκαλοῦσαν ἀκράτητα γέλια.

Μικρὸς ὁ Τσοπανάκος φοίτησε στὴν περίφημη σχολὴ τῆς Δημητσάνας. Μὰ, ἔτσι μίζερος καὶ κακοφτιαγμένος, ὥπως ἦταν ἀνεγκάστηκε ν' ἀφήσῃ πολὺ γρήγορα τὸ σχολεῖο.

Διψοῦσε ὅμως γιὰ μάθησι ὁ φτωχὸς καμπούρης. Πήγαινε λοιπὸν στὰ σπίτια τῶν ἄλλων μαθητῶν καὶ μελοῦσε μαζί τους. Ἐτσι ἀπόκτησε, μὲ τὴ φυσικὴ ἐξυμνάδα πού εἶχε, ἀρκετὴ μόρφωσι γιὰ τὴν ἐποχὴ πού ζοῦσε.

Ἦταν μαθητῆς ἀκόμα ὁ Τσοπανάκος, ὅταν ἀρχισε νὰ γράφῃ στίχους. Στίχους, ἀρκετὰ πετυχημένους, ἂν ἀγαπάτε, μὲ τοὺς ὁποίους σατύριζε τὰ στραβά καὶ τ' ἀνάποδα τῆς μικρῆς κοινωνίας τῆς πατρίδας του.

Τοὺς στίχους του αὐτοὺς ὁ καμπούρης ποιητῆς τοὺς διάβαζε μεγαλόφωνα στὸ παζάρι καὶ σ' ἄλλα κέντρα τῆς Δημητσάνας. Κι' ὅταν τελείωνε τὴν ἀπαγγελία, ἀρχίζε νὰ τοὺς τραγουδᾷ, γιὰτὶ εἶχε κι' ὠραία φωνή.

Εἶχε γίνῃ δηλαδὴ ἕνα εἶδος ζωντανῆς σατυρικῆς ἐφημερίδας, πού δὲν τὰ σχολίαζε κι' ὅλα τὰ κατηγριάζε. Καὶ κανένας δὲν τολμοῦσε νὰ τοῦ βάλῃ χερί. Γιὰτὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθεια κι' ὁ λαὸς τὸν ἀγαποῦσε.

Ὅταν ἐξεργάσῃ ἡ Ἐπανάστασις, ὁ Τσοπανάκος, ἀρχισε νὰ ἐξυμνῇ τοὺς ἡρώismus καὶ τὰ ἀθάνατα κατορθώματα τῶν γιγαντομάχων τοῦ ἀγῶνος.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ λαὸς τὸν βάφτισε Ὀμηρίδιον. Γιὰτὶ ὅπως ὁ Ὀμηρος, ἔτσι κι' αὐτὸς ἐψάλλε τὶς παλληκαριεὶς τῶν ἡρώων.

Δὲν περιοριζόταν ὅμως στὴν ἐξυμνήσι τῶν ἀγωνιστῶν ὁ Τσοπανάκος. Κυνηγοῦσε ἀγρία καὶ κατηγριάζε μὲ τοὺς στίχους ἐκείνους πού δισταζαν νὰ ριχτοῦν στὴ φωτιά τοῦ πολέμου.

—Ἐσὺ, βρε Παναγιώτη, τὸν ρώτησε μιά μέρα ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, γιὰτὶ κάθεσαι καὶ δὲν πᾶς νὰ πολεμήσῃς;

—Πολεμῶ κι' ἐγώ, τοῦ ἀπάντησε ὁ τετραπέρατος Τσοπανάκος. Πολεμῶ, ὄχι μὲ τ' ἄρματα. Πολεμῶ μὲ τὴ λύρα, μὲ τὰ τραγούδια μου!

—Πῶς, βρέ; ἀπόρησε ὁ χοντροκέφαλος χωριάτης.

—Μὲ τοὺς στίχους πού γράφω κάνω τὰ χεῖρα τοῦ Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Νικητάρᾶ ἀτσάλενα. Ἐγώ, μὲ τὰ τραγούδια μου, ἀνάβω φλόγες στὴν καρδιά τους!

Τὸν ἴδιο καιρὸ ὁ Τσοπανάκος, παρ' ὅλο τὸ σωματικὸ του χάλι, ἀρχισε νὰ κάνῃ περιοδείες στὶς πόλεις καὶ στὰ χωριά τοῦ Μωριά.

Ἀκουμπώντας στὴ γκλίτσα του, μὲ τὸ ταγάρι στὸν ὦμο, μέσα στὸ ὁποῖο εἶχε λίγη μπουμπότα καὶ πολλὰ χειρόγραφα, μὲ στίχους, ἔφτανε ξαφνικὰ στὴν Τριπολιτὰ ἢ στὸ Ναύπλιο, μὲ πῆγαινε στὸ παζάρι, ἀνέβαινε σ' ἕνα λιθάρη καὶ ἀρχίζε νὰ τραγουδᾷ τοὺς πατριωτικὸς στίχους του.

Ὁ λαὸς τὸν ἀκούγε κι' ἐνθουσιαζόταν. Τραβοῦσε κατόπιν ὁ ἀκούραστος καμπούρης ποιητῆς γιὰ

Ὁ Τσοπανάκος

Μιά ἄλλη φορά, ὁ Τυρταῖος αὐτὸς τῆς Ἐπανάστασεως, ἔγραψε στὸν Κολοκοτρώνη:

Ἀρε Γέρο τοῦ Μωριά, θέλουμε ἐλευθερίαν... Ἄιντε, Γέρο, μανὶ-μάνι, τράδατο τὸ γιαταγάνι...

Νὰ καὶ μερικοὶ στίχοι ἀπὸ ἕνα βούριο τοῦ Τσοπανάκου:

Ἐλλήνες τώρα ἀγῶμεν τὰ ὅπλα μας ἄς λάβωμεν, ἡ Πατρίδα μας φωνάζει καὶ ὁ Ρήγας μᾶς διατάζει!...

Ὁ αὐτοχὸς Τσοπανάκος πέθανε νέος σχετικῶς, στὰ 1825, σὲ ηλικία 36 χρόνων.

Ὁ θάνατός του προήλθε ἀπὸ... λαιμαργία.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού ὀδοιποροῦσε στὴν ἐρημιά, βρέθηκε μπρὸς σὲ μιά ἀγριαχλαδιά. Σκαρφάλωσε ἀπάνω — πεινοῦσε φαίνεται πολὺ ὁ δύστυχος — κι' ἀρχισε νὰ τρώῃ ἀγρία ἀχλαδιά, χωρὶς μέτρο καὶ συγκρατημὸ. Τὸ στομάχι του δὲν μπόρεσε, φαίνεται, ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο βάρος καὶ, μετὰ λίγῃ ὥρα, ὁ τραγοῦδιστὴς τοῦ ἀγῶνος ἔσκασε!...

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τὰ πατριωτικὰ τραγούδια τοῦ Τσοπανάκου ἐξεδόθησαν σ' ἕνα μικρὸ τομίδιο, μὲ ὠραίες λιθογραφίες, ἐξαιρετικὰ σπάνιο σήμερ.

Δευτέρᾳ ἐκδόσις τῶν τραγουδιῶν του ἔγινε στὴν Ἀθῆνα καὶ στὴν Τριπολιτὰ, πρὸ 70 περίπου ἐτῶν. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ σπανίζει πολὺ σήμερ.

Γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ τοὺς συλλέκτας βιβλιογραφούμε ἐδῶ τὶς δύο ἐκδόσεις τῶν τραγουδιῶν τοῦ Τσοπανάκου.

Τσοπανάκου: Ἀσματα πολεμιστῆρα τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνος, στίχουρηθέντα ὑπὸ αὐτοῦ. — Ἀθῆναι — 1878

Παναγιώτου Τσοπανάκου Δημητσανίτου κλπ. — Ἀθῆναι — 1878

Ἀσματα καὶ ὧσαι ἡρωϊκὰ ἀνώνυμοι. — Ἀθῆναι — 1878

— 16ον — σελ. 142.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Σύλληψι τῆς γκαμήλας!

«Στὶς 22 Φεβρουαρίου τοῦ 1883, γράφει μιά ἐφημερίδα τῆς ἐποχῆς, ἐνῶ ὁ κόσμος περίμενε νὰ θαυμάσῃ τὴν γκαμήλα, αὐτὴ δὲν ἔκανε καθόλου τὴν ἐμφανισί της στοὺς ἀθηναίους δρόμους».

Ὁ λόγος ἦταν γιὰτὶ, τὴν φαιμονίᾳ, τὰ δύο μπροστινὰ πόδια της συνελήφθησαν καὶ φυλακίστηκαν κι' ἐπειδὴ δὲν μπόρουσε νὰ στηριχθῇ καὶ νὰ βαδίσῃ μόνον μὲ τ' ἄλλα δύο, διαλύθηκε!

Τὰ μπροστινὰ πόδια τῆς γκαμήλας πού τὰ ἀντεπροσώπευε ὁ διαβόητος Λωποπότης Θ. Ἐπαμφορὸς, διανυκτέρευσαν στὴν ἀστυνομία, γιὰτὶ ἔκλεψαν ἑκοσι δραχμὲς ἀπὸ ἕνα Μενιδιάτη χωρικό, πού παρακολουθοῦσε χαζεύοντας τὴ γκαμήλα νὰ χορεύῃ καὶ νὰ χτυπᾷ τὰ σαγόνια της, ἀντὶ νὰ προσέχῃ τὶς τσέπες του!...

τὰ στρατόπεδα τῶν Ἑλλήνων, ὅπου γινόταν δεκτὸς μ' ἐνθουσιασμό. Ἦταν φίλος τῶν πρὶν ὀνομαστῶν καπετανέων τοῦ 21. Οἱ ἡρωϊκοὶ ἀγωνιστὰς τὸν ἀγαποῦσαν γιὰτὶ ἐξυμνοῦσε τὰ κατορθώματά τους καὶ τοὺς διηγόταν ἀλατισμένα καὶ πιπεράτα ἀνέκδοτα καὶ ἱστορίες.

Κάποτε, ὁ Νικητάρᾶς ἔστειλε δῶρο στὸν Τσοπανάκο ἕνα κολοδὸ ἄλογο. Μόλις τὸ ἔλαβε ὁ ποιητῆς δὲν ἤξερε τί νὰ τὸ κάνῃ. Τὸ ἄλογο ἤθελε νὰ φάῃ κι' αὐτὸς μόλις ἐξοικονομοῦσε τὸ ψωμί του.

Κάθετε τότε κι' ἔγραψε στὸ Νικητάρᾶ:

Τὸ δῶρο σου, Νικητάρᾶ, ἄλογο χωρὶς οὐρά! Ἡ μοῦ στέλνεις καὶ κριθάρι, ἡ σοῦ στέλνω τὸ τομάρι!...

Μιά ἄλλη φορά, ὁ Τυρταῖος αὐτὸς τῆς Ἐπανάστασεως, ἔγραψε στὸν Κολοκοτρώνη:

Ἀρε Γέρο τοῦ Μωριά, θέλουμε ἐλευθερίαν... Ἄιντε, Γέρο, μανὶ-μάνι, τράδατο τὸ γιαταγάνι...

Νὰ καὶ μερικοὶ στίχοι ἀπὸ ἕνα βούριο τοῦ Τσοπανάκου:

Ἐλλήνες τώρα ἀγῶμεν τὰ ὅπλα μας ἄς λάβωμεν, ἡ Πατρίδα μας φωνάζει καὶ ὁ Ρήγας μᾶς διατάζει!...

Ὁ αὐτοχὸς Τσοπανάκος πέθανε νέος σχετικῶς, στὰ 1825, σὲ ηλικία 36 χρόνων.

Ὁ θάνατός του προήλθε ἀπὸ... λαιμαργία.

Μιά μέρα, ἐκεῖ πού ὀδοιποροῦσε στὴν ἐρημιά, βρέθηκε μπρὸς σὲ μιά ἀγριαχλαδιά. Σκαρφάλωσε ἀπάνω — πεινοῦσε φαίνεται πολὺ ὁ δύστυχος — κι' ἀρχισε νὰ τρώῃ ἀγρία ἀχλαδιά, χωρὶς μέτρο καὶ συγκρατημὸ. Τὸ στομάχι του δὲν μπόρεσε, φαίνεται, ν' ἀντέξῃ σὲ τόσο βάρος καὶ, μετὰ λίγῃ ὥρα, ὁ τραγοῦδιστὴς τοῦ ἀγῶνος ἔσκασε!...

Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τὰ πατριωτικὰ τραγούδια τοῦ Τσοπανάκου ἐξεδόθησαν σ' ἕνα μικρὸ τομίδιο, μὲ ὠραίες λιθογραφίες, ἐξαιρετικὰ σπάνιο σήμερ.

Δευτέρᾳ ἐκδόσις τῶν τραγουδιῶν του ἔγινε στὴν Ἀθῆνα καὶ στὴν Τριπολιτὰ, πρὸ 70 περίπου ἐτῶν. Ἀλλὰ κι' αὐτὴ σπανίζει πολὺ σήμερ.

Γιὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους καὶ τοὺς συλλέκτας βιβλιογραφούμε ἐδῶ τὶς δύο ἐκδόσεις τῶν τραγουδιῶν τοῦ Τσοπανάκου.

Τσοπανάκου: Ἀσματα πολεμιστῆρα τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας τῆς Ἑλλάδος ἀγῶνος, στίχουρηθέντα ὑπὸ αὐτοῦ. — Ἀθῆναι — 1878

Παναγιώτου Τσοπανάκου Δημητσανίτου κλπ. — Ἀθῆναι — 1878

Ἀσματα καὶ ὧσαι ἡρωϊκὰ ἀνώνυμοι. — Ἀθῆναι — 1878

— 16ον — σελ. 142.

Ο ΠΑΛΑΙΟΣ

Ο πιο επικίνδυνος αντίπαλος του 'Αμεντέο Νατσάρι στις καρδιές των 'Ιταλίδων και ισάξιος του σε δημοτικότητα είναι σήμερα ο 'Αρρενωπός Ροσσάνο Μπράτσι, ο 'Ιταλός ζέν-πρεμιέ, που χάρις σε 30 και πλέον ταινίες, που έχει γυρίσει στην 'Ιταλία και στο εξωτερικό, έχει γίνει διάσημος.

Μετά τον Βαλεντίνο, κανένας άλλος 'Ιταλός στάρ δεν απέκτησε τόσο φήμη και δημοτικότητα όσο ο Μπράτσι. 'Υστερα από την επιτυχία του στο φιλμ «Μαύρος 'Αετός», τον πρόσεξε ο 'Αμερικανός παραγωγός Σέλζνικ και με άπιστευτα ευνούκους όρους κατάρθωσε το 1948 να τον αποσπάσει από την 'Ιταλία και να τον φέρει στο Χόλλυγουντ.

'Εντελώς άγνωστος σχεδόν, ο Ροσσάνο έκανε για πρώτη φορά την εμφάνισή του στα 'Ιταλικά στούντιο το 1939, σε ηλικία 23 ετών, μ' ένα πρωτότυπο φιλμ που είχε τον τίτλο «'Η δίκη και ο θάνατος του Σωκράτους», στο πλευρό του διάσημου τότε 'Ιταλού δραματικού 'Ερμέτε Ζακκόνι. 'Ηταν τότε η επιτυχία του άγνωστου ηθοποιού, ώστε λίγο αργότερα ο Ζακκόνι του έστειλε ένα γράμμα, στο οποίο του εξέφραζε τα συγχαρητήριά του για την ηθοποιία του και του έλεγε ότι «ποτέ δεν είχε ξαναδύσει ηθοποιό να παίζει έτσι!...»

Αυτό στάθηκε αρκετό για να επιδελθίσει μέσω ο Ροσσάνο στην 'Ιταλική οθόνη και ν' αρχίσει να γυρίζει αδιάκοπα πια καινούργιες ταινίες. 'Ανάμεσα σ' αυτές αναφέρουμε τις «Γιός της κατάρας», με την Βαλεντίνα Κορτζέ, «Βουλκάνο», με την 'Αννα Μανιάνι, «Τόσκα», «Ταχυδρόμος του Βασιλέως», με την 'Αννα Μανιάνι, «Μικρές Κυρίες», το πρώτο και μοναδικό φιλμ που γυρίσε στο Χόλλυγουντ και άλλες. 'Από τις τελευταίες δημιουργίες του είναι: «Ο δήμιος της Λίλλης», «'Ιππότης και Καλόγρις», με την Πάολα Μπάρμπαρα, «Σερενάτα του Τοζέλλι», με την Ντανιέλ Νταριέ, «Τραγικός ξεπερνάς», με την Μαρία Φελίξ, «'Η γυναίκα που έφευγε τον έρωτα», με την Σουλδάνα Παμπανί και άλλα.

Ο Μπράτσι γεννήθηκε στη Βολωνία της 'Ιταλίας στις 18 Σεπτεμβρίου του 1916, αλλά μετέβη στη Φλωρεντία κάτω απ' την άγρυπνη παρακολούθησή των γονέων του, πλούσιων αστών, που δεν είχαν ιδέα από Καλές Τέχνες και ιδίως από κινηματογράφο. Σε ηλικία 20 ετών τους έχασε και τους δύο. Τότε αποφάσισε να πραγματοποιήσει ένα μεγάλο του όνειρο: να γίνει ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου. Σπούδασε λοιπόν ηθοποιία στη Σχολή Δραματικών Τεχνών της 'Εμμα Γκραμμάτικα και παρουσιάστηκε ξαφνικά στα κινηματογραφικά στούντιο, τόσο για το ταλέντο του, όσο και από το γεγονός ότι ήταν πραγματικά όμορφος νέος. Κι' αμέσως πήρε τον πρώτο του ρόλο. 'Επειτα ήρθε η επιτυχία και τέλος ο θρίαμβος!

Με μεγάλη αγωνία κατόπιν ο Ροσσάνο ξεκίνησε στις αρχές του 1948 για το Χόλλυγουντ. Μια σκέψη τον βασάνιζε: θα είχε επιτυχία εκεί κάτω ή θα βρισκόταν στην ανάγκη να αθετήσει το συμβόλαιό του και να ξαναγυρίσει στην πατρίδα του; Συνέδινε λοιπόν το δεύτερο. Ο Ροσσάνο δεν άρεσε στους 'Αμερικανούς. Τον έβαλαν να πρωταγωνιστήσει στο έγχρωμο φιλμ «Μικρές Κυρίες».

Ο 'Ιταλός Ροσσάνο Μπράτσι...

Ροσσάνο Μπράτσι

Ένας επικίνδυνος σε γοητεία αντίπαλος του 'Αμεντέο Νατσάρι

Ο Ροσσάνο Μπράτσι και η Ντανιέλ Νταριέ στο φιλμ «Σερενάτα του Τοζέλλι».

'Ηταν ένας ενδιαφέρων αισθηματικός ρόλος, που έπαιξε με επιτυχία. 'Αλλά αμέσως μετά άρχισαν οι ατυχίες του. 'Επειδή όμως ο Σέλζνικ δεν γυρίζει δι-κές του ταινίες αλλά «νοικιάζει» τους ηθοποιούς του σε άλλα στούντιο, ο Ροσσάνο δεν κατάρθωσε να ξαναβρή ρόλο κατάλληλο γι' αυτόν. 'Επανελημμένες απόπειρες να δεχθεί να παίξει σε δεύτερη ταινία απέτυχαν. Και λίγο αργότερα τα εγκατέλειψε όλα και ξαναγύρισε στην πατρίδα του, που τόσο τον αγαπούσε και τον περίμενε. Αυτή είναι η μία έκδοχή της συντομής επιστροφής του από το Χόλλυγουντ. 'Αλλά υπάρχει και μία άλλη, λίγο απίθανη που συνδέεται με μία αισθηματική υπόθεση!

Σύμφωνα μ' αυτήν ο Ροσσάνο αποφάσισε να επιστρέψει την αναχώρησή του όχι γιατί απέτυχε επαγγελματικά αλλά γιατί, αμέσως μετά το τέλος του γυρίσματος της ταινίας «Μικρές Κυρίες», ένοιωσε ξαφνικό και παράφορο έρωτα για την χαριτωμένη Τζούν 'Αλυσσον, μία από τις συμπρωταγωνίστριές του. 'Η Τζούν ήταν κι' αυτή έρωτευμένη τότε, αλλά με τον... Ντικ Πάουελ, τον ήδη σύζυγό της, και φυσικά απέκρουσε τον Ροσσάνο. 'Απελπισμένος τότε αυτός έφυγε για την 'Ιταλία, και μόλις έφθασε εκεί παντρεύτηκε μία παιδική του φίλη για να ξεχάσει την Τζούν.

Το γεγονός είναι λοιπόν ότι τώρα είναι παντρεμένος με την 'Αννα-Μαρία Βιόλα, την παιδική του φίλη, με την οποία συνεχίζει μία απόλυτα εύτυχη, σμένη ζωή, αφού οι δύο ληστών είναι παύση. 'Αννα-Μαρία Βιόλα, με την οποία συνεχίζει μία απόλυτα εύτυχη, σμένη ζωή, αφού οι δύο ληστών είναι παύση. 'Αννα-Μαρία Βιόλα, με την οποία συνεχίζει μία απόλυτα εύτυχη, σμένη ζωή, αφού οι δύο ληστών είναι παύση.

— Όλες τις γυναίκες τις αγαπώ, γιατί μ' αγαπούν κι' αυτές, συνηθίζω να λήν συχνά με χαμόγελο που γοητεύει. 'Αλλά περισσότερο απ' όλες αγαπώ τη γυναίκα μου! 'Αν τυχόν μ' αφήσει πρώτη εκείνη, τότε ίσως θα κυττάω γύρω μου να δω άλλη γυναίκα. 'Αλλά αυτό δεν θα συμβεί ποτέ!...

Ο Ροσσάνο έχει μεγάλη αδυναμία στα σπόρ και τις αυτοκινητοδρόμιες. Κάθε φορά που του ξίνεται η ευκαιρία του για να άπεδο της βίλλας του για να ασκηθεί. 'Αλλοτε, πάλι, έπειδή είναι ανεγνωρισμένης αξίας οδηγός, παίρνει την κούρσα του και τρέχει με ταχύτητα στους φαρδείς αυτοκινητοδρόμους της πατρίδας του. 'Εχει πάρει μέρος σε πολλούς αγώνες αυτοκινήτων κι έχει υποστή κατά καιρούς αρκετά ατυχήματα. 'Αλλά δεν φοβάται! 'Ισως κι' αυτό να είναι ένα από τα πολλά στοιχεία που συνθέτουν την άναμφισβήτητη γοητεία του!...

Αυτοκινουμένη γοητεία!

Φ. ΒΙΤΑΛΕ

Βιοζίνια Σκίμπον

Δ. Κακλαμάνος (Σκίτσο του Θ. Αννίνου)

Πενήντα χρόνια άκμης και κατακτήσεων του Έλληνικού Τύπου (1900-1950)

Το «Νέον Άστυ», η «Άστραπη» και η «Εσπερίνη»

Το 1901 άπηρεε το έτος του μεγάλου δημοσιογραφικού οργανισμού. Τρεις από τις σημαντικότερες εφημερίδες των Αθηνών — το «Νέον Άστυ», η «Άστραπη» και η «Εσπερίνη» — εξέδωσαν σε χρονικά διαστήματα ολίγων μηνών ή μιά με την άλλη. Το «Νέον Άστυ» ήταν καρπός της διαφωνίας του Δημήτριου Κακλαμάνου με τον Θέμο Άννινο. Οι δύο τους διηθούνταν το «Άστυ» και μετά τη διαφωνία και την αποχώρησή του, ο Κακλαμάνος έδωσε το «Νέον Άστυ», που επεβλήθη άμεσα στην κοινή γνώμη. Το «Νέον Άστυ» ήταν μια από τις περισσότερες συγχρονισμένες εφημερίδες της εποχής εκείνης. Συνεργάτες του είχε τους κυριότερους εκπροσώπους της πνευματικής ζωής, όπως τον Άλ. Παπαδιαμάντη, τον Π. Νιρβάνα, τον Έμμ. Ροΐδη, τον Γ. Τσολόπουλο και άλλους. Ο Δημ. Κακλαμάνος ήταν ένας από τους πιο νευρώδεις δημοσιογράφους του τέλους του 19ου και των αρχών του 20ού αιώνας. Η πολιτική άρρηγροφία του προκαλούσε το γενικό ενδιαφέρον. Είχε ήδη μια αξιολογία δημοσιογραφική ιστορία, όταν πρωτοεξέδωσε το «Νέον Άστυ», αλλά τον τραβούσε επίμονα η δικλωματία, η οποία και τον κατέκτησε τελικά.

Ο Κακλαμάνος γεννήθηκε στο Ναύπλιο το 1867 και έκανε την πρώτη εμφάνισή του στη δημοσιογραφία το 1889, ενώ σπούδαζε ακόμη νομικά. Το 1892 ήταν ήδη ένας άγνωρισμένος δημοσιογράφος. Τον ίδιο χρόνο ανέλαβε τη συνδιεύθυνση του «Αστέως».

Όταν κατά το 1907 μπήκε οριστικά στο διπλωματικό στάδιο, ο Κακλαμάνος — εχθρός του «Νέον Άστυ» — που είχαν αρχίσει ήδη να καταρρέουν — στον Γερσάσιο Πετρούκη. Δεν ήταν όμως εύκολη η αποκατάσταση της παλαιάς ακμής του. Ο νέος ιδιοκτήτης και διευθυντής του, από τους καλύτερους δημοσιογράφους της εποχής εκείνης, επέχρησε κατά περιόδους να δώσει ζωή στην εφημερίδα και πραγματικά το έπραξε κατά την εποχή του πρώτου παγκοσμίου πολέμου και της έντασης της εσωτερικής πολιτικής καταστάσεως.

Δεύτερη μεγάλη ελληνική εφημερίδα των αρχών του 20ού αιώνα είναι απογευματινή: η «Άστραπη». Εξέδωθε την 1η Μαρτίου 1901, ότε την διευθύνουν των δημοσιογράφων Κ. Γκολδόση, Π. Γιάνναρος και Γ. Γολδόση. Είχε αξιολογία κυκλοφορία και έκαναν έντονη τα μαχητικότερα άρθρα της. Λίγους μήνες μετά την έκδοσή της απεχώρησε ο Γιάνναρος, ο οποίος εδωμοσύρησε δική του δημοσιογραφική επιχείρηση.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Η «Άστραπη» έδωαινε, συνεχώς σχεδόν, μέχρι το 1917. Κατόπιν δέκοφε λόγω των εσωτερικών πολιτικών γεγονότων και επανεξεδόθη το 1920 με τον τίτλο «Νέα Άστραπη». Τον Οκτώβριο του 1922 δέκοφε οριστικά. Από τους κυριότερους συνεργάτες της «Άστραπης» — της πρώτης περιόδου — ήταν οι Γρ. Ξενοπούλος, Τιμ. Μωρατίνης, Π. Δημητράκοπουλος και άλλοι.

Η περισσότερο ζωντανή λαϊκή εφημερίδα, η οποία έπιδόληρες δεκαετηρίδες κυριαρχούσε στο ελληνικό δημοσιογραφικό στερέωμα, υπήρξε η «Εσπερίνη». Η κυκλοφορία της είχε φθάσει σε ύψη, που δεν τά είχε φαντασθή άλλη δημοσιογραφική επιχείρηση στην Ελλάδα ως την εποχή εκείνη.

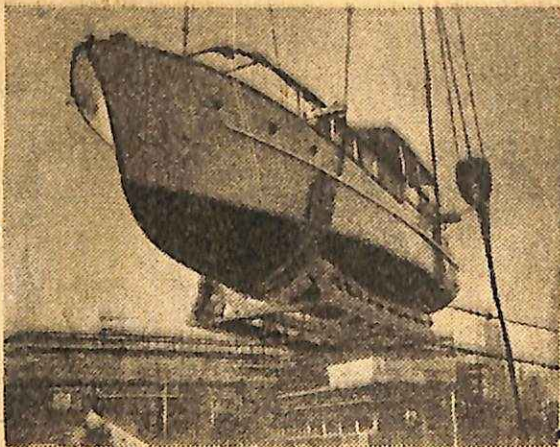
Ο Πέτρος Γιάνναρος, ιδρυτής της «Εσπερίνης», είχε το ταλέντο του «κυκλοφοριακού» δημοσιογράφου. Καθιέρωσε πρώτος τα οχτασέλιδα των εφημερίδων, έδωσε εξεχούσα θέση στα λαϊκά ανάγνώσματα, οργανώσε έντυπια σιακές αποστολές συνεργατών του στο εσωτερικό και το εξωτερικό, ίδρυσε, μπορεί να πη κανείς, τη σχολή της θεωρηδούς παρουσιάσεως των δημοσιογραφικών ειδήσεων.

Θα ήταν υπερβολικό εκείνος που θα άπρετίζε ότι οι ειδήσεις της «Εσπερίνης» είχαν πάντα στενή σχέση με την αλήθεια. Πολλές φορές ο Γιάνναρος έπαιρνε άφορη από μια άνευθυνη και άνεξελέγκτη διάδοση για να δημιουργήσει ολοκληρή ιστορία και να παρουσιάσει ως βέβαια, πράγματα που είχαν βγη από την φαντασία και μόνον. Είχε όμως την τέχνη να συγκαλύπτει τις αγκάρες της εφημερίδας του. Πλην έντελως εξαιρετικών περιπτώσεων, δεν έκανε επανόρθωση των ανακριδών ειδήσεων. Στους δημοσιογραφικούς κύκλους είναι γνωστές πολλές σχετικές ιστορίες του Γιάνναρος, αλλά θα σημειώσω μια, που μπορεί να θεωρηθώ ως η πιο χαρακτηριστική:

Κατά τη διάρκεια του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, λίγον καιρό μετά την είσοδο των γερμανικών πολεμικών «Γκαίμπεν» και «Μπρεσάου» στην Προποντίδα, η «Εσπερίνη» κυκλοφόρησε έκτακτο παράρτημα, με τη συντακτική είδηση ότι στα ελληνικά ύδατα, έξω από τη Σύρο, έγινε φοβερή ναυμαχία μεταξύ αγγλικών και γερμανικών πολεμικών, ότι βοήθησαν δύο τρία σκάφη και ότι τελικά «έτράπησαν εις άστρον φυγής» οι «Άγγλοι». Η είδηση φυσικά άνεσάττωσε την Άθήνα. Την επομένη όμως η αγγλική πρεσβεία εδωμοσύσε επίσημο ανακοινώδεν που έλεγε ότι όλα τα περί ναυμαχίας είναι έντελως φανταστικά, ότι στην περιοχή του ελληνικού Αρχιπελάγους δεν άπηρεε εκείνες τις ημέρες ούτε ένα αγγλικό σκάφος κλπ. Ανάλογη ανακοίνωση έκανε και η γερμανική πρεσβεία. Παρ' όλα ταύτα η «Εσπερίνη» επέμεινε άνευδώς στις πληροφορίες της, δημοσίευσε δε ένα άρθρο που έλεγε ότι ορθότατα οι «Άγγλοι» και Γερμανοί διαφεύγουν από της ναυμαχίας, μάλιστα από επιβλήσει η... σκοπιμότης. Καμία σκοπιμότης όμως δεν άποχρηάσε την «Εσπερίνη» να έναίρηση έστω και ένα σίγμα από στα έγραψε δεδομένου ότι η ναυμαχία έγινε! Ένα μεγάλο μέρος του κοινού πίστεψε την εφημερίδα και όχι τις ανακοινώσεις των πρεσβειών...

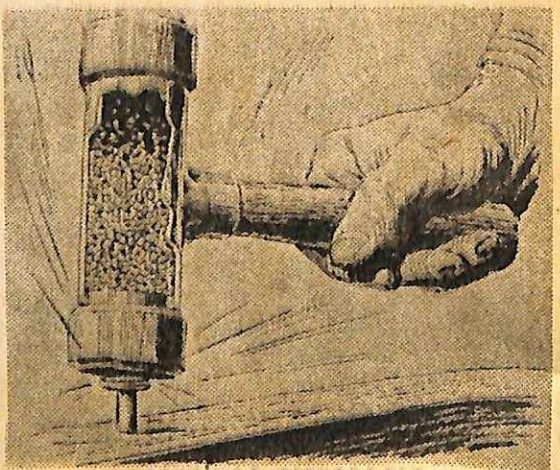
Με την έντυπωσιακή παρουσίαση των ειδήσεων — επί πραγματικών ή φανταστικών συμβάντων — ο Γιάνναρος κατόρθωσε να προωθήσει την «Εσπερίνη» σε εκπληκτικά κυκλοφοριακά ύψη. Σε αυτό βοήθησε και η πρώτη έκδοσή της εφημερίδας, είδικα για τις επαρχίες, με το τίτλο «Η Πρωινή».

Ο Πέτρος Γιάνναρος ήταν οδύτατος στους πολιτικούς αγώνες του. Γι' αυτό και φιλοξενήθηκε αρκετές φορές στις φυλακές. Το 1917 εξορίσθηκε από τους συμμάχους στην Κορσική, μαζί με τους πολιτικούς άρχηγους της αντιπολιτεύσεως, τον Δημήτριο Γ. Μερκούρη και άλλους. Μια από τις μεγαλύτες επιτυχίες της «Εσπερίνης» — επί συμβάντος όχι φανταστικού αυτή τη φορά — ήταν η λήξη από της έκρηξής του πρώτου βαλκανικού πολέμου δημόσιους διατάγματα της επιστροφάς. Καμία άλλη εφημερίδα δεν τό είχε πάρει μωρωδία. Φυσικά το φιλολογικό «Εσπερίνη» έγινε άνθρωπος, δικαιολογούμενη την έπαυση η «Εσπερίνη» έληξε τη μεγάλη δημοσιογραφική επιτυχία της.

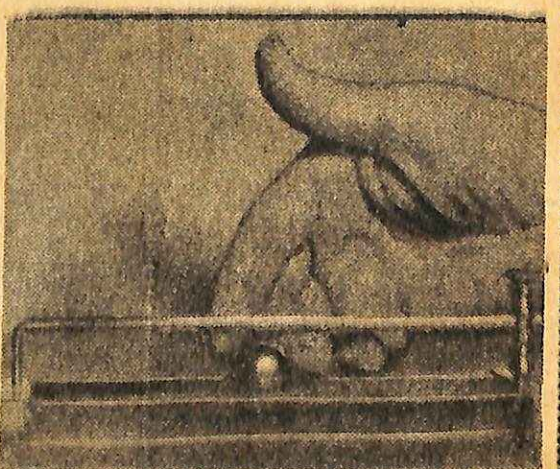
ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΣΤΑΤΟ ΓΙΩΤ

Η Βασιλίσσα του Κέρπρι είναι ένα υπερπολυτελέστατο γιότ που κατασκευάστηκε στα ναυπηγεία της Ουλάνιας. Το γιότ αυτό έκανε... άριστοπλοϊκό το ταξίδι μέχρι Νέας Υόρκης για να έκτεθι στην Παγκόσμια Ναυτική Έκθεση που άνοιξη εκεί σε λίγες ημέρες. Στή φωτογραφία μας, η Βασιλίσσα του Κέρπρι, την στιγμή που εκφορτώνεται στο λιμάνι της Ν. Υόρκης απ' το πλοίο που το μετέφερε ως εκεί.

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Το σφυρί αυτό είναι μια νέα πρακτική αμερικανική εφεύρεση. Το έσωτερικό του, που είναι κοφίλο, γεμίζεται κατά τα δύο τρίτα με ψήγματα μολύβδου, τα οποία κατά το χτύπημα μετράζουν την παλινδρόμηση και τον θόρυβο.

ΛΑΦΑΔΙ ΓΙΑ ΤΥΦΛΟΥΣ

Το εργαλείο αυτό είναι ένα αλφάδι που θα εξυπηρετήσει τους τυφλούς που θέλουν να ασχοληθούν με διάφορες βυλουργικές εργασίες. Αντί του γνωστού αλφάδου, που βρηνέρο, υπάρχει εδώ ένα σιδερένιο σφαίριδιο, που βρίσκεται στο κέντρο του εργαλείου μόνον όταν αυτό είναι άπολυτα οριζοντιωμένο. Αλλιώς, μετακινείται προς τα δεξιά ή προς τα αριστερά. Ο τυφλός, που χρησιμεύει αυτό το εργαλείο, εξακριβώνει με την αφή σε ποιά θέση βρίσκεται το σιδερένιο σφαίριδιο.

Η Πάιτερ Λάρυ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδήσεις

Η Ρίτα Χαίγγουορθ πήρε επί τέλους το διαζύγιο της. Στο Ρένο, όπου έγινε η δίκη, η Ρίτα περιέγραψε επί 17 λεπτά τα έλαττώματα του Άλφ Χάν, την ώθησαν στο να ζητήσει διαζύγιο. Ο δικαστής τέλος, έδωσε το διαζύγιο εις βάρος του Άλφ Χάν με βασική κατηγορία τις αλλεπάλληλες άπιστίες του. Η δικαστική απόφασις όμως δεν καθορίζει το ποσόν στο οποίο θα ανέρχεται η διατροφή που θα πληρώνει ο άστατος πρόγκης.

Υστερα από δέκα χρόνων συζυγική ζωή, χώρισε και το ζεύγος Τζέφφ Ντόννελλ — Μπίλ Άντερσον.

Ο Γάλλος ήθοποιός Φρανσουά Περίε έλεγε πρό ημερών: «Οι εφημερίδες και τα περιοδικά μου άποδίδουν συχνά ανέκδοτα και λογοπαίγνια, που πότε μου δέν είναι. Αυτό με κάνει να πιστεύω πως άρχισα να γίνουμαι διάσημος».

Η Μύριαμ Μπρού, που δείχνει όλα τα θέληματα της στο φίλημ «Ένα κορίτσι στον ήλιο», ίσχυρίζεται ότι έχει τις σωλιές, ίσχυρίζεται ότι έχει τις σωλιές, ίσχυρίζεται ότι έχει τις σωλιές. «Και επί τέλους, προσθέτει η καλλιτέχνις, έχω και τα δύο μου χέρια!»

Στην Ισπανία προεβλήθησαν, κατά το 1952, 222 νέες φίλμ. Τα 186 ήταν ξένα και τα 36 Ισπανικά. Στην Ελλάδα, κατά το ίδιο αυτό χρονικό διάστημα προεβλήθη περίπου διπλάσιος αριθμός ταινιών.

Η συζυγος του Γκρέγκορ Πέκ δεν είναι καθόλου εύχαριστημένη από το Παρίσι, ιαί έτοιμάει τις βαλίτσες της για να ξαναγυρίσει στο Χόλλυγουντ. Αυτό δεν όφειλεται στο ότι το Παρίσι στενερειται γοητείας, αλλά στο γεγονός ότι ο Κρέγκορ Πέκ βρίσκεται πολύ γοητευτική μια νεαρά Γαλλίδα δημοσιογράφου, που του παίρνει καθημερινές συνεντεύξεις.

Ο Ζάβ Γκαμπέν θα είναι ο πρωταγωνιστής του φίλμ «Η παρθένος του Ρήνου» που άποτελείση την πρώτη μεταπολεμική γαλλογερμανική κινηματογραφική συνεργασία.

Οι περισσότεροι Γάλλοι ήθοποιοι προσεβλήθησαν από τη γρίπη και πολλά σπουδαιότερα έτοιμα για μερικές μέρες τις εργασίες για μια βαρεία άποψη γρίπης. Η πιο βαρεία αυτή που έπριε ήταν πάντως στο κρεβάτι για αρκετές μέρες στο κρεβάτι τους την Μισέλ Μοργκάν, τον Πιέρ Λουίς Μαρσάν, τον Πιέρ Φρενσί, Σιμόν Ρενάν, τον Ζωρζ Κετάρ, τον Κρίστιαν Ζάκ.

Η «Μέτρο» ζύγισε το Μάριο Λάντσα και διέπιστωσε ότι το βάρος του, αντί να μειωθεί, άπρεσε αίσως τα 100 κιλά. Του δήλωσε, λοιπόν, ρητώς ότι δεν όοκειται να του άνατεθί κανένας ρόλος, αν δεν χάσει τουλάχιστον 15 κιλά.

Το βάρος του, αντί να μειωθεί, άπρεσε αίσως τα 100 κιλά. Του δήλωσε, λοιπόν, ρητώς ότι δεν όοκειται να του άνατεθί κανένας ρόλος, αν δεν χάσει τουλάχιστον 15 κιλά.

Ο σκηνοθέτης Σεσίλ ντε Μιλ έτοιμάζει μια νέα έκδοσι της παλαιάς του επιτυχίας «Οι δέκα έντολές», που θα γυριστή με το νέο άνάγλυφο σύστημα «Σινεράμα». Κατά την διάρκεια της μακρόχρονης σταδιοδρομίας του, δήλωσε ο διάσημος σκηνοθέτης, είδα πολλές κινηματογραφικές επαναστάσεις: την επανάστασι του όμιλου, του τεχνικόλδρ και τώρα του «Σινεράμα» που είμαι βέβαιος πως θα επικρατήσει, επιτρέποντας στον κινηματογράφο να άντιμετώπιση την τηλεόρασι με ένα νερό όπλο στα χέρια του».

Στο προσεχές του φίλμ «Ο χαρτοπαίκτης του Μισισσιππύ» ο Τάβρον Πάουερ θα έχη νέα παρτενάρ το νέο λαμυρό άστέρη του Χόλλυγουντ, την Πάρι Περ Λάρυ.

Υστερα από δεκαπέντε ολόκληρα χρόνια ο Σαρλ Μπουαγιέ θα γυρίσει ένα φίλμ στα σπουδαιότερα παθήσεις του της Γαλλίας. Στο φίλμ αυτό θα έχη και πάλιν για παρτενάρ τη Ντίνι-Έλ Νταρριέ μαζί με την όποια γυρίσε το «Μάγερλινγκ».

Η Λάνα Τάρνερ που περνά τώρα τις διακοπές της στα βουνά του Κολοράδο, κόντοντας σκι με την συντροφιά του νέου εύνοσιμένου της Λέξ Μπάρερ, συνάντησε εκεί τον άλλοτε συζυγο της Μπόμπ Τόπινγκ.

Οι στενοί φίλοι του ζεύγους Τρεζά Ράιτ — Μίβεν Μπουό — έκαναν ότι μπορούσαν για να έπιτυχουν την συμφιλίωσι του, αλλά δεν το κατάρθωσαν.

Η Πατρίσια Νήλ έχασε πολλά κιλά τον καιρό που ήταν έρωτευμένη με τον Γκάρο Κούπερ. Τώρα όμως που είναι τρελλά έρωτευμένη με τον άεροπορο Νηπ Γουέλ ξαναέρθηκε τον παλιό της έαυτο. Καλά λένε πως ο έρωτας γυατρεύεται μόνο με έρωτα.

Η Υδόν ντε Κάρλο διέψευσε τη φίμη ότι παντρεύτηκε κρυφά τον Κάρλο Τόμσον, άστέρη του κινηματογράφου της Άργεντινής.

Ο δημοσιογράφος του Χόλλυγουντ, Γιάν Μάρρε, έγραψε πρό ημερών σ' ένα άρθρο του: «Απορώ πως οι Ρώσοι που ίσχυρίζονται ότι όλα τα άνακάλυψαν αυτοί, δέν είναν ακόμα πως αυτοί άνακάλυψαν και την Μαίρι Λυν Μονρό».

Η ένδιαφερομένη επαναλαμβάνει από τότε συχνά την φράσι αυτή με ύφος γεμάτο... μετριοφροσύνη.

Ένα νέο Ιαπωνικό φίλμ γνωρίζεται τώρα μεγάλη επιτυχία, όπου πρεβάζεται. Πρόκειται για το «Αναβάντας που θεωρείται από πολλούς άνώτερο» από το «Η Γκέισα και ο Σαμουράι» (Ρασομόν).

Για να κερδίσει λίγη ώρα πρωινού ύπνου, η Τίρρι Μουρ νοίκιασε πανάκριβα μια βίλλα κοντά στο σπουδαιότερο όπιο εργάζετα. Έτσι θα περνά στο κρεβάτι της την ώρα που θα έχανε μέσα στο αυτοκίνητό της.

Η Άνν Μπλάζνυ και ο Χόουαρντ Κήλ θα είναι οι πρωταγωνιστάι μιας νέας έκδοσής της «Ρόζ Μαρι». Αυτή τη φορά θα είναι έγχρωμη και θα τιλοφορήται: «Ινδιάνικο έρωτικό τραγούδι».

Τα δέκα αμερικανικά φίλμ που πραγματοποιήσαν μέχρι σήμερα τις μεγαλύτερες εισπράξεις είναι τα έξης: 1) «Όσα παίρνει ο άνεμος» (1939) 26 εκατομμύρια δολάρια. 2) «Το μεγαλύτερο θέαμα της Γης» (1952) 12.800.000 δολάρια. 3) «Έξο Βάντες» (1952) 10.500.000. 4) «Τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας» (1947) 10.400.000. 5) «Μονομαχία στον ήλιο» (1947) 10 εκατομμύρια. 6) «Σαμψών και Δαλιδά» (1950) 9 εκατομμύρια. 7) «Αυτός είναι ο στρατός» (1943) 8.500.000. 8) «Οι καμπάνες της Άγ. Μαρίνας» (1945) 8 εκατομμύρια. 9) «Η ιστορία του Άλ Τζόνσον» (1947) 8 εκατομμύρια και 10) «Η Χιονάτη και οι 7 νάνοι» (1937) 7.150.000.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΤ

Ιστορίες ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Το πρώτο μου σμόκιν

—Νομίζω πως το πετύχαμε, κύριε Νότη!

Κύτταξα τον έαυτό μου στον καθρέφτη:

—Ναι, είπα. Το νομίζω κι' εγώ.

Και ξανακύτταξα τον έαυτό μου στον καθρέφτη. Και τον θαύμασα. Ήταν το πρώτο σμόκιν που άποχτούσα στη ζωή μου. «Ως τώρα δέν είχα δικό μου επίσημο ένδυμα κι' αυτό με στενοχωρούσε, όσο νάνε».

Όχι πως είμαι κοσμικός τύπος. Αλλά κάθε χρόνο Άποκρηές έρχονται, όλο και σε κάποια χοροεσπερίδα θα τύχη να σε καλέσουν και όφειλεις να παρουσιάσεις σόμφων με τους τύπους.

Σε τώρα, θα βόλευα με δύο τρόπους. Ο ένας ήταν ότι δανειζόμουνα από κάποιο φίλο μου το σμόκιν για ένα βράδυ. Το σμόκιν μοιάζει με την όμπελλα: Δανείζεται από χέρι σε χέρι με ταξί γνωστών που θέλουν να έξυπηρετήσουν ο ένας τον άλλο.

Τόσο, που βάνω στοίχημα ότι μέσα σε διακόσια φράγκα και σμόκιν που δίνουν το παρών σ' ένα χορό, τα δύο τρίτα είναι δανεικά και μάλιστα το φωνάζουν κι' όλας.

Αυτός είναι ο ένας τρόπος που βόλευα την έπίσημη εμφάνισή μου, αλλά όχι τέλεια. Γιατί το ξένο ρούχο δέν είναι ακριβώς στα μέτρα σου. Πάντα κάτι θα λείπει ή κάτι θα περισσεύει.

Ο δεύτερος τρόπος ήταν που πήγαινα στις έσπερίδες μ' ένα ακούρο συνθησμένο κοστούμι κι' έλεγα πως τάχα το έπισημο ένδυμα είναι άνοητη εφεύρεσι, που δέν ταίριαζει στη δημοκρατοποιημένη εποχή μας. Αλλά πολλή φιλολογία κάναμε άπάνω σ' αυτό το ζήτημα και είναι καιρός ναρθούμε στα γεγονότα.

Το βράδυ, το σμόκιν έφτασε σπιτι μου. Το ξαναφόρεσα με όλα του τα εξαρτήματα — κολλασιστό πουκάμισο, κολλάρο, γραβάτι — και ξαναθαύμασα τον έαυτό μου, που άνέθηκε πολύ στην έκτι'ησή μου.

Τόκλεισα στη ντουλάπα και τη νύχτα το είδα στον ύπνο μου. Πώς τάχα είχα σπουδαίες επιτυχίες στην κοσμική ζωή, άφου με είχε έρωτευθί σφοδρά και η κόρη κά-

—Τότε πρέπει να βάλεις σμόκιν.

—Αυτό λέω κι' εγώ.

—Χαίρω πολύ που συμφωνούμε.

—Ναι, αλλά εγώ δέν έχω σμό-

—Ερχομαι να σου ζητήσω μια χάρι.

—Λέγε.

—Αύριο το βράδυ είναι ο χορός των Είσαγωγών.

—Δέν πρόκειται να μετάσχω.

—Εγώ μόνο σ' ένα χορό θα πάω έφες.

Στο χορό του Χρηματιστηρίου, το τελευταίο Σάββατο. Οι εισαγωγείς δέν μ' ένδιαφέρουν κι' έτσι δέν θα πάω στο χορό τους.

—Θα πάω εγώ.

—Νά πάς.

—Ναι, αλλά πώς θα πάω;

—Με ταξί, φυσικά.

—Δέν έννοώ αυτό. Έννοώ με τί ένδυμα.

—Θα είναι έπίσημος χορός;

—Αί, μάλλον. Είσαγωγείς είν' αυτοί.

—Τότε πρέπει να βάλεις σμόκιν.

—Αυτό λέω κι' εγώ.

—Χαίρω πολύ που συμφωνούμε.

—Ναι, αλλά εγώ δέν έχω σμό-

—Ερχομαι να σου ζητήσω μια χάρι.

—Λέγε.

—Αύριο το βράδυ είναι ο χορός των Είσαγωγών.

—Δέν πρόκειται να μετάσχω.

—Εγώ μόνο σ' ένα χορό θα πάω έφες.

Στο χορό του Χρηματιστηρίου, το τελευταίο Σάββατο. Οι εισαγωγείς δέν μ' ένδιαφέρουν κι' έτσι δέν θα πάω στο χορό τους.

—Θα πάω εγώ.

—Νά πάς.

—Ναι, αλλά πώς θα πάω;

—Με ταξί, φυσικά.

—Δέν έννοώ αυτό. Έννοώ με τί ένδυμα.

—Θα είναι έπίσημος χορός;

—Αί, μάλλον. Είσαγωγείς είν' αυτοί.

—Τότε πρέπει να βάλεις σμόκιν.

—Αυτό λέω κι' εγώ.

—Χαίρω πολύ που συμφωνούμε.

—Ναι, αλλά εγώ δέν έχω σμό-

—Ερχομαι να σου ζητήσω μια χάρι.

—Λέγε.

—Αύριο το βράδυ είναι ο χορός των Είσαγωγών.

—Δέν πρόκειται να μετάσχω.

—Εγώ μόνο σ' ένα χορό θα πάω έφες.

Στο χορό του Χρηματιστηρίου, το τελευταίο Σάββατο. Οι εισαγωγείς δέν μ' ένδιαφέρουν κι' έτσι δέν θα πάω στο χορό τους.

ποιοι πρεσβευτή. (Δέν λέω όνομα, για να μην εκθέσω την πρεσβεία). Όμως, έκτος από τις επιτυχίες στον ύπνο μου, είχα μια πρεσβεία: πώς και στην πραγματικότητα δέν θα μούλειπαν. Και συγκεκριμένα στο μεγάλο χορό του Χρηματιστηρίου που θα γινόταν το τελευταίο Σάββατο της Άποκρηάς και όπου θα πήγαινα όπωσδήποτε, γιατί είχα πάρει εισιτήριο. Με το Χρηματιστήριο έχω συχνή επαφή, γιατί εκεί άπόδω άγοράζω τυροπιτες.

Κι' έπειδή ο άνθρωπος εύχαριστείται να διηγήται τα χαρούμενα συμβάντα της ζωής του, είπα κι' εγώ στον κύκλο μου:

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

—Εστίαξα ένα σμόκιν, άριστούργημα.

Λέγεται συγχαρητήρια, που με δυσκολία καμουφλάριζαν το φθόνο του κύκλου μου.

Κολομπίνα και Πιερρότος

«Αγαπητέ μου Πιερρότο, Τυχαιά σήμερα, έντελως τυχαία και συμπτωματικά, πληροφορήθηκα από το Κολαντάρι ότι είναι Καρναβάλι... Μά, ναι, δε μου το πληροφορήσαν οι ιαχές της χαράς, και τα γέλια, κι' οι ευθυμες νότες. Μου το πληροφορήσε, σκέτα, ξερά, ο ήμεροδείχτης... Χαρά, γέλια, ευθυμες νότες, δεν υπάρχουν πιά. Πνιγίκανε ανεξήγητα μέσα στην άβυσσο του παρελθόντος. Βέβαια, μείναν από κεκτημένη ταχύτητα, τα καθιερωμένα σύμβολα: Οι σεραπνίνες, τα κομψαί. Λείψανε όμως — αλλοίμονο! — όλα τα άλλα... Διερωτώμαι με απελπισμένη περιέργεια: Ο κόσμος άλλαξε; Αυτοί οι άπαντοί πόλεμοι, που γίνανε πιά τραγικές συνθήκες για τους ανθρώπους, διώξαν άραγε το Καρναβάλι για πάντα από τις ψυχές; Το Καρναβάλι δεν είναι υποχρεωτική θητεία χαράς μέσα στην όμοιομορφία του πόνου... Το Καρναβάλι είναι διάθεση, αυθορμητισμός, ξέσπασμα πηγαιό, σαν το πέταγμα του φελλού της συμπίνας!... Πώς να πεταχτεί ο φελλός, όταν οι άτμοι του κεφαλιού έχουν σκορπιστή, διωγμένοι από τις έννοιες;...

«Κι' όμως, είναι Καρναβάλι! Ένα αξιολύπητο γαϊτανάκι, σπύρθηκε πριν από λίγο κατά από τα παράθυρά μου, σαν επικηδεα πομπή από πολυχρωμούς ανθρώπους... Μου φάνηκε πως κηδεύονταν η Απόκριση της Αθήνας, εκεί, κάτω από το μονότονο σόλο μιας γκράν-κασσας, που έκτελούσε το πιο σπαραχτικό «μάρς-φινέμπ»... Καρναβάλι! Ένα-δυό κουρέλια από σεραπνίνες σκαλώσανε στήν γέριχη πιπεριά τα κοκκαλιάρικα κλαδιά. Τρία-τέσσερα κομψαί προστεθήκανε στο ρεϊθρο του πεζοδρομίου. Κι' εγώ, με τα μαλλιά μου γκρίζα, τις ρυτίδες μου βαθειές και τα πρεσβυποτικά μάτια μου δακρυσμένα — θα το πιστέψης;... — έκασα και σουγγραψα στίχους!

«Ακουσέ τους, αν θές: Έλα απόψε πιο κοντά μου, γερασμένο μου Πιερρότο,

με το γκρίζο σου κεφάλι, Να γλεντήσουμε μία νύχτα, με το κέφι μας (το πρώτο

το παλιό μας Καρναβάλι... Ξέρω, έχεις αντιρρήσεις και πολλές επιφυλάξεις

Για τη νέα εποχή μας, που θα ήθελες, Πιερρότο μου φτωχέ, να την (αλλάξεις,

γιατί πνίγει την ψυχή μας... — να πετάξουμε Πόσο θάβλεπε — το ξέρω... — να πετάξουμε (κι' οι δύο μας

ως τα χρόνια τα παλιά, Για να ζήσουμε μαζί το Καρναβάλι το δικό (μας

με θεότρελλα φιλά... αυτόκινητο, Πιερρότο, δεν ταιριάζει στην (καρδιά μας,

Είναι βάρβαρο και γρήγορο... Το λαντώ αξίζει απόψε να στολίση τη βραδιά (μας

σαν ένα όνειρο παρήγορο... Έλα, οι δύο μας ν' άνεδοουμε, για να φύ- (γουμε απ' του σήμερα

την ανία και την πληγή, Έλα, ως ζήσουμε το άβρο το παρελθόν μας (σα μία χίμαιρα

που θάρρη να μάς τυλίξει... Στά δρομάκια τώρα ό έρως με προφύλαξι πλα- (νιέται

— Αραχώδης... Έρεσσού... — Πώς κουράστηκε ό δόλιος όλη νύχτα να τρα- (διέται

στο χορό του «Παρνασσού»!... Συνωστίστηκε με φράκα, με βαρύτιμα κοσμή- (ματα

κι' όνειρώδη ντεκολτέ. Καί στ' άβρα τα βάλς του Στράους, στρο- (διλίστηκαν τα θυμάτα

— Της Αποκριάς οί έρασταί... Έλα απόψε που ό Έρως είναι γυιός της (Αφροδίτης

φτερωτός και μασκαράς, να τόν ζήσουμε πριν γίνη πάλι μαυροαγορί- (της

του κεφαλιού και της χαράς... Άς γλεντήσουμε, Πιερρότο, σά θλιμμένη μας (λαχτάρα

την παλιά μας εποχή, που μάς γέμιζε με κέφι, τρυφερή και παι- (χνιδιάρικα

κάθε Αποκριση την ψυχή... Έλα, δάκρυσε, Πιερρότο, θλιδερέ μου κα- (δαίερό;...

Μη μου κλάψης όμως!... Μή!... Πώς φοβήθηκες ό κόσμος μη σε καταλάβη (γέρο

στη θλιμμένη αποψινή αναδρομή... Άς αφήσουμε το χτέσ το θλιβερό μας πα- (νηγύρι...

Σώπα σήμερα, Πιερρότο μου, και πέρα!... Έλα! Άς μπορούμε για κανένα αποκριτικό (ποτήρι

σ' όποια βρούμε γλυκανάλατη ταβέρνα... »Τελειώνω τους στίχους μου με αναφυλ- (λητά...

Τί μουρθε σήμερα να στους γρά- ψω;... Γεράσαμε, Πιερρότο μου! Γεράσα- (με, κι' ή εποχή μας πέθανε. Δέ μάς μέ- νει παρά να πεθάνουμε, μαζί της κι' έ- (μείς...».

«Τρυφερή μου Κολομπίνα »Τί ήταν αυτό που μουκανεσ σήμερα;... Κρατάω με χέρι που τρέμει το λατρευτό (σου γράμμα, και κλαίω!... Κλαίω άκράτη- (τα!... Τά δάκρυά μου πέφτουνε και σβύ- νουνε όλα: Το χορό του «Παρνασσού», τ' (άνηφορία της όδου Αραχώδης, τα βάλς (του Στράους, τις καντινιές, τους λανσιέ- (δες, τα λαντώ!... Τί ήθελες να μου τά θυ- (μίσης όλ' αυτά;... Ξανάδε τον έαυτό μου (νέο, με το κάταπρο μασκαράδικο μου, (που το στολίζανε τα κατάρματα μεγάλα (κουμπιά, την καλοσιδερωμένη τραχηλιά από (κατάμαυρο ταρλατόν, τη μαύρη καστόρινη (σκουφία με το φτερό... Είχα κάτασπρο (βαμμένο το πρόσωπό μου και βαστούσα (μία κιθάρα στα χέρια μου, έτοιμος να τρα- (γουδήσω για χατήρι σου κάτω από το φα- (νοστάτη του γκαζιού, μέσα στο βορρηά, (που στροβίλιζε γύρω μου το κομψαί του (χιονιού... Κι' έρχόσουν εσύ, μέσ' στη ρό- (δινη μουσελίνα σου, με τα μεταξωτά γο- (βάκια σου και την ανάλαφρη χάρι σου, για (να μου ψιθυρίσης με τα βαμμένα σου χει- (λάκια, ένα σωρό λατρευτά ψέμματα... Και (δίπλα μας, ώργιαζε το Καρναβάλι! Δια- (σταυρωνόντουσαν οι ιαχές τις χαράς και (τα τραγούδια και οι όρκοι της αιώνιας πί- (στεως, που θα ξεχνιόντουσαν με τις πρώ- (τες πινελιές της νοραυγής...

»Τί γίνανε όλ' αυτά; Αναρωτιέμαι με (άπογνωνι, και δέ βρίσκεται κανένας να (μου άπαντήση... Νομίζω πως από καιρό, (από χρόνια, έχω πεθάνει... Κι' ήρθε να μου (θυμίση το νοσταλγικό σου γράμμα ότι (ζώ... Αλλοίμονο! Ζώ, με άδριπτικά και (πίτσι δεκαεννέα... Γεράσα, Κολομπίνα μου, (κι' εγώ... Τί το νοσταλγούμε το παλιό (Καρναβάλι;... Θάμαστε έντελως άνικανοί (να υποφέρουμε πιά ένα ξενύχτι...

»Άς το πάρουμε απόφασι! Έσ' ό κι' (εγώ, Κολομπίνα μου, μέινουμε οί μεγα- (χολικοί συνταξιούχοι της αποκριτικής χα- (ράς...».

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΕΣ
Το χορευτικό μας ζευγάρι Καστρινός - Ζώκα αφού παρέμεινε επί τρίμηνο στη Λωζάννη βρίσκεται τώρα στην Ιταλία. Σύντομα πρόκειται ν' αναχωρήσει για το Παρίσι, αλλά κι' εκεί δεν θα παραμείνη πολύ γιατί έχει υπογράψει ένα μακροχρόνιο συμβόλαιο με τον διευθυντή του κέντρου «Σαδόου» του Λονδίνου. Οι έκλεκτοι καλλιτέχνες θα εκτελέσουν ίδιως ελληνικούς χορούς που άρσουν ίδιαιτέρως στους Λονδρέζους.

Η ΠΙΟ ΜΙΚΡΗ ΜΗΤΕΡΑ
Η φωτογραφία αυτή δημοσιεύτηκε τελευταία σ' όλες τις αμερικανικές εφημερίδες. Πρόκειται για τη μικρή Σάρα Νισούμπορν, η οποία είναι ηλικίας μόλις 14 χρόνων και είναι η πιο μικρή μητέρα των 'Ην. Πολιτειών. Άλλά και η κορούλα της έγινε διάσημη λίγες στιγμές μετά την γέννηση της, γιατί ήρθε στον κόσμο λίγα δευτερόλεπτα μετά τα μεσάνυχτα της 31ης Δεκεμβρίου κι' έτσι έγινε το πρώτο παιδί που γεννήθηκε στις 'Ηνωμένες Πολιτείες το 1953.

ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΓΙΑ ΣΚΥΛΟΥΣ
Ένας Αμερικανός εφευρέτης έφτιαξε ακουστικά για τους σκύλους, που πάσχουν από βαρυκοίτα. Η συσκευή είναι ανάλογη με αυτήν που χρησιμοποιού ο άνθρωπος κι' το μικρόφωνο προσαρμόζεται στο περιλαίμιό του σκύλου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
της Αποκριάς

Δέν την ένιχνσε ούτε η Έκκλησία

Δέν είναι αλήθεια πως έσθυσε το Καρναβάλι! Άλλάξε μόνο ζωή, όφι και γούστα.

Άν ωστόσο πλησιάζουν να λείψουν οι μάσκες και τα ντόμινα διατηρείται πάντα ή ευθυμία.

Η ιστορία του Καρναβαλιού είναι αρχαιοτάτη. Άνέκαθεν οι άνθρωποι είχαν καθιερώσει γιορτές, στις οποίες μπορούσαν να γλεντούν ελεύθερα και δίχως περιορισμούς. Οί αρχαίοι Αιγύπτιοι π. χ. είχαν τις γιορτές της "Ισιδος και του Ταύρου Άπιος οί Έλληνες τα Βάκχεια, οί Ρωμαίοι τα Κρόνεια κλπ.

Τά Βάκχεια και τά Κρόνεια με τους τρελλούς χορούς και τις θορυβώδεις εκδηλώσεις τους, άποτέλεσαν το σπόρο της Αποκριάς. Στην αρχή, οί γιορτές αυτές κρατούσαν μία μέρα μόνο. Ο Καίσαρ όμως παρέτεινε τη διάρκεια τους σε 3 ημέρες, κι' ύστερα σε 7.

Κατά τά Κρόνεια, που άρχιζαν τις πρώτες μέρες του Ιανουαρίου, οί δούλοι θεωρούντο ελεύθεροι κι' είχαν το δικαίωμα να κοροϊδίσουν τους άφέντες τους και να πούν ό,τι ήθελαν εις βάρος τους. Μερικοί μάλιστα άφέντες μεταμφιέζονταν σε δούλους, για να σερβιρουν τους πραγματικούς δούλους, στο συμπόσιο της γιορτής, που τελείωνε με όργια.

Με την κατάκτηση της Γαλατίας, τά έθιμα της χώρας αυτής άνακατεύτηκαν με τά ρωμαϊκά, και δημιουργήθηκαν έτσι καινούργιες γιορτές.

Το Μεσαίωνα, ή Έκκλησία προσπάθησε να καταπνίξη την Αποκριά, μα δίχως να το κατορθώσει. Διάφορες εκκλησιαστικές σύνοδοι άπασχολήθηκαν άκόμα και με τη λεγόμενη «Ημέρα των τρελλών και των άθών»

Το 1821, έτυχε να βρεθούν στη Νίκαια τις ημέρες της Αποκριάς, ο βασιλιάς της Σαρδηνίας και οί αυλικόι του. Είχαν διακόψει προσωρινώς το ταξίδι τους προς το Τυρόλο, γιατί τά χιόνια είχαν κλείσει τις διαβάσεις των Άλπεων, απ' όπου έπρεπε να περάσουν τ' άρμάτα τους. Θέλοντας και ιη λοιπόν, θάμεναν άρκετες μέρες στη Νίκαια.

Οί κάτοικοι, φιλόξενοι πάντα, έστειλαν το μυαλό τους για να έπινοήσουν καινούργιες διασκεδάσεις, προς τιμήν του έσπεμένου ξένου τους. Και κάποιοι απ' όλους έπινόησε τον άυθοπόλεμο.

Έτσι, ή Νίκαια είδε για πρώτη φορά να περνούν απ' τους δρόμους της κομψοστολισμένα άμάξια, που οί έπιβάτες τους πετούσαν ευγενικά στο πλήθος ή στ' άλλα άμάξια μπουκετάκια λουλουδιών, σακκουλάκια με μπομπόνια, πορτοκάλια για τις γυναίκες και πούρα για τους κυρίους...

Άπό τότε διατηρήθηκε το άραιο αυτό έθιμο.

Το άρμα του θησαυρού

ΣΤΑ
«ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ»

Με πυρετώδη ρυθμό συνεχίζονται οι προετοιμασίες για τά περίφημα «Καρναβάλια των Πατρών» που, ως γνωστόν εορτάζονται την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς και προκαλούν κάθε χρόνο πανελλήνιον ενδιαφέρον.

Μεταξύ των έφετεινών άρμάτων που έπιλοτεχνήθηκαν υπό την έπιβλεψιν του γνωστού σκηνογράφου Γιώτη Στεφανίδη επάνω σε πρωτότυπες μακέτες του ίδιου, θα πατερεύσει και το μεγαλοπρεπές άρμα της Χοντράς του «Θησαυρού», ή οποία θα συνιστά στίς γυναίκες να ψηφίζουν άσθενες φύλον» και θα έξηγη με παραστατικά γελοιογραφικά πανώ τά άφελήματα που θα προκύψουν από μία γυναικεία Κυβέρνησι.

Τού άρματος, του οποίου θα έπιβαίνη πανηγυρίζον και ο Ζαχαρίας, δά προηγείται μία εύθυμη πομπή όραϊαν κοριτσιών, που θ' αντιπροσωπεύουν καθένα τους ένα χαρακτηριστικό γυναικείο τύπο.

μιά άποκρηάτικη παράδοσι άσυμβίβαστη με τόν άυστηρό χριστιανισμό.

Την εποχή εκείνη, ή Αποκριά είχε καταντήσει άνθητική, χουδροειδής και πρόστυχη. Άλλά, τό 15ο και 16ο αιώνα, τό ραφιναρισμένο ιταλικό γούστο της έδωσε μία πνοή καλλιτεχνική.

Ός τότε, τά «μπάλ-μασκέ» άποτελούσαν... κίνδυνο — τόσο ώστε ο βασιλιάς Κάρολος ΣΤ' λίγο έλειψε να σκάση κάποτε, κάτω απ' τη μεταμφίεσί του σε άρκουδα!

Δέν άργησαν επίσης να γίνουν πασίγνωστες σ' όλο τόν κόσμο οί Αποκριές της Βενετίας που τραβούσαν πολυάριθμους περιηγητάς απ' όλα τά μέρη της γής.

Ήταν επίσης ευχάριστο τό Καρναβάλι της Φλωρεντίας.

Όταν ή πνοή της αποκριάτικης Βενετίας πέρασε τά γαλλικά σύνορα, κάποιοι Ιταλός όνόματι Μαρσάι, έγκαταστάθηκε στο Παρίσι κι' έγινε εκατομμυριοσύχος πουλώντας μάσκες.

Στις ημέρες του τρελλού έορτασμού της Αποκριάς, στη γαλλική πρωτεύουσα, οί βασιλείς άνακατεύονταν πολλές φορές με τό εύθυμο πλήθος, μεταμφιεσμένοι και άγνωστοι.

Ένας Τούρκος, που έτυχε να βρεθί μία τέτοια μέρα στο Παρίσι, έσπευσε να γυρίση στην πατρίδα του, κι' άνήγγειλε μόλις έφθασε στην Κωνσταντινούπολη, ότι όλοι οί Παρισίνοι... είχαν τρελλαθί!

Έν' άλλο περίφημο σήμερα Καρναβάλι είναι της Νίκαιας. Κάθε χρόνο, μαζεύονται στη μαγευτική αυτή πόλη της Κυανής Ακτής άμέτρητοι ξένοι, για να παρακολουθήσουν τό άποκρηάτικο γλέντι.

Το Καρναβάλι υπήρχε στη Νίκαια από άμνημονευτων χρόνων. Όχι όμως κι' ο άυθοπόλεμος, που άποτελεί σήμερα άναπόσπαστο μέρος του. Αυτός έχει ηλικία μόλις 131 έτών — πολύ μικρή δηλαδή για μία λαϊκή γιορτή!

Και να πως καθιερώθηκε αυτό τό έθιμο;

Το 1821, έτυχε να βρεθούν στη Νίκαια τις ημέρες της Αποκριάς, ο βασιλιάς της Σαρδηνίας και οί αυλικόι του. Είχαν διακόψει προσωρινώς το ταξίδι τους προς το Τυρόλο, γιατί τά χιόνια είχαν κλείσει τις διαβάσεις των Άλπεων, απ' όπου έπρεπε να περάσουν τ' άρμάτα τους. Θέλοντας και ιη λοιπόν, θάμεναν άρκετες μέρες στη Νίκαια.

Οί κάτοικοι, φιλόξενοι πάντα, έστειλαν το μυαλό τους για να έπινοήσουν καινούργιες διασκεδάσεις, προς τιμήν του έσπεμένου ξένου τους. Και κάποιοι απ' όλους έπινόησε τον άυθοπόλεμο.

Έτσι, ή Νίκαια είδε για πρώτη φορά να περνούν απ' τους δρόμους της κομψοστολισμένα άμάξια, που οί έπιβάτες τους πετούσαν ευγενικά στο πλήθος ή στ' άλλα άμάξια μπουκετάκια λουλουδιών, σακκουλάκια με μπομπόνια, πορτοκάλια για τις γυναίκες και πούρα για τους κυρίους...

Άπό τότε διατηρήθηκε το άραιο αυτό έθιμο.

Το άρμα του θησαυρού

ΣΤΑ
«ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ»

Με πυρετώδη ρυθμό συνεχίζονται οι προετοιμασίες για τά περίφημα «Καρναβάλια των Πατρών» που, ως γνωστόν εορτάζονται την τελευταία Κυριακή της Αποκριάς και προκαλούν κάθε χρόνο πανελλήνιον ενδιαφέρον.

Μεταξύ των έφετεινών άρμάτων που έπιλοτεχνήθηκαν υπό την έπιβλεψιν του γνωστού σκηνογράφου Γιώτη Στεφανίδη επάνω σε πρωτότυπες μακέτες του ίδιου, θα πατερεύσει και το μεγαλοπρεπές άρμα της Χοντράς του «Θησαυρού», ή οποία θα συνιστά στίς γυναίκες να ψηφίζουν άσθενες φύλον» και θα έξηγη με παραστατικά γελοιογραφικά πανώ τά άφελήματα που θα προκύψουν από μία γυναικεία Κυβέρνησι.

Τού άρματος, του οποίου θα έπιβαίνη πανηγυρίζον και ο Ζαχαρίας, δά προηγείται μία εύθυμη πομπή όραϊαν κοριτσιών, που θ' αντιπροσωπεύουν καθένα τους ένα χαρακτηριστικό γυναικείο τύπο.

Αθηναϊκά Έθικαιρα

Καλή άρχή

Χαρά και άγαλλίασις πολλή, λόγω τιμής. Βγήκε προχθές κι' ή πρώτη «μής» — μαμζέλ κι' όχι κυρία —

κι' ή «μής Αθηναί» είν' αυτή, ή του πενήντα τρία! *

Αυτή έκανε τά έγκαίνια — μιά καλλονή σπανία — κι' άπ'όξ ξανάγινε ή άρχή, με βήμα τώρα πιά ταχύ,

τών «μής» και πάλι μπαίνει έμπρός ή βιομηχανία. (Και όσες βγήκαν πέρσι, θα μπουνε στη γωνία). *

Και τώρα ως είμαστε έτοιμοι για την παραγωγή. Δεύτερη, τρίτη, τέταρτη συντόμως θέ να βγί. Και σε τρείς μήνες τό πολύ, με άυστηρούς κριτάδες, υπολογίζω ναδουν «μής» έφτά-όχτώ... χιλιάδες!

Φορομηχανές

Έγκαίνιασθη κατ' αυτές και στη δική μας χώρα, ύπηρεσία ειδική, «μηχανογραφική»

φορολογίας, τώρα. 'Ο ύπουργός έπέρασε τά σχετικά τά τμήματα, κι' είδε κι' επεθεώρησε, λεί, τά μηχανήματα! *

Έτσι, λοιπόν, εις τό έξή-ω! σύστημα θαυμάσιον! — έκάστη έφορία μας θάνα... μηχανοστάσιον. Και κάθε φορομηχανή, που μπαίνει εν Έλλάδι θάνα περίπου σαν κι' αυτές που βγάζουνε τό λάδι! *

Κι' οί έφορίες ασφαλώς, θαρρώ — και μη γελάσης — πως μέρος θα λαμβάνουνε και εις τάς παρελάσεις. Κι' όλοι θα λέμε: Προσοχή! Κοινόν και θεωρεία! Περνά ή Μηχανοκίνητη Τετάρτη Έφορία!...

Η Μαριάμ

Η πανοσία Μαριάμ, ή ήγουμένη ή γνωστή, άντάμ και παπαντάμ, που τους πιστούς έδίδασκε — να τό τονίσω όφείλω — ότι απ' τόν παραδεισο έβγαινε και τό... ξύλο, από τό δικαστήριο έφαγε χρόνια δέκα

και πάει φυλάκα για κακά, ή...άγια αυτή γυνίκα! *

Μαζύ και ή παρέα της, που μάζεσε τά γρόσα, έκρίθη ως συνένοχος κι' έφαγε άλλα τόσα. Γιατί καμμία δεν θαθελε χριστιανική ψυχή, μες στο καλλι ή Μαριάμ, να είναι... μοναχή. Κι' όλες τώρα θα μάθουνε μέσα στη φυλακή, πόσο βαρεία είναι κάποτε, ή... καλογηρική! *

Γριππικά

Συνεχίζεται της γρίπης ή άγρία ή κραϊπάλη. Καθ' έκάστην σημειούνται κρουσμάτα με τό τσου- (βάλι.

Συνανθρώπων μας χιλιάδες μέχρι τούδε έχει προσ- (βάλει.

Πέφτουν, πέφτουν κάθε μέρα και μικροί και με- (γάλοι,

με κρυάδες και κομάρες, πονοκέφαλο και κάλη. Κι' όσοι έμειναν άκόμη, λένε με βαρύ κεφάλι: — Όσοι πέσατε άγερθήτε, για να πέσουνε κι' οί (άλλοι!

Φεύγει...

Γελευταία έβδωμάς! Η Αποκριά περνάει τάς ύστάτας της στιγμάς. Όστε, μην καθυστερήτε.

Άλλη τέτοια ευκαιρία για έφετος δεν θα βρήτε. Παραλάβετε άμέσως μία νταμα άγκαλέ και με ύφος τρέ-μπλαζέ,

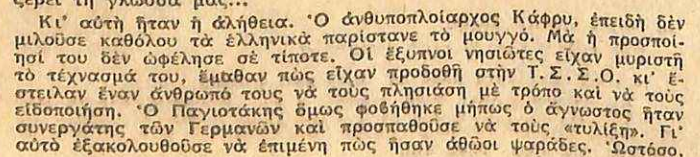
σ' ένα κέντρο άμολυθήτε και μπουκαρέτε στη σάλλα, και άνοίξτε μία μπουκάλα, για να στρώσετε «κεφάλια» με τό «όπα» και τό «άλα!» *

Παρατήστε τη ρουτίνα! Τό στερνό τό κάλληρό σας, κανέτε τό σεοπαντίνα! Κι' έτσι πλέον θα σας βρή, και ή Καθαρή Δευτέρα με την στέπη καθ' όρη! ΠΑΝ. ΠΑΠ.

Στό νησί τῶν τολμηρῶν πιλότων

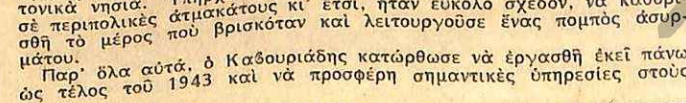
Ο άπεσταλμένος αυτός ήταν ο Άμερικανός ανθυποπλοίαρχος Ντόν Κάφρυ, που έφυγε μ' ένα καΐκι από τον Πειραιά, μαζί με τον Έλ- ληνα ιδιώτη Δημήτριο Παγιολάκη, Κρητικό. Μά την πρώτη κιόλας μέ- ρα που έφτασαν στο νησί, τους πήραν είδησι οι Γερμανοί κι' άρχισαν

Ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ρώτησε. Ὁ Τόμπρας διαμαρτυρήθηκε στὴν ἀρχή, μὰ ἐφαπτοί ἀρχίσε νὰ βρίζῃ τὸν Ἀμερικανὸ μὲ τὸ χειρότερο τρόπο. Ὁ Πασιότακς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, γιατί ἀνάφε ἔτσι ὁ καπετάνιος καὶ προσπάθησε νὰ τὸν μαλακώσῃ. Μὰ ὁ Τόμπρας εἶχε γίνεῃ ἥθλιο καὶ μιά στιγμή πού κανεὶς δὲν τὸν περμένε, ἔδωλε μιά σφυρίχτρα ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἀρχίσε νὰ σφυρίχθῃ σὰν τρελλός. Ὁ ἀνθυποπλοίαρχος τὸν καταφέρε τότε μιά δυνατὴ γροθιά στὸ στομάχι.

«Όλο αυτό το κακό, κράτησε περισσότερο από ένα τετάρτο της ω-
ρας. Ή άτμάκατος, με τους δύο φυγάδες, είχε εξαφανιστεί μέσα στο
σκοτάδι της νύχτας. Ο Ντόν Κάφρυ, καθισμένος μπρος στο πηδά-
λιο, δειύθονε με μαεστρία. Είχε ανάψει την πίπα του και χαμογε-
λούσε ικανοποιημένος.

Κι' αυτό κράτησε όλη την ημέρα κι όλη τη νύχτα. Όσο όλοι τον πληροίτο φουγάδες κατάλαβαν πως την είχαν άσχημα. Δεν θα μπορούσαν πια να ξεκινήσουν από εκείνο το βράχο με την ατμόσφαιρα. Όι φασίστες θα περιπολούσαν όλόκληρο το "Ελληνικό άρχιπέλαγος. Κι' όι μέρες περνούσαν. Περισσότερο από δύο έβδομάδες έμειναν κρυμμένοι σ' αυτό το ξερονήσι. Ευτυχώς δεν υπέφεραν από τίποτα. Το γερμανικό σκάφος ήταν γεμάτο από διάφορα τρόφιμα, υπότιλλες κρασί και μεταλλικά νερά. Θα μπορούσαν να περάσουν όλόκληρο καλοκαίρι εκεί, χωρίς να τους λείπει το παρακινερό. Παρ' όλα αυτά έπρεπε να φύγουν. Όι κίνδυνος να τους ανακαλύψουν ήταν πάντοτε μεγάλος. Γι' αυτό μία νύχτα άποφάσισαν να περάσουν από το βράχο τους. Άντί όμως να τραβήξουν για τον Πειραιά, συνέχισαν το δρόμο τους προς την Ανατολή. Κι' ύστερα από ένα περιπετειώδες ταξίδι με τα κυνηγητά των Γερμανοκρατατών, κατάρωσαν να φτά-

μοσιογράφος είπε σιγαλόφωνα τ' ὄνομά του καὶ τὸ θύνημα καὶ τοὺς
χάρηκαν οἱ καλοὶ ἄνθρωποι γιὰ τὸ νυχτερινὸ ἐπισκέπη τους. Τὸ
(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

Ο ρόλος της μητέρας

Είναι πιο εύκολο να σας παντρεύουν άλλοι παρά να βρωτε μόνη σας σύζυγο. Κάθε γυναίκα που έχει θάρρος και πρωτοβουλία τα καταφέρνει, βέβαια μόνη της. Οι περισσότερες, όμως, αισθάνονται την ανάγκη να καταφύγουν σ' ένα μεσαζόντα. Και, για να πούμε την αλήθεια, υπάρχουν γυναίκες, ακόμη και άντρες, που καταφέρνουν περίφημα να σας παντρεύουν.

Οι γυναίκες αυτές, όπως κι' οι άντρες, δικαιολογούν τον «παρεμβατισμό» τους, λέγοντας, ότι πολλά κορίτσια δεν έχουν αρκετή πείρα από τη ζωή κι' ότι από μία αδέλφια, ενεργεία τους είναι δυνατόν να χάσουν τον αγαπημένο τους. Κι' ίσως δεν έχουν άδικο. Γιατί υπάρχουν σι' αλήθεια, πολλά κορίτσια, που έχουν ανάγκη από μία ειδική «προστασία», για να μπορέσουν να παντρευτούν.

Αν παραδεχτούμε ότι ο γάμος, εκτός από το αίσθημα, έχει ανάγκη και από κάποια διαπραγματεύσεις για να πραγματοποιηθεί, τότε ο μεσαζοντής ή η μεσαζονήτρια είναι απαραίτητη. Αν θέλετε, μπορούμε να ονομάσουμε αυτό τον άνθρωπο «πλοηγό».

Ο «πλοηγός» πρέπει να είναι φίλος. Είναι απαραίτητο επίσης να έχει κάποια πείρα και κάποια έμφυτη διπλωματικότητα για να μπορέσει να χειρισθεί όλα τα πολύπλοκα ζητήματα που δημιουργεί ένας γάμος.

Ας μην κακολογούμε,

λοιπόν, αυτούς τους μεσαζοντές, ούτε και τις πολυσυκοφαντημένες προζενήτρες. Εφ' όσον είναι ειλικρινείς και καλοπροαίρετοι, ο ρόλος τους είναι σημαντικός και αξιοπρόσεχτος.

Δεν μπορεί όμως, όποιος σδηποτε να παίξει το ρόλο του μεσαζοντή. Χρειάζεται να έχει μερικά απαραίτητα προσόντα γι' αυτό. Διαφορετικά, αντί για καλό μπορεί να κάνει κακό.

Δεν πρέπει, λοιπόν, να δίνετε την εμπιστοσύνη σας στον πρώτο τυχόντα, που θα προσφερθεί να σας βρή έαν καλό σύζυγο. Γιατί δεν αρκεί μόνον η καλή διάθεση. Πρέπει επίσης ο άνθρωπος αυτός να έχει και την απαιτούμενη ικανότητα για να χειρισθεί ένα τόσο λεπτό ζήτημα.

Ο μεσαζοντής μπορεί να προσφέρει αξιοσημείωτες υπηρεσίες ακόμη κι' όταν υπάρχει αίσθημα. Γελάτε;... Κι' όμως, αυτό που σας λέμε δεν πρέπει να σας φανη παράξενο. Γιατί είναι άλλο πράγμα το αίσθημα κι' άλλο το γάμος. Ο κρυφός σκοπός κάθε γυναίκας που συνδέεται ερωτικά μ' έναν άντρα είναι ο γάμος. Αλλά δεν συμβαίνει το ίδιο με τον άντρα. Να γιατί ο ρόλος του μεσαζοντή μπορεί να είναι σημαντικός.

Κι' όταν, όμως, υπάρχει κι' από τα δύο μέρη η αμοιβαία επιθυμία για γάμο, ο μεσαζοντής δεν είναι περιττός.

Υπάρχουν περιπτώσεις, που τα σχετιζόμενα με το

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

- * Οι άσχημες γυναίκες είναι όπως τα φάρμακα, που τα πίνει κανείς με κλειστά μάτια.
- * Η αγάπη φεύγει από το σπίτι όπου βασιλεύει η τσιγκουνιά.
- * Η αγάπη, που βρίσκεται στο στόμα όλου του κόσμου, κρατάει λίγο.
- * Μη ζητάτε από τη γυναίκα, που θέλει να σας εγκαταλείψει, να μείνει. Είναι ο καλύτερος τρόπος για να την κάμετε να ξαναγυρίσει.

Αντιολο Φιρεντζουόλα

- * Η αγάπη είναι από τη φύση της εγωίστρια.
- * Η αδελφική αγάπη μεταξύ ενός άνδρος και μιας γυναίκας είναι όπως και το να παίζει κανείς μπακαρά από άπλη διασκέδαση. Στην αρχή, παίζει με ξερά φασόλια, αλλά κατόπιν βγαίνει το πορτοφόλλι του και αδειάζει το περιεχόμενό του.

Πιτιγκρίλλι

- * Μια γυναίκα πρέπει να μαντεύει πότε ο αγαπημένος της έπαψε να την αγαπάει και να προλαμάνει, εφ' όσον αυτό είναι δυνατόν, την ταπεινώσει της εγκαταλείψας.

Κυρία ντε Μπριέ

- * Τα κοντά φορέματα των κοριτσιών μακραίνουν τη νεότητά των μητέρων τους.
- * Οι γυναίκες προτιμούν τους πρόσχαρους άντρες από τους σοβάρους.

Αόλα Μοντρεζ

γάμο ζητήματα είναι καλό να μη συζητούνται από τους δυο ερωτευμένους. Μια τέτοια συζήτηση δεν μπορεί παρά να είναι πεζή και κουραστική. Και καμιά φορά σκοτώνει την ίδια την έφεση για γάμο και στραγγαλίζει κι' αυτό ακόμη το ερωτικό αίσθημα.

Στην περίπτωση αυτή, όμως, χρειάζεται εξαιρετική προσοχή στην έκλογη του καταλλήλου προσώπου, που πρέπει να μπορεί να καταλάβει τη θέση και των δυο μερών και να βρή τον τρόπο να εξομαλύνει τις τυχόν υπάρχουσες δυσχέρειες.

Το ρόλο του μεσαζοντή μπορεί θαυμάσια να παίξει η μητέρα της νέας, αρκεί να μπορεί να τον εκπληρώσει. Και για να το κατορθώσει πρέπει να ξεχάσει... πως είναι μητέρα της κόρης της και να προσπαθήσει να ιδεί τα πράγματα με κατανόηση και αντικειμενικότητα.

Οι μητέρες που θέλουν να παντρεύουν την κόρη τους δεν πρέπει να βλέπουν τον υποψήφιο γαμπρό σαν «αίχμαλωτο», στον οποίον δεν έχουν να κάμουν τίποτε άλλο παρά να επιβάλουν τους όρους τους. Αυτό δεν επιτρέπεται ούτε όταν πρόκειται για ένα σφοδρό ερωτικό αίσθημα. Γιατί και τότε ακόμη ο «αίχμαλωτος», μπορεί να σπάσει τα δεσμά του.

Το ίδιο επικίνδυνο είναι να βλέπετε τον υποψήφιο γαμπρό σαν δώρο του ουρανού. Πολλά ερωτικά ειδύλλια και πολλά συνοικέσια δεν κατέληξαν πονηρά ακριβώς γι' αυτό το λόγο.

Μπορεί, βέβαια, ο άντρας που αγάπησε ή που ζήτησε την κόρη σας ν' άνηκε σε μία ανώτερη κοινωνική τάξη, να κατέχει μία υψηλή θέση κλπ. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να συρθείτε στα πόδια του και να του δίνετε την εντύπωση πως η πρότασή του ήταν ανέλπιστη για σας. Γιατί μ' αυτό τον τρόπο όχι μόνον αμφισβητείτε τον εγωισμό του, αλλά είναι δυνατόν επίσης να τον κάμετε να προσέξει τη διαφορά που τον χωρίζει από σας και να υπαναχωρήσει.

Και τώρα ένα τελευταίο ζήτημα: μία νέα πρέπει να καταφεύγει στα γνωστά «γραφέα συνοικεσίων»;

Πολλά απ' αυτά είναι αξιολογά και διευθύνονται από ανθρώπους εντίμους και ειλικρινείς. Έχουν να παρουσιάσουν, άλλωστε, ένα σημαντικό αριθμό γάμων, που πραγματοποιήθηκαν με τη μεσολάβησή τους.

Αλλά οι γάμοι μ' αυτό τον τρόπο μοιάζουν με εμπορική συμφωνία και δεν είναι αξιοσύστατοι. Τα γραφεία συνοικεσίων μπορούν να συντελέσουν στο να γνωρισθούν δυο άνθρωποι που έχουν έφεση να παντρευτούν.

Αν όμως, η γνωριμία τους θα καταλήξει σε γάμο είναι και πρέπει να είναι άλλο ζήτημα. Αυτή η γνωριμία πρέπει να συνεχιστεί για κάποιο χρονικό διάστημα για να μπορέσουν οι δυο ενδιαφερόμενοι να κρίνουν αν η έκλογη τους είναι ή όχι καλή.

ΧΙΟΥΜΟΡ

Εργατικότης!

—Με τον προϊστάμενό μου είναι αδύνατο να κοιμηθούμε στο γραφείο...
—Σας επιτρέπει, λοιπόν, συνγγώσ;
—Όχι αλλά μάς ξεκουράζει με το ροχαλτό του!...

Στην Αμερική.

—Αγαπητή Μπέτσυ, σέ ποσοκαλώ άδωρε στο σπίτι μου. Γιατάξω τους άδωρους γάμους σου...

—Μήπως δεν άκουσα καλά; Πώς μπορεί να συμπληρώσει είκοσι πέντε χρόνια έγγαμης ζωής, άφου λέουνι μόλις παντρεύτηκε με τον Νικ;

—Κάνεις λάθος! Έξασ 5 χρόνια με τον ποώτο μου άντρα, τον Γζάε, 4 με το δέντρο, τον Μπούα 4 με τον τρίτο, τον Μίκυ, 3 με τον τέταστο, τον Τζόν, 2 με τον πέμστο τον Φρόντ, 3 με τον έκτο, τον Κίτ, 3 με τον έβδομο τον Νέντ και 1 με τον όγδοο τον Ντίκ. Όλα αυτά μάς κάνουν 25 χρόνια!...

—Γιατρέ έχω τρομερούς πόνους στο στομάχι!

—Μπορεί να μου πής τι φάγατε;

—Ρώσικ, σαλάτα κι' άμερικανικά αυγά με σούνη.

—Χυ! Πώς ήταν δυνατόν να μην βαρυστομανίσασε;

—Πάρε λίγο... Έγγλέζικο άλάτι και θά σου περσση...

—Ένας δαδός του Σέρλοκ Χόλμς λέει σ' έναν κύριο που του παρουσίασαν:

—Σίγουρα, είσατε ναυιώδης για τα σταυρούλξα!

—Μπά! Κι' από πού το συμπαίνετε;

—Πόσεςά ότι ε' ένα σας μάς κυτάζει κήθετα και το άλλο δοϊόνει.

—Ο γιατός μου δεν έσει τότε τι του γίνεται! Σκεφθήτε ότι υού είπε πως είμαι αλλοθίωος!...

—Η κυρία ρωτάει τη μικρή Αιλί:

—Τι δουλειά κάνει ο μπαμπάς σου, μικρούλα μου;

—Δεν ξέρω, κυρία.

—Πώς είναι δυνατόν να 'ναι ξέρος;

—Δεν τον ρώτησα ποτέ. Έγώ... δεν είμαι περίεργη!

Συζητούν δυο φιλεγάδες:

—Έδιωξα τη μαγειρίσά μου. Τώρα μαγερεύω μόνη μου. Δεν έσεις πόση οίκογούια κάνω έτσι!

—Αλήθεια;

—Βέβαια. Τώρα ο άντρας μου τρώει το μισό από πρώτα!

—Ο κύριος στον χαμαριέρη του;

—Χρειάστηκε να γτυπήσω είκοσι φορές το κουδούνι, για ν' άποφασίσω επί τέλους ναόθης!

—Ο κύριος κάνει ένα μικρό λάθος: Μόνο δεκαογτώ φορές γτυπήσε!

—Πόσων έτών είμαι, μαμά;

—Έξη.

—Και σύ;

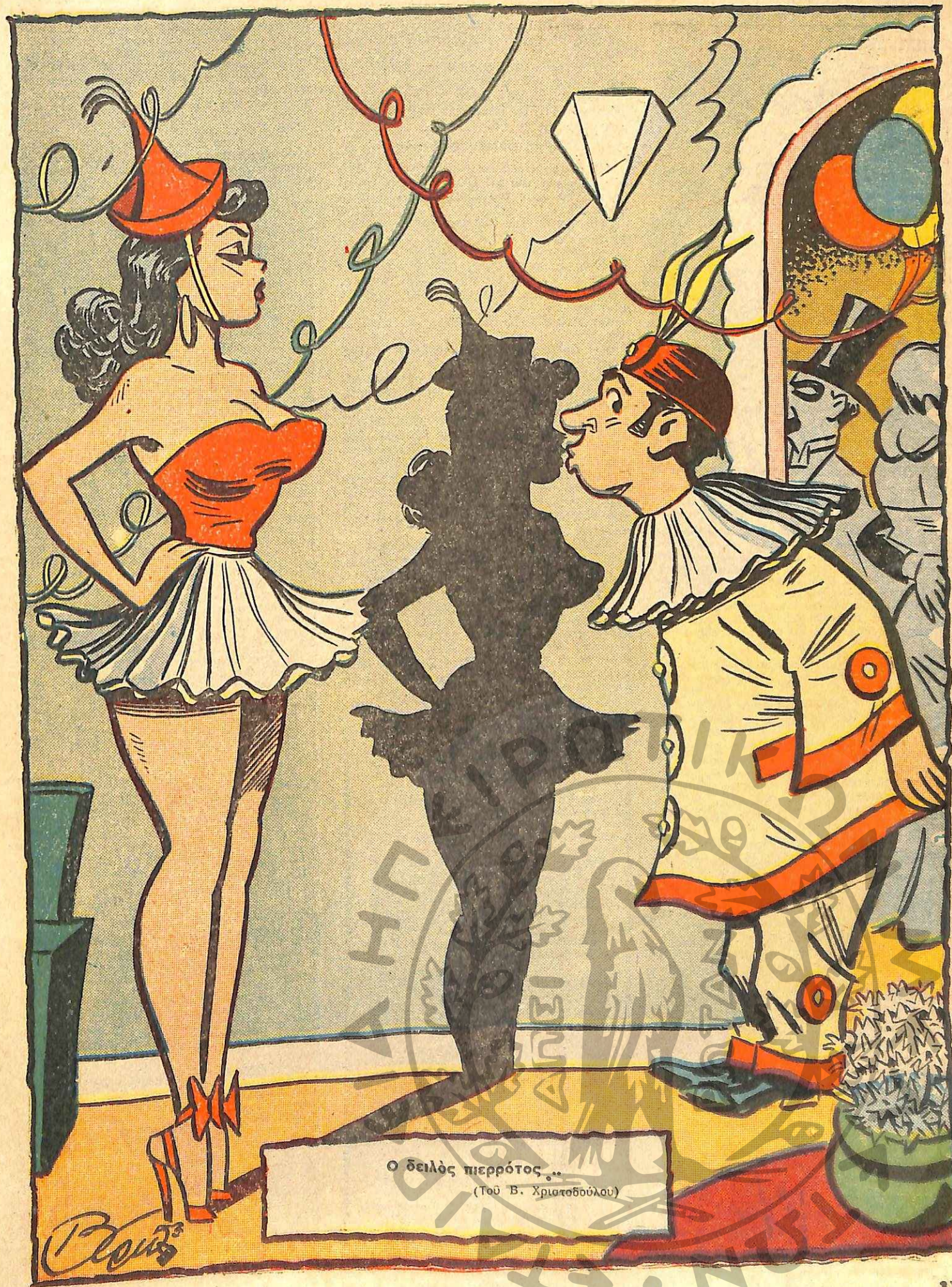
—Είκοσιεννέα.

—Μα πώς γίνεται ναμά εγώ ένα χρόνο μεγαλύτερος από πέρσι και σ' ένα χρόνο μικρότερη;...

Μεταξύ φιλεγάδων:

—Δεν θέλω να παντρευτώ με το Γιώργο. Είναι άθεος... δεν πιστεύει πως ύπάρχει Κόλασι...

—Παντρεύον τον, αγαπητή μου, και θά μπορέσης γρήγορα να τον πείσας ότι ύπάρχει!...

Ο δειλός περρότος...

(Του Β. Χριστοδούλου)

θα επιθυμούσατε...

ήδη έπιασε κατόπιν από τὸ χέρι καὶ τὴν ὤδηγεσε στὸ πίσω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ. Ἐκεῖ τῆς ἔδειξε ἕνα μικρὸ ροδοειδὲς σχήμα πάνω στὸ σκαλιστὸ ξύλο, ποὺ σκέπαζε τὸν τοῖχο.

— Ἀρκεῖ νὰ πείση κανεὶς λίγο τὸν κάλκα αὐτοῦ τοῦ τριαντάφυλλου, τῆς εἶπε, γιὰ ν' ἀνοίξῃ μιὰ μυστικὴ πόρτα. Κάποια νύχτα, τὴν ὥρα ποὺ θὰ κοιμώσαστε, ἕνας ἀντρας θὰ μῆλ' ἀπὸ δῶ καὶ θάρρῃ κοντὰ σας... Ὡσποῦ νὰ ξυπνήσετε, θάχετε κιόλας ἀτιμασθῇ. Νὰ ποῖος εἶναι ὁ κίνδυνος ποὺ σὰς ἀπειλεῖ! Νὰ γιατί σας ἔφεραν σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.

Μιὰ ἔκφρασι τρόμου ζωγραφίστηκε πάνω στὸ πρόσωπο τῆς Φλώρας. Αὐτὸ ποὺ τῆς ἔλεγε ἡ ἀγνωστὴ συνομιλήτριά της, τὸ εἶχε φοβηθῇ κι' ἡ ἴδια. Μόνο ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ φαντασθῇ πὼς ὁ κίνδυνος ἦταν τόσο ἀμεσός.

Ἡ κόμηση ντὲ Ζιάκ συνέχισε:

— Γιατὶ θέλω νὰ σὰς σώσω, ἐνῶ δὲν σὰς γνωρίζω καὶ δὲν μὲ γνωρίζετε; Γιατὶ ἔμαθα πὼς εἴσατε γνωστὴ τοῦ βαρῶνου Μιλὸν ντὲ Τολαζάρ...

— Γνωρίζετε τὸν Μιλὸν; ρώτησε ἡ Φλώρα, ποὺ τὰ μάτια τῆς ἔλαμψαν ἀπὸ τὴν ἀγάπη. — Μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ, ἀπάντησε ἡ κόμηση. Ἐξέρω πὼς εἴσατε ἡ γυναῖκα ποὺ λατρεύει, καὶ γι' αὐτὸ θέλω νὰ σὰς σώσω!...

— Ἀ, κυρία! φώναξε ἡ Φλώρα. Λέτε ἀλήθεια;... Μοῦ εἶπαν, ὅτι ὁ Μιλὸν πέθανε, ἀλλὰ δὲν τὸ πίστεψα...

— Καὶ κάματε πολὺ καλά, ἀπάντησε ἡ κόμηση. Τὸν συνάντησα προχθὲς μόλις στὸ δρόμο τῆς Μελούνης. Ἦταν μαζί μ' ἕνα φίλο του, τὸν ἱππότη ντὲ Πασσαδάν... Ἡ Φλώρα τὴν κύταξε μὲ προσοχὴ, σὰν νὰ ἤθελε νὰ διαβάσῃ μέσα στὴν ψυχὴ της. Ἡ κόμηση κατάλαβε τοὺς δισταγμοὺς τῆς.

— Σὰς ὀρκίζομαι, τῆς εἶπε, ὅτι ὅσα ἀκούσατε ἀπὸ τὸ στόμα μου, εἶναι ἡ ἀλήθεια καὶ μόνον. Ἐπιθυμῶ νὰ σὰς γλυτώσω ἀπὸ τὰ χεῖρια τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὀνειρεύεται νὰ κληιδώσῃ τὴν ἀγνότητά σας γιὰ νὰ ἐξοφλήσῃ ἕνα μέρος ἀπὸ τὸ χρέος μου στὸν Τολαζάρ. Κρατᾶτε τὴν τύχη σας στὰ χεῖριά σας. Ἀποφασίστε... Ἐπειτα ἀπὸ δύο λεπτά, θὰ εἶναι ἀργά...

Τὸ ὄψος τῆς φανέρωσε εὐκρινέια. Ἡ Φλώρα πῆρε ἀμέσως τὴν ἀπόφασί τῆς.

— Σὰς πιστεύω, τῆς εἶπε, κυττάζοντάς τὴν στὰ μάτια. Τί πρέπει νὰ κάμω; Ἡ κόμηση ἔβγαλε τὴ μεγάλη κάπα ποὺ εἶχε στὸς ὤμους τῆς καὶ τὴν πέταξε στὸ κρεβάτι.

— Θὰ τυλιχθῇ μέσα σ' αὐτήν, ὅταν θὰ βγῇτε ἀπὸ δῶ, τῆς εἶπε. Πάρτε τώρα κι' αὐτὸ τὸ μπουκαλάκι. Πρέπει ἡ Περινέλλα νὰ πῇ τὸ περιεχόμενό του, γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ φύγετε ἀπὸ δῶ.

Ἡ Φλώρα ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω.

— Μὴν ἀνυποχίτη, τῆς εἶπε ἡ κόμηση. Δὲν ἔχει δηλητήριο, ἀλλ' ἕνα ἀπλό ναρκωτικό... Πρέπει νὰ μοῦ ἔχετε ἐμπιστοσύνη... Θάρρῶ νὰ σὰς πάρω λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα...

Πῆσε κατόπιν τὸ ἐλατήριο, ποὺ βρισκόταν κάτω ἀπὸ τὸ σκαλιστὸ τριαντάφυλλο καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴ μυστικὴ πόρτα ποὺ ἀνοίξε αὐτόματα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ στιγμή ἡ πόρτα αὐτὴ ξανάκλεισε. Χωρὶς τὴν κάπα ποὺ βρισκόταν πάνω στὸ κρεβάτι καὶ τὸ μπουκαλάκι ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖριά της, ἡ Φλώρα θὰ νομίζε πὼς ὀνειρευόταν.

Πῆρε, ὥστόσο, τὴν κάπα καὶ τὴν ἔκρυψε μέσα στὴν ντουλάπα. Ἐπειτα ἔκρυψε τὸ μπουκαλάκι μέσα στὸ κορσάζ της.

Ἦταν πολὺ παράξενα ὅλα ὅσα γίνονταν γύρω της. Πρῶτα, ὅτι ὁ πατέρας τῆς τὴν εἶχε φέρει στὸ μέγαρο τοῦ δούκα τῆς Βουργουνδίας. Ἐπειτα, ὅτι τὴν εἶχαν ὀδηγήσει σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο μὲ τὴ μυστικὴ πόρτα. Παράξενη ἦταν ἐπίσης ἡ ἀπροσδόκητη ἐμφάνισι αὐτῆς τῆς γυναίκας ποὺ τῆς εἶχε μιλήσει γιὰ κάποιο κίνδυνο κι' εἶχε προσφερθῇ νὰ τὴν σώσῃ.

— Προτιμῶ νὰ πεθάνω παρὰ ν' ἀτιμασθῶ, ψιθύρισε. Δὲν ξέρω ποῖα αἰτία παρακινεῖ αὐτὴ τὴν γυναῖκα ποὺ μὲ σώσῃ. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιη, ὅτι ἐδῶ κινδυνεύω... Ὅταν ἦρε ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κῆσθε μαζί μὲ τὴν Περινέλλα στὸ τραπέζι.

Ἡ ὑπηρετρία πηγαινοερχόταν στὴν κουζίνα κι' ἔτσι ἡ Φλώρα δὲν δυσκολεῖτο καθόλου νὰ τῆς ρίξῃ τὸ ναρκωτικό μέσα στὸ ποτήρι της.

Ἀνυποχίστε ὁμως. Ἦταν ἀρα γὰρ ναρκωτικό ἡ μήπως ἐπρόκειτο γιὰ κανένα τρομερὸ δηλητήριο;

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ ναρκωτικοῦ δὲν ἄργησαν, ὥστόσο, νὰ ἐκδηλωθῶν. Ἡ Περινέλλα ἔγειρε, ξαφνικά, τὸ κεφάλι της καὶ βυθίστηκε στὸν ὕπνο.

Ἡ Φλώρα πῆγε τότε κοντὰ της καὶ πρόσεξε ὅτι ἀνέπνεε κανονικά.

— Κοιμάται, ψιθύρισε ἀνακουφισμένη. Καί, μ' ὅλο ποὺ ἦταν ἐνωρὶς ἀκόμη, ἄρχισε νὰ ντύνεται γιὰ νὰ εἶνε ἑτοιμὴ. Τυλιχτικὴ κατόπιν στὴν κάπα τῆς κόμησης καὶ περίμενε.

Οἱ ὁρὲς κυλοῦσαν τόσο ἀργά ποὺ τῆς φαίνονταν σὰν αἰῶνες. Ἡ μυστηριώδης ἀγνωστὴ θάρχετο ἀρα γὰρ νὰ τὴν πάρῃ; Ἡ μήπως, ἀντὶ γι' αὐτὴν, θάβλεπε κάποιον ἄλλον νὰ μπαίνει στὸ δωμάτιό της;

Πόσες ὥρες κράτησε αὐτὴ ἡ ἀγωνιώδης ἀναιμονή; Δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ πῇ.

Εἶχε ἀρχίσει πιά ν' ἀπελπίζεται, ὅταν ἡ μυστικὴ πόρτα ἀνοίξε ξαφνικά καὶ ἡ κόμηση ντὲ Ζιάκ μπῆκε στὸ δωμάτιο. Ἀλλὰ δὲν ἦταν μόνη. Τὴν συνόδευε ὁ ἀντρας τῆς.

Ὁ κόμης ὑποκλίθηκε σιωπηλὰ μπροστὰ στὴ Φλώρα, ἐνῶ ἡ γυναῖκα τοῦ ἔτρεχε κοντὰ της.

— Εἴσατε ἑτοιμὴ; τὴ ρώτησε. Ἀκούστε τώρα... Θὰ βαδίζετε πίσω μου... οὔτε πολὺ κοντὰ οὔτε πολὺ μακριά... τρία ἢ τέσσερα βήματα εἶναι ἀρκετὰ... Ἀν σὰς ρωτήσῃ κανεὶς, θὰ πῇτε, ὅτι εἰσθε ἀκόλουθος τῆς κομῆσης ντὲ Ζιάκ. Οὔτε μιὰ λέξι παραπάνω! Καταλάβετε;... Ἐμπρός, ἀς φύγουμε!...

Ὁ ντὲ Ζιάκ βγῆκε πρῶτος. Ἡ γυναῖκα τοῦ τὸν ἀκολούθησε... Μερικὰ βήματα πίσω βαδίζε ἡ Φλώρα.

Πέρασαν ἔτσι ἕνα σωρὸ διαδρόμους, διέσχισαν αἶθουσες ποὺ ἦταν θυσιάζοντες στὸ σκοτάδι, κατέβηκαν σκάλες, γλυστροῦσαν ἀπὸ αὐλὲς κι' ἔφτασαν τέλος σὲ μιὰ μικρὴ καγκελωτὴ πόρτα.

Ἐνας στρατιώτης μὲ τὴ μακρυὰ λόγχη τοῦ στοῦ χέρι φρουροῦσε μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν πόρτα. Μόλις εἶδε τὸν ντὲ Ζιάκ, ἀπομακρύνθηκε χωρὶς νὰ πῇ λέξι.

Λίγο πρὶν πέρα, περίμενε ἕνα ἀμάξι. Ὁ κόμης ἔκωσε ἕνα κλειδί στὴν κλειδαριὰ καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Τέσσερες ἑφιπποί, ποὺ ἦταν ὠπλισμένοι ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια, στέκονταν ὀλόγυρα.

Ἡ κόμηση ντὲ Ζιάκ ἔπιασε τὴ Φλώρα ἀπὸ τὸ χέρι κι' ἔτρεξαν στὸ ἀμάξι.

— Γρήγορα, τῆς εἶπε, σπρώχνοντάς τὴν γιὰ νὰ μῆλ' ἐκεῖ. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε δικοί μου καὶ ἔξερουν ποὺ θὰ σὰς πᾶνε. Θὰ μὲ δίτε αὐριο...

Ἐκλείσε κατόπιν τὴν πόρτα πίσω τῆς καὶ φώναξε στὸν ἀμαξά:

— Ἐμπρός!

Τὸ ἀμάξι ἀπομακρύνθηκε γρήγορα. Οἱ τέσσερες ἑφιπποὶ κάλπαζαν ὀλόγυρα.

Ἡ κόμηση ντὲ Ζιάκ ξαναγύρισε τότε στὰ βήματά της μῆκε ἀπὸ τὴ μικρὴ πόρτα καὶ ἐξαφανίστηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μεγάρου.

Ὁ ντὲ Ζιάκ εἶχε πᾶει κοντὰ στὸ φρουρὸ. Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα σακκουλάκι, καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

— Ἐχε μέσα τὶς χίλιες λίβρες ποὺ σοῦ ὑποσχέθηκα, τοῦ εἶπε. Ἐχεῖς τὴν καλωσύνη νὰ τίς μετρήσης;...

— Ἀλλὰ κύριε κόμη... διαμαρτυρήθηκε ὁ φρουρὸς.

— Ὄχι, ὄχι, ἐπιθυμῶ νὰ τίς μετρήσης, εἶπε ὁ ντὲ Ζιάκ. Εἶναι, ἄλλωστε, ἑκατομμύρια τῶν εἰκοσιπέντε λιβρῶν καὶ δὲν θὰ κουρασθῇς!...

Ὁ φρουρὸς ἔσκυψε κι' ἔκαμε ν' ἀνοίξῃ τὸ σακκουλάκι. Ὁ κόμης ἔβγαλε τότε τὸ ἐγχειρίδιό του καὶ μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τοῦ τὸ ἔκωσε στὸ λαιμό.

Ὁ δυστυχισμένος σωρδαίστηκε κάτω, χωρὶς νὰ βγάλῃ τὸν παρσικρὸ ἦχο ἀπὸ τὸ στόμα του.

Ὁ ντὲ Ζιάκ ἔσκυψε ἀμέσως κι' ἔβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του. Δὲν χτυποῦσε...

— Πέθανε, ψιθύρισε εὐχαριστήμενος. Σκούπισε κατόπιν τὸ ἐγχειρίδιό του, ξανάβαλε τὸ σακκουλάκι μὲ τὰ νομίσματα στὴν τσέπη του, ξαναμπῆκε στὸ μέγαρο κι' ἔκλεισε τὴν πόρτα πίσω του.

— Τελειώσαμε μ' αὐτὸν ψιθύρισε. Ἐτσι τοῦλάχιστον εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θ' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του γιὰ νὰ μὲ προσώσῃ. Πᾶμε νὰ δροῦμε τὴν ἄλλη τῶρα...

Ἐπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά βρισκόταν στὸ διαμέρισμα τῆς Φλώρας.

Ἡ Περινέλλα κοιμόταν πάντα μὲ τοὺς ἀγκῶνες πάνω στὸ τραπέζι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Εἰς τοὺς τελεσσάντες τοὺς γάμους τῶν κ. Ἀντωνίου Παπανικολάου μετὰ τῆς δίδος Ἀννας Στεφοπούλου εὐχόμεθα βίον εὐτυχῆ.

Κώστας—Ἀλίκη

ΜΙΑ ἀπὸ τὶς ὠραιότερες ἑλληνικὲς πόλεις εἶνε ἡ σύγχρονη Καλαμάτα μὲ ἀξιόλογα κτίρια, ἐπιθλητικὲς ἐκκλησίες, δευροφυτευμένους δρόμους, μεγάλες πλατείες καὶ μὲ ἀκμαία διομηχανία, ποὺ φτάνει τὰ ὄνομαστὰ ποτὰ καὶ τὰ ἐκουσιμὰ καλαματιανὰ μεταξὺ καὶ μαντιλίας, τραγουδιμένα κι' ἀπὸ τὴ λαϊκὴ μούσα:

Ἄν πᾶς στὴν Καλαμάτα κι' ἔρθῃς μὲ τὸ καλὸ φέρε μου ἕνα μαντίλι νὰ δένω στὸ λαιμό...

Ἡ σημερινὴ πολιτεία ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο κυρίως πόλεις. Ἀπὸ τὴν παλαιότερη πρῶτα, ποὺ εἶνε χτισμένη γύρω ἀπὸ τὸ μεσαιωνικὸ κάστρο, μὲ τὰ ἀνηφορικὰ στενὰ δρομάκια, τὰ παλὰ σπίτια — ἀπὸ τὰ χρόνια ἀκόμα τῆς τουρκοκρατίας — μὲ τὶς πλακόστρωτες αὐλές, τὶς κληματαριὲς καὶ τὰ χαγιάτια, ποὺ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου τὰ ἔχει κάνει ἀκόμη ὠραιότερα καὶ γραφικότερα.

Κάτω δὲ ἀπὸ τὸ κάστρο καὶ τὴν παλὰ πολιτεία ἀπλώνεται στὸν κάμπο κι' ὡς τὸ λιμάνι, ποὺ βρίσκεται στὸ μυχὸ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου, διπλὰ στὸν ποταμὸ Νέδοντα, ἡ καινούργια πόλις, μὲ τοὺς φαρδύτατους δρόμους καὶ τὰ σπίτια ποὺ ξεπροβάλλουν μὲς ἀπὸ κήπους καὶ ἀνθώνες.

Ἐκεῖ ποὺ εἶνε τώρα ἡ καινούργια Καλαμάτα βρισκόταν ἡ ἀρχαία δημοτικὴ πολιτεία. Φεραί ἢ Φαραί. Ἡ πόλις Καλάμαι, ποὺ ἀναφέρει ὁ Πausanias ἦταν ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ καὶ πιθανώτερα στὸ σημερινὸ χωριὸ Γιάννιτσα ἢ Παλαιοχώρα, ὅπου βρῆκαν καὶ ἀρχαία ἐρείπια. Στὸ φράγκικο κάστρο τῆς Καλαμάτας θὰ ἦταν ἡ ἀκρόπολις τῶν παλαιοτάτων Φαρῶν καὶ τὸ Βασιλικὸ ἀνάκτορο ποὺ φιλοξένησε τὸν Τηλέμαχο κι' ἀργότερα τὸν Πεισίστρατο, ὅταν πῆγαν στὴ Σπάρτη.

Ἡ ἀρχαία ὁμας πολιτεία τῶν Φαρῶν καταστράφηκε ἀπὸ τοὺς Σπαρτιάτες στοὺς μεσσηνιακοὺς πολέμους καὶ στὸ διάβα τῶν αἰώνων χαθῆκαν τὰ ἴχνη της. Στὰ μεσαιωνικὰ χρόνια στὴ θέσι τῆς σημερινῆς Καλαμάτας ἦταν ἕνα μικρὸ, ἥσυχο καὶ χαριτωμένο χωριό, ποὺ βρῆκαν οἱ Φράγκοι στὰ 1207, ὅταν πῆραν τὴν Πελοπόννησο. Τὸ κάστρο τοῦ ἦταν «ἀχαιμὸν σὰν μοναστήρι», μὰς πληροφορεῖ ἕνα παλιὸς ποιητὴς. Ἀλλὰ οἱ καινούργιοι κατακτητὲς θαύμασαν «τοὺς κάμπους, τὰ νερά καὶ τὴν πλῆθος τῶν λειβάδων» κι' ἀποφασισὰν νὰ μείνουν ἐκεῖ. Χτίσαν, λοιπόν, ἕνα ἰσχυρὸ κάστρο στὴν Καλαμάτα καὶ τὴν ἔκαναν ἕδρα μίᾶς ἀπὸ τὶς 12 μεγάλες βαρωνεῖες τῆς Πελοποννήσου (1208).

Κάτω ἀπὸ τοὺς Βιλλαρδουίνους — ποὺ ὁ οἰκογενειακὸς τους τάφος δρῖσκειται στὴν Καλαμάτα — ἡ καινούργια πολιτεία παίρνει μεγάλη ἐμπορικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνάπτυξι καὶ γίνεται τὸ σπουδαῖο κέντρο τοῦ πλούσιου μεσσηνιακοῦ κάμπου. Ἀπὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα τῆς Φραγκοκρατίας ἐμφανίζεται μὲ τὸ ὄνομα τῆς Καλαμάτας μὲ τὸ ὅποιο εἶνε γνωστὴ σήμερα στὸ ἐξωτερικὸ. Τὸ ὄνομα αὐτὸ ἄλλοι μὲν πᾶς τὸ πῆρε ἀπὸ τοὺς πολλοὺς καλαμιῶνες τῆς περιοχῆς, ἄλλοι ἀπὸ ἕνα παλιὸ μοναστήρι ποὺ ἦταν ἐκεῖ, τῆς Παναγίας τῆς Καλαμάτας.

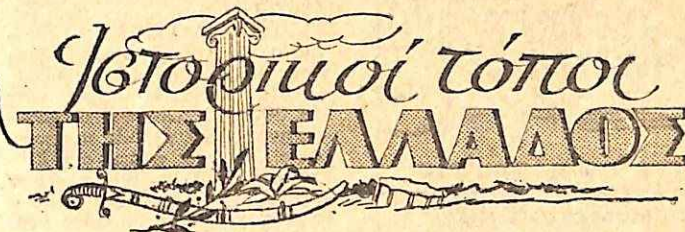
Τὴν ἀκμὴ τῆς αὐτῆς τῆς διατήρησε καὶ μετέπειτα ἡ Καλαμάτα στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας. Ἡ πόλις τότε ἦταν χωρισμένη σὲ δύο τμήματα: στὴν τούρκικη πόλι καὶ στὴ μανιατικὴ ποὺ εἶχε κι' αὐτὴ αὐτονομία καὶ προνομία ὅπως ἡ ἄλλη Μάνη.

Τούρκοι καὶ Ἕλληνες ζοῦν ἀρμονικὰ στὴ μεσσηνιακὴ πρωτεύουσα καὶ οἱ χριστιανοὶ ἀρχόντες διατηροῦν τοὺς πύργους τους, ὅπου τοὺς ἐπισκέπτονται μὲ ὅλες τὶς τιμὲς οἱ Τούρκοι πασάδες καὶ οἱ μπέηδες, οἱ ὁποῖοι ἀποδίδουν τὶς ἴδιες τιμὲς, ὅταν δέχονται τὴν ἐπίσκεψιν τῶν χριστιανῶν μεγαλοκρίτων.

Ἐνὰς ἀπὸ τοὺς σπουδαιότερους πύργους τῆς Καλαμάτας ἦταν ὁ πύργος τῶν Μπενάκηδων. Ἐνα πραγματικὸ παλάτι, μὲ τοίχους, ἐπάλξεις καὶ τουφεκῆθρες. Στὴν πρόσοψιν τοῦ εἶχε χαραγμένο σὲ μαρμάρινη πλάκα τὸ δικέφαλο ἀετὸ. Στὸν πύργο τοῦ Μπενάκη, τὰ χρόνια τῆς Μεγάλης Αἰκατερινῆς καὶ τοῦ Ὀρλώφ, ἔγινον οἱ μυστικὲς συνεδριάσεις καὶ ὑπογράφκε τὸ πρακτικὸ τῆς ἑλληνορωσικῆς συμμαχίας.

Ἐξέτερον ἀπὸ τὴν ἀτυχή ἐπανάστασι τοῦ Ὀρλώφ, ἐκχύθηκε στὸ Μωριά καὶ στὴ Μεσσηνία ὁ γιὸς τοῦ Ἀλῆ πασῶ τῶν Ἰωαννίνων, ὁ Βελῆς, καὶ γκρέμισε τοὺς ἀρχοντικούς πύργους τῆς Καλαμάτας.

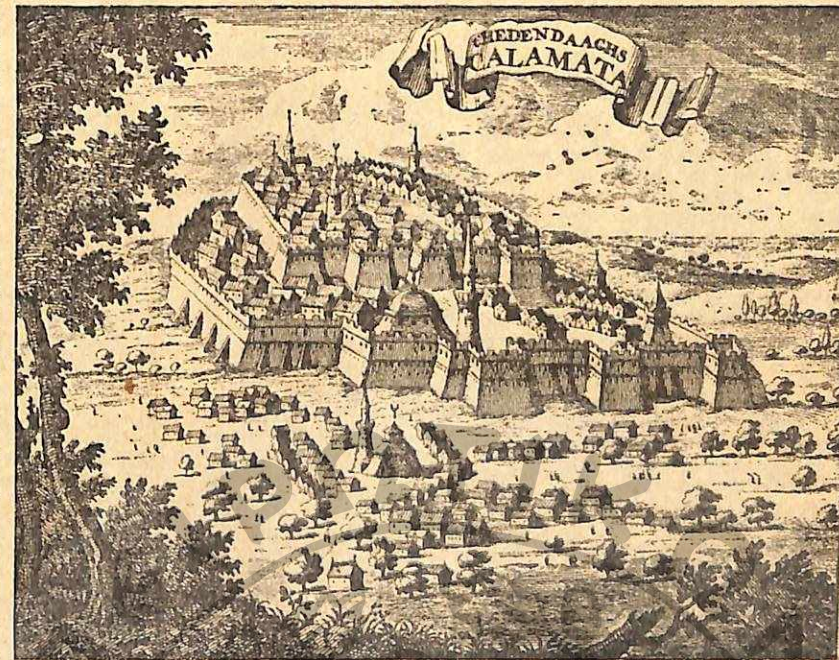
Γιὰ μεγαλύτερη κόρη τοῦ ἀρχοντα Μπενάκη, Ἐκείνη ὁμως, ὅταν ἔμαθε πὼς ὁ Βελῆς θὰ περικύκλωνε τὸν πύργο της, ἀνα-

Ἡ Καλαμάτα

ραδοθῆκαν ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς στὶς φλόγες καὶ τὴν καταστροφή. Τότε χαθῆκαν οἱ θησαυροὶ τοῦ πλουσιώτατου μοναστηριοῦ τῆς Βελανιδιάς, ποὺ εἶχε μετρήσει χίλια γρόσια διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ «Ἑθνους», ὅταν ἄρχισε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις. Φαίνονται ἀκόμα στὰ παλὰ θολωτὰ τοῦ μοναστηριοῦ οἱ καπνοὶ ἀπὸ τὴ φωτιά, ἂν καὶ τὸ μοναστήρι ξαναχτίστηκε τὸ 1884.

Στὰ ἀξιοθέατα ποὺ παρουσιάζει ἡ σημερινὴ Καλαμάτα, ἐκτὸς ἀπὸ τὶς ὠραίες ἐξοχές της, τοὺς περιπάτους της, τὸ παλιὸ τῆς κάστρο, τὶς σπουδαῖες ἐκκλησίες της, θὰ πρέπει νὰ μνημονεύσωμε ἰδιαίτερα τὸ μοναστήρι τῶν Καλογραιῶν, ποὺ δὲν εἶνε μόνον ἕνας «οἶκος Θεοῦ», ἀλλὰ καὶ ἕνας οἶκος ἐργασίας καὶ προόδου. Ἀπὸ τὸ μοναστήρι αὐτὸ πρωτοβγήκαν πρὶν ἀπὸ 150 χρόνια τὰ φημισμένα μεταξωτὰ τῆς Καλαμάτας, ἡ παράδοσις δὲ συνεχίζεται καὶ σήμερα μὲ τὶς δεκά-

Τὸ κάστρο τῆς Καλαμάτας. (Χαλκογραφία τοῦ 1688)

δες τῶν καλογραιῶν ποὺ μένουν σ' αὐτὸ καὶ ἐργάζονται στὰ ὄψανα μεταξωτὰ.

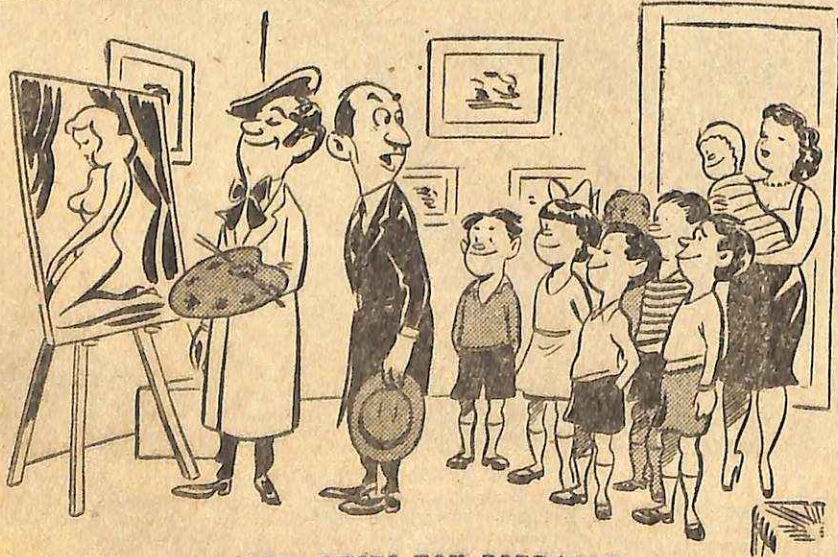
Ἐκτὸς ὁμως ἀπὸ τὴν Καλαμάτα καὶ ἡ γύρω περιοχὴ παρουσιάζει μεγάλον ἐνδιαφέρον. Ὅταν βγῇ κανεὶς ἀπὸ τὴν πόλιν γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ ἱστορικὸν μοναστήρι τῆς Δίμιοις, μὲ τὴ θαυματουργὴ εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ δρῖσκειται σ' αὐτὸ ἀπὸ τὰ χρόνια τῶν Ἰσαύρων (728), ἡ ἀνεβὴ στὰ βουνὰ τῆς Σέλιτσας καὶ τῆς Ἀλαγονίας — ποὺ εἶνε καὶ τόπος παραθερισμοῦ τῶν Καλαματιανῶν — ἀντικρύζει μιὰ φυσὴ ἀγρία, ἐξωτικὴ μὲ ἀδυσσάλεες χαράδρες κι' ἀπότομες κορυφές, πνιγμένα στὸ πράσινο.

Ὁ δρόμος περνᾷ σὰν κορδέλλα σὲ πλαγιὰς ποὺ τίς σκεπάζουν τεράστια πλατάνια, ἑλές, κυπαρίσσια καὶ ἀγριοδέντρα, ἐνῶ ψηλότερα τὸ ἔδαφος χάνεται μέσα στὸ θαυμάσιον χρῶμα τοῦ ἐλατοῦ.

Ἡ ἀντίθεσις αὐτὴ τῆς ἡμερῆς καὶ πολιτισμένης πολιτείας ποὺ εἶνε χτισμένη στὴν ἀκρὴ ἑνὸς καταπράσινου καὶ εὐδυσπλάκου κάμπου, ποὺ τὸν φιλεῖ ἡσυχα τὸ γαλάζιον κύμα τοῦ μεσσηνιακοῦ κόλπου, καὶ τῆς ἀγρίας φυσικῆς ομορφίας τῶν γύρω ἀπᾶτητων βουνῶν, δίνει ἕνα ἰδιαίτερον θέλημα στὴν Καλαμάτα καὶ τὴν βάσει στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν τουριστικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱστορικῶν τόπων.

Ἀς μὴ ξεχνᾶμε πὼς ἀπὸ τὴν Καλαμάτα ξεκίνησε ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις στὴ 23 Μαρτίου τοῦ 1821 κι' ἀκόμα πὼς ἐκεῖ τυπώθηκε ἡ πρώτη ἐφημερίδα τῆς νεώτερης Ἑλλάδας, ἡ «Ἑλληνική», τὴν 1 Ἀυγούστου τοῦ 1821.

ΕΠΑΜΕΙΝ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

—Μωρέ, μπράβο ταλέντο!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΕΠΙΣΤΗΜΗ & ΧΗΜΕΙΑ

Τι ρόλο παίζουν τα λευκά αιμοσφαίρια

Οι αύξομειώσεις τους στις διάφορες ασθένειες

Το ίδιο και ίσως περισσότερο σημαντικό από τα ερυθρά αιμοσφαίρια είναι τα λευκά. Αν τα πρώτα μας δείχνουν τη ζωτικότητα του οργανισμού, τα δεύτερα μας φανερώνουν την άνοχη και την άμυνή του έναντι των διαφόρων μικροβιακών επιθέσεων.

Ο κυριότερος ρόλος των λευκών αιμοσφαιρίων είναι η άμυνα του οργανισμού. Αυτά τα μικροσκοπικά σωματίδια, δεν κυκλοφορούν ποτέ και είναι πάντα έτοιμα να τρέξουν όπουδήποτε χρειαστεί για να προσφέρουν τις πολυτιμότερες υπηρεσίες τους. Για να μετακινηθούν δε, τεντώνονται, όπως ακριβώς κάνουν οι γαιοσκώληκες. Σε κάθε τέντωμα, λοιπόν, του κορμιού τους, μετατοπίζονται λίγο. Έτσι μπορούν να διατρέξουν αξιοσημείωτες αποστάσεις.

Οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

Όταν οι επιστήμονες μας λένε, εξ άλλου, ότι έχουν κινήσεις αμειβοειδείς (όπως των αμειβοδών), πράγμα που τους επιτρέπει να διαπερνούν τα τοιχώματα των αιμοφόρων αγγείων — αυτό το φαινόμενο καλείται διαπύση — για να τρέξουν στα σημεία όπου έγινε κάποια μικροβιακή επίθεση.

μοσφαιρίων γίνεται ανάλογα με το μέγεθός τους.

2) Τα πολυκυτταρικά, πού, ωστόσο δεν έχουν πολλούς πυρήνες, όπως θα μπορούσε κανείς να φαντασθεί από την όνομασία τους. 'Αλλ' ο μοναδικός πυρήνας τους έχει πολλούς λοβούς και ακανόνιστο σχήμα. Αυτοί οι λοβοί δίνουν την εντύπωση χωριστών πυρήνων. Τα πολυκυτταρικά αιμοσφαίρια κατατάσσονται ανάλογα με τις αντιδράσεις που παρουσιάζουν σε ώριμες χρωστικές ουσίες.

Το αίμα του υγιούς ανθρώπου περιέχει σε κάθε κυβικό χιλιοστόμετρο:

Λευκά αιμοσφαίρια 6-9 χιλιάδες.

Ερυθρά αιμοσφαίρια 4-5 εκατομμύρια.

Όταν ο αριθμός των λευκών αιμοσφαιρίων ξεπερνά τις 10.000 κατά κυβικό χιλιοστόμετρο, έχουμε την καλούμενη λευκοκυττάρωση ή υπερλευκοκυττάρωση. Αυτή η υπερβολή των λευκών αιμοσφαιρίων παρατηρείται σε όλες τις μολυσματικές καταστάσεις (πνευμονία, έρυσίπelas, διαπυήσεις παντός είδους, φλογώσεις της σκωληνοειδούς αποφύσεως κλπ.). Ο δε αριθμός τους μπορεί να φτάσει τότε τα 20-25.000 κατά κυβικό χιλιοστόμετρο.

Σε άλλες ασθένειες αντίθετα, όπως π.χ. στον τύφο, ο αριθμός των λευκών αιμοσφαιρίων μόλις φτάνει τα 5.000 κατά κυβικό χιλιοστόμετρο αίματος. Οι αύξομειώσεις των ερυθρών και λευκών αιμοσφαιρίων δεν έχουν σχέση μεταξύ τους. Η ελάττωση των πρώτων π.χ., δεν επιφέρει αύξηση του αριθμού των δεύτερων, ή και αντίστροφα.

Η εργασία του σχηματισμού των λευκών αιμοσφαιρίων καλείται στην επιστημονική γλώσσα λευκοποίησης.

Τα μονοκυτταρικά σχηματίζονται αποκλειστικά από τα λεμφοκυττάρω γάγγλια (λαιμός, μασχάλη βουδώνες). Τα πολυκυτταρικά σχηματίζονται από τον οστεώδη μυελό και τη σπλήνα.

Σε μερικές περιπτώσεις, ο οργανισμός για λόγους που δεν έχουν εξακριβωθεί παράγει υπερβολικό αριθμό λευκών αιμοσφαιρίων. Αυτή η υπερπαραγωγή λευκών αιμοσφαιρίων, που καλείται λευχαιμία, είναι μια από τις πιο σοβαρές ασθένειες.

Έχουμε δύο είδη λευχαιμίας. ανάλογα με τα όργανα που παράγουν τα λευκά αιμοσφαίρια:

1) Την λεμφοειδή που οφείλεται σε πάθηση των λεμφογγγλίων. Τα γάγγλια αυτά διογκούνται και ο αριθμός των λευκών αιμοσφαιρίων μπορεί να φθάσει τα 100-200.000

σε κάθε κυβικό χιλιοστόμετρο αίματος (αντί των κανονικών 6-9.000).

2) Την μυελοειδή, που οφείλεται σε πάθηση του οστεώδους μυελού και της σπλήνας. Ο αριθμός τους φτάνει τότε τα 300.000 κατά κυβικό χιλιοστόμετρο. Σε μερικές περιπτώσεις, μάλιστα φτάνει στο εκατομμύριο. Το αίμα παίρνει σ' αυτές τις περιπτώσεις γαλακτώδη χροιά και αν δεν σταματήσει εγκαίρως η πρόοδος του κακού, ο θάνατος αποτελεί τη μοιραία κατάληξη της ασθένειας.

Οι άκτινες X και η κληρονομία

Οι γυναίκες που βρίσκονται στην πρώτη περίοδο της εγκυμοσύνης (από της συλλήψεως ως το τέλος της έκτης εβδομάδας), δεν πρέπει να υποβάλλονται σε θεραπεία με ακτίνες X, παρατηρεί ο δόκτωρ Ράσελ, του ατομικού Ινστιτούτου του Ωκ Ρήτς. Πειράματα που έγιναν σε ζώα απέδειξαν ότι οι ακτίνες X επιδρούν κατά την περίοδο αυτή στο έμβρυο, που γεννιέται με μικρά μέτρα, ακανόνιστη μύτη, λιγότερα ή περισσότερα δάκτυλα και διάφορες άλλες δυσμορφίες.

Πού ξυνόμαστε περισσότερο

Ένας Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Κόρνμπλιτ, του πανεπιστημίου του Ίλλινόις, είχε την περιέργεια να εξακριβώσει ποιές είναι οι ζώνες του σώματος, όπου αισθανόμαστε περισσότερο την ανάγκη να ξυσούμε. Οι ζώνες αυτές είναι με τη σειρά οι εξής: μέσον της ράχης, ώμοι, λαιμός, τράχηλος, φτέρνα, μύτη, χείλη, μέτωπο, αστράγαλοι, παλάμη του χεριού, δάκτυλα.

Ο δόκτωρ Κόρνμπλιτ τις διαίρει σε ζώνες μακρού ξυσιματος και σε ζώνες βραχέος ξυσιματος. Στις δεύτερες υπάρχει μεγάλη συγκέντρωση νεύρων αφής και γι' αυτό ανακουφίζομεθα μ' ένα πολύ μικρό ξύσιμο. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκουν η μύτη, τα πτερύγια των αυτιών, οι αστρά-

γαλοι, η παλάμη του χεριού, το μέτωπο. Στις πρώτες, τα νύχια της άφης είναι ελάχιστα και γι' αυτό αισθανόμαστε την ανάγκη να ξυσούμε επί πολλή ώρα.

Οι νάνοι μπορούν να ψηλώσουν

Το πρόβλημα του νανισμού απασχόλησε ανέκαθεν τους επιστήμονες. Ένας Άγγλος ερευνητής, ο δόκτωρ Μουτίνγκ έρευνε τελευταία μερικά αξιοσημείωτα αποτελέσματα μ' ένα εκχύλισμα από αδένες υποφύσεως μοσχάρων ή προβάτων, που εισάγει στον οργανισμό με ενέσεις. Ένα παιδάκι 13 χρόνων, που η ανάπτυξή του είχε σταματήσει από τα 6 χρόνια, κέρδισε μ' αυτές τις ενέσεις 25 εκατοστά. Ένα άλλο παιδάκι, έπειτα από 10 παρόμοιες ενέσεις, ψηλώσε κατά 21 εκατοστά.

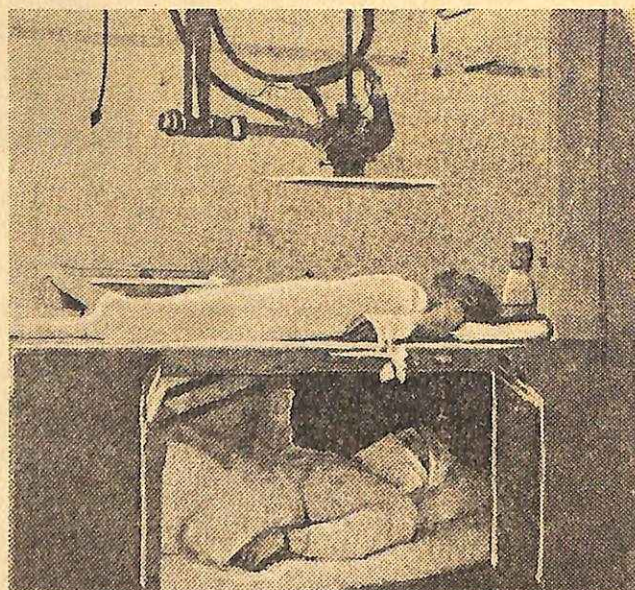
Το εκχύλισμα αυτό αποδίδει καλά αποτελέσματα και σε περιπτώσεις παχυσαρκίας.

Η παχυσαρκία είναι κληρονομική

Οι επιστήμονες του Ινστιτούτου Μπάρ Χάρμπορ, έπειτα από μακρά πειράματα σε ποντικούς, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι η παχυσαρκία είναι κληρονομική.

Για να κάνουν οι κότες περισσότερα αυγά.

Τα πειράματα που έγιναν από Αμερικανούς επιστήμονες σε διάφορα μεγάλα πτηνοτροφεία, απέδειξαν ότι, με την προσθήκη ενός μίγματος χρυσουμίνης και βιταμικών Β12 στην τροφή των πουλερικών, αυξάνεται γρηγορώτερα το βάρος τους, καλλιεργείται η υγιεινή τους κατάσταση και προφυλάσσονται από διάφορες ασθένειες. Έξ άλλου, με τη μέθοδο αυτή, οι κότες που γεννούν αυγά ανέβηκαν σε αναλογία 57%, υπερδιπλασία δηλαδή από πριν. Σε μία ομάδα από χήνες, ο αριθμός αυτών ανέβηκε από 40 σε 60%. Όταν δε διεκόπη επί μία βδομάδα η ειδική διαίτα, ελαττώθηκε απότομα, γι' αυτό αυξήθηκε και πάλι μόλις ξαναχορηγήθηκε το μίγμα του αντιβιοτικού και της βιταμίνης. Γίνεται τώρα σκέψη να δοκιμασθεί το ίδιο αυτό μίγμα για την αύξηση της ανθρώπινης γονιμότητας.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΟ ΤΡΑΠΕΖΙ

Το νέο αυτό χειρουργικό τραπέζι θα προσφέρει στο μέλλον πολυτιμότες υπηρεσίες. Ακριβώς από κάτω του βρίσκεται ένας σκοτεινός θαλάμος, στον οποίο κλεινεται ο χειρουργός και μπορεί έτσι κάθε στιγμή να παρακολουθεί την εξέλιξη διαφόρων δυσκολιών έγχυσης, χωρίς ο άρρωστος να μετακινηθεί καθόλου. Όταν οι χειρουργοί είναι δύο, τότε ο ένας μπορεί να τοποθετηθεί μέσα στο θάλαμο και μέσω ενός μικροφώνου να μεταδίδει στον άλλον οδηγίες και παρατηρήσεις.

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΠΟΥ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΠΕΙΡΑΜΑΤΟΖΩΑ

Περιπτώσεις άπιστευτου ήρωισμού

Όσο η ιατρική επιστήμη προχωρεί με μεγάλα βήματα προς το άγνωστο, καταβάλλοντας όλοένα νέες προσπάθειες για να εξαλείψει ασθένειες που μαστίζουν από αιώνες την ανθρωπότητα, τόσο χρειάζονται περισσότεροι θύελοι. Άντρες και γυναίκες, για να χρησιμεύουν ως ανθρώπινα πειραματόζωα σ' αυτές τις επιστημονικές έρευνες.

Τελευταίως ακόμη, ένας διακεκριμένος Βρεταννός γιατρός είπε τα εξής περίπου σ' ένα διεθνές ιατρικό συνέδριο, στο Λονδίνο:

«Χρειάζεται να γίνουν πολυάριθμα πειράματα πάνω σε ανθρώπους, αν θέλουμε να μάθουμε περισσότερα πράγματα για τον ίον της πολιομυελίτιδος, για τις ιδιότητες του και τον τρόπο καταπολέμησής του».

Είναι δε βέβαιον ότι θα βρεθούν γρήγορα εκείνοι που θα προσφερθούν να κινδυνέψουν, να υποφέρουν, να πεθάνουν ίσως, για τη σωτηρία ολόκληρης της ανθρωπότητας. Τα όνόματά αυτών των πραγματικών ήρωων μένουν συνήθως άγνωστα, αλλά η θυσία τους δεν πηγαίνει χαμένη. Μια ακόμη πρόδοος της Επιστήμης θα στηριχθεί σ' αυτήν.

Ας πάρουμε π.χ. την περίπτωση του Άγγλου στρατιωτικού γιατρού Τζωρτζ Τάρνερ, που πήγε στην Αφρική για να μελετήσει μια καταστροφική αρρώστια των ζώων. Αφού βρήκε την κατάλληλη θεραπεία της, έστρεψε κατόπιν την προσοχή του στη λέπρα κι' εργάσθηκε ακούραστα και χωρίς πληρωμή, για ν' ανακουφιστά πολυάριθμα και δυστυχισμένα θύματα της.

Ύστερα γύρισε στη Μεγάλη Βρεταννία, με το σκοπό να συμπληρώσει τις έρευνές του. Μία μέρα λοιπόν, παρατήρησε ένα παράξενο σημάδι στο αριστερό χέρι του. Και κατάλαβε ότι είχε προσβληθεί κι' ο ίδιος από την τρομερή εκείνη ασθένεια.

Δεν απελπίσθηκε, ωστόσο. Απομονώθηκε, για λόγους ασφαλείας των άλλων, των υγιών ανθρώπων, κι' επιδόθηκε συστηματικότερα στις έρευνες και τις παρατηρήσεις του. Έχασε όμως σιγά-σιγά τη χρήση των χεριών και των ποδιών του. Τιμήθηκε τότε με τον τίτλο του λάρδου για τις εργασίες του. Και στο τέλος πέθανε. Ήταν ένας ακόμη επιστήμων από τους πολλούς που έδωσαν τη ζωή τους, σαν θυσία στο βωμό της Επιστήμης, για να εξαφάνισουν τα δεινά των αρρώστων συνανθρώπων τους.

Στα διάφορα εργαστήρια, οι επιστήμονες υποβάλλονται σχεδόν καθημερινώς σε πειράματα, που βάζουν σε κίνδυνο τη ζωή τους. Η Άγγλιδα νοσοκόμος Κλάρα Μήντ δέχθηκε να την εμβολιάσουν με μικρόβια του θανατηφόρου κίτρινου πυρετού. Σε λίγες μέρες, πέθανε. Χάρης όμως στη θυσία της, βρέθηκε μια αποτελεσματική θεραπεία αυτής της φοβερής ασθένειας.

Ακόμη πιο αξιοθαύματη ήταν η περίπτωση του Αμερικανού δόκτορος Μπάρλοου, που, αφού μελέτησε επί πολλά χρόνια μια θανατηφόρο κινεζική ασθένεια, θέλησε να φύγει από την Κίνα παίρνοντας μαζί του καλλιέργειες των μικροβίων της, για να συνεχίσει τις έρευνές του στην Αμερική. Οι τελωνειακές αρχές όμως του το απαγόρευσαν, γιατί το θεωρήσαν επικίνδυνο.

Τότε ο δόκτωρ Μπάρλοου κατόπιε τα μικρόβια! Καί, κατά τις εξη εβδομάδες του ταξιδιού του ως την Αμερική, σημείωνε καθημερινώς την εξέλιξη των συμπτωμάτων και την πρόοδο της ασθένειας στον εαυτό του.

Όταν έφτασε στη Βαλτιμόρη, βρισκόταν πιά σε κωματώδη κατάσταση, στο κατώφλι του θανάτου.

Στο μεταξύ όμως, είχε επιτύχει το σκοπό του: είχε βρει τη θεραπεία της βαρείας εκείνης ασθένειας, που αναζητούσε από τόσον καιρό.

Τέλος, ένας χειρουργός του Λονδίνου υπέφερε επί 25 χρόνια από μια σπανία, άρχη και βαρυσανιστική ασθένεια. Σ' όλο αυτό λοιπόν το διάστημα έκανε λεπτομερείς κλινικές παρατηρήσεις στον εαυτό του και για να γράψει τις τελευταίες σελίδες πάλεψε με το θάνατο. Κληροδότησε δε τις σημειώσεις του σ' ένα νοσοκομείο του Λονδίνου, μαζί με το σώμα του, για να χρησιμοποιηθούν για τις συνεχείς των έρευνών.

Οι γιατροί του νοσοκομείου κοπίασαν πολύ για να διαβάσουν τα τελευταία χειρόγραφα του, που τα είχε γράψει με τόση δυσκολία και με χέρι που έτρεμε. Οι γνώσεις όμως που απέκτησαν έτσι, υπήρξαν ανεκτίμητες για την ανακάλυψη μιας αποτελεσματικής θεραπείας της ασθένειας.

Προσέχετε τις ελπές σας!

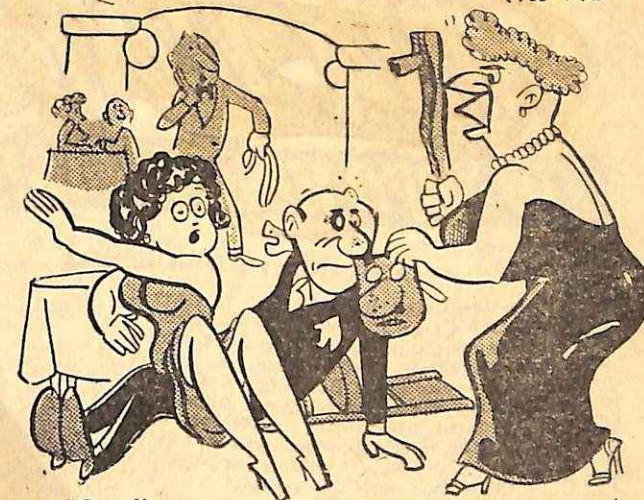
Υπολογίζεται ότι κάθε άνθρωπος έχει 5-10 ελπές στο πρόσωπο ή το σώμα του. Άλλες δε απ' αυτές είναι λείες κι' άλλες σχηματίζουν μικρές προεξοχές, που είναι κάποτε αντιασθητικές. Και κατά το μέγεθος διαφέρουν επίσης. Άλλες είναι μικροσκοπικές και άλλες πελώριες. Όπωςδήποτε, παρατηρεί ο δόκτωρ Σέλτζερ, του πανεπιστημίου της Φιλαδέλφειας, δεν πρέπει να μας ανησυχούν, γιατί το 99% απ' αυτές είναι ακίνδυνες. Μόνο το 1% μπορεί να έχη δυσάρεστη εξέλιξη.

Ο δόκτωρ Σέλτζερ παρατηρεί σχετικά τα εξής:

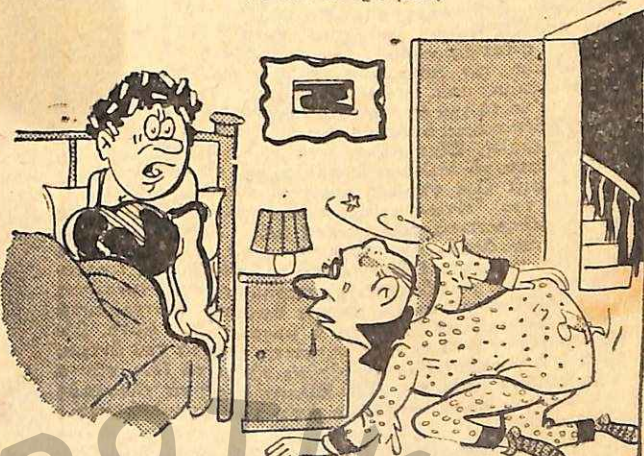
«Κάθε έλλη που μεγαλώνει, που ερεθίζεται εύκολα και που ματώνει, πρέπει να αφαιρεθεί χωρίς αναβολή. Οι μαύρες έλκες χωρίς περισσότερα οίκανοις και μαύρες, οι προσκρινόμενες και οι γκριζές είναι εκείνες που εοελίσσονται ευκολότερα σε καρκινώματα. Οι καστανές έλκες αντίθετα, καθώς και οι ληές σπανιώς εξελίσσονται σε κακοήθεις όγκους. Οι έλκες που βρίσκονται στο κατώτερο μέρος των ποδιών πρέπει να αφαιρούνται. Επίσης και εκείνες που βρίσκονται σε μέρη όπου υποκινείται σε έρεμνη λαιμό, μέση, μασχάλες, στην περιοχή του προσώπου, που ξυρίζομε κτλ.»

Τελωτοθεραπεία

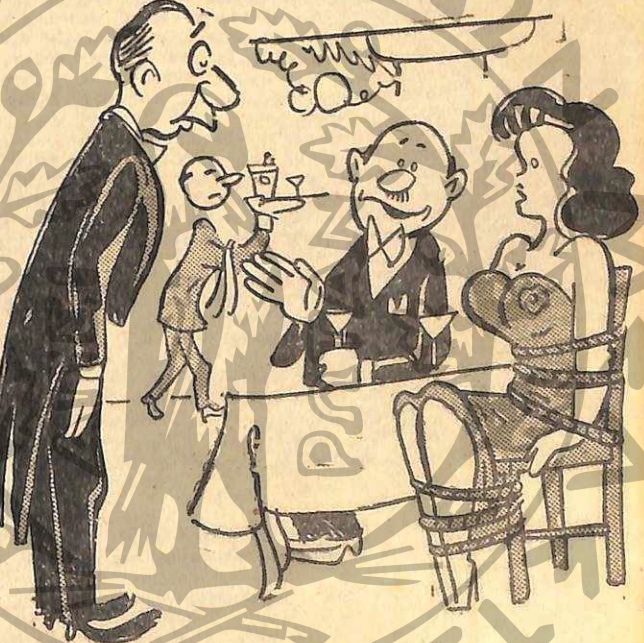
(Του Άρχελαου)

—Ω, χίλια παρντόν!... Ποιός σ'ας είπε όμως, κύριε, να φοράτε ίδια μάσκα με τον άντρα μου;

—Τι έγινε, Κλέαρχε; Τους είπες να χορεύουν πιο σιγά να κοιμηθούμε κι' εμείς λιγάκι;...

—Είπαμε... ή δεσποινίς δεν χορεύει!...

Ἡ Ἄννα ἐκλείπει τὰ μάτια της, καὶ παραδόθηκε στὴν ἀκαλιὰ του — καὶ στὴ γοητεία τῆς πρώτης τῆς νίκης...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ροσκώφ αρνείται πως διέπραξε τα εγκλήματα που του αποδίδουν. Μα ο Πιέρ τα διηγείται ένα - ένα, μπροστά στη Λευκή. "Υστερα παίρνει ιδιαίτερως τη νέα και της αποκαλύπτει ότι ζη ο πατέρας της. Εμφανίζεται τότε ο κόμης και αγκαλιάζει τη Λευκή, που την αγαπάει πια μόνο σαν πατέρα. "Όταν ο Ροσκώφ βλέπει να παρουσιάζεται το τρίτο θύμα του, που το θεωρούσε νεκρό, τα νεύρα του τσακίζουν και παραιτείται πια από κάθε άμυνα. Για να εκδικηθεί όμως το μισήτο του κόμητα, του φωνάζει πως η Λευκή είναι δική του κόρη. "Γελιόσθε, και θα σας το αποδείξω" απαντάει εκείνος ψυχρά. Διατάζει να τον φυλακίσουν στα υπόγεια του πύργου, κι' ύστερα πηγαίνει στο Παρίσι, σ' ένα συμβολαιογραφείο.

27ον — Δεν με ξέρετε ο κ. Ντεναζώ. Πρώτη φορά έρχομαι εδώ... Ο συμβολαιογράφος τον δέχτηκε άμέσως. Τον κύτταξε με περιέργεια και ρώτησε:

— Ποιος είσθε, κύριε; Ο Ζύλ πήγε πρώτα να δει αν οι πόρτες ήταν κλειστές. "Επειτα είπε, χωρίς να ξεσπεσάσει ακόμη το πρόσωπό του:

— Μην εκπλαγείτε. Βλέποντάς με, κύριε Ντεναζώ. Μη φωνάζετε και προκαλέσετε έτσι την προσοχή... Με θεωρείτε νεκρό. "Αλλά δεν πέθανα... Θά σας τα εξηγήσω όλα.

Κι' έδειξε επιτέλους τη φυσιογνωμία του.

Σωστά είχε σκεφθεί να προειδοποιήσει το συμβολαιογράφο — που τον ήξερε από καιρό. Γιατί, όταν τον αντίκρισε εκείνος τραβήχτηκε ως τον τοίχο, στην άλλη άκρη του γραφείου, και τραύλισε:

— Κύριε κόμη!... "Εσείς!... Μα εγώ παρευρήκα στην κηδεία σας!... Πώς γίνεται αυτό;...

— Όσο κι' αν ήταν περιλυσος ο κόμης, δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει με την κατάντησή του συμβολαιογράφου.

— "Ησυχάστε, είπε, είμαι εγώ ο ίδιος, κι' όχι το φάντασμά μου. Μα καθίστε, τώρα, γιατί έχουμε να μιλήσουμε για σοβαρά ζητήματα.

Κι' αφού του συνέστησε απόλυτη εχεμύθεια, ο Μιρόν του διηγήθηκε στα φοβερά γεγονότα που είχαν συμβεί στο τελευταίο έτος. Ο Ντεναζώ ήξερε τις δολοφονίες του βαρόνου και του Μωρίς κι' είχε παρακολουθήσει την κηδεία και τον ένταφισμό του κόμης.

— Αφού τελείωσε την αφήγησή του, ο Ζύλ πρόσθεσε:

— Υπάρχει στα αρχεία του προκατόχου σας ένα έγγραφο ύψιστης σπουδαιότητας για μένα. Σ' αυτό αποδίδεται η σημερινή μου επίσκεψη.

— Ξέρω ποιο έγγραφο έννοείτε, είπε ο Ντεναζώ.

— Μιά επιστολή που παραδόθηκε στον προκατόχο σας απ' τον οικογενειακό μας γιατρό Σαβαρόλ, δυο-τρεις μέρες προ του θανάτου του.

— Ακριβώς. Ο φάκελλος έχει πέντε κόκκινες σφραγίδες και την επιγραφή: «Η επιστολή αυτή θ' ανοιχθεί μόνον εάν το ζήτηση ρητώς ο κόμης ντε Μιρόν». Σε περίπτωση αιφνιδιασμού θανάτου του κόμης, να καταστραφεί ή παρούσα μετά ένα ακριβώς έτος, εκτός αν ο κόμης ορίσει άλλως στη διαθήκη του... Βλέπετε πως έχω καλό μνημονικό.

— Πραγματικά, είπατε λέξι προς λέξι την επιγραφή του φακέλλου.

— Είμαι στάς διαταγές σας. Τί πρέπει να κάνω;

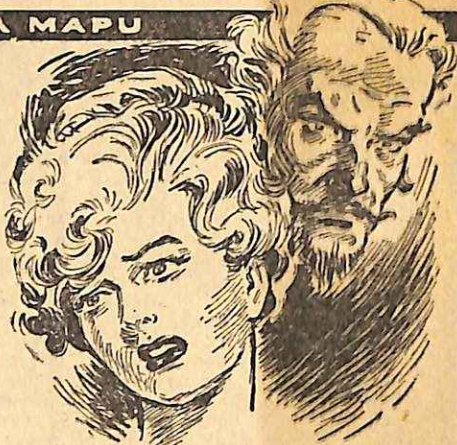
— Έχετε στην κατοχή σας αυτή την επιστολή;

— Βεβαίως. Βρίσκεται κλεισμένη στο χρηματοκιβώτιό μου. Κανείς άλλος από μένα δεν την έχει δη, κανείς δεν ξέρει την ύπαρξή της.

— Πολύ καλά! Περιέχει κάποιο μυστικό, που δεν μπορώ να σας το φανερώσω,

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΖΥΛ ΜΑΡΥ

παρ' όλη την εκτίμηση και την εμπιστοσύνη μου για σας. Το μυστικό αυτό δεν είναι δικό μου μόνο, αλλά και άλλων προσώπων. Σας το προλέγω από τώρα, για να μην εκπλαγείτε για την παράκληση που θα σας κάνω.

— Μιλήστε, κύριε κόμη. Είμαι στις διαταγές σας.

— Είσθε ελεύθερος σήμερα. Ή έχετε διαθέσει τον καιρό σας;

— Μπορώ να αφιερώσω ολόκληρη την ημέρα μου, αν το θέλετε.

— Εύχαριστώ. Σας χρειάζομαι και θα σας απασχολήσω ασφαλώς όλη την ημέρα.

— Τί πρέπει να κάνω;

— Θάρρητε μαζί μου στο Φουσερόλ. Θα πάρετε και την επιστολή που είπαμε, και θα μου την παραδώσετε όταν σας τη ζητήσω, μπροστά σε άλλα πρόσωπα, για να την ανοίξω και να τούτε τη διαβάσω. "Εσείς θα φύγετε, χωρίς να μάθετε το περιεχόμενό της.

— Δεν έχω καμιά αντίρρηση, δήλωσε. "Η επιστολή αυτή ανήκει σε σας. Μπορείτε να την κάψετε, ότι θέλετε... Πότε πρέπει να φύγουμε;

— Αφού του συνέστησε απόλυτη εχεμύθεια, ο Μιρόν του διηγήθηκε στα φοβερά γεγονότα που είχαν συμβεί στο τελευταίο έτος. Ο Ντεναζώ ήξερε τις δολοφονίες του βαρόνου και του Μωρίς κι' είχε παρακολουθήσει την κηδεία και τον ένταφισμό του κόμης.

— Αφού τελείωσε την αφήγησή του, ο Ζύλ πρόσθεσε:

— Υπάρχει στα αρχεία του προκατόχου σας ένα έγγραφο ύψιστης σπουδαιότητας για μένα. Σ' αυτό αποδίδεται η σημερινή μου επίσκεψη.

— Ξέρω ποιο έγγραφο έννοείτε, είπε ο Ντεναζώ.

— Μιά επιστολή που παραδόθηκε στον προκατόχο σας απ' τον οικογενειακό μας γιατρό Σαβαρόλ, δυο-τρεις μέρες προ του θανάτου του.

— Ακριβώς. Ο φάκελλος έχει πέντε κόκκινες σφραγίδες και την επιγραφή: «Η επιστολή αυτή θ' ανοιχθεί μόνον εάν το ζήτηση ρητώς ο κόμης ντε Μιρόν». Σε περίπτωση αιφνιδιασμού θανάτου του κόμης, να καταστραφεί ή παρούσα μετά ένα ακριβώς έτος, εκτός αν ο κόμης ορίσει άλλως στη διαθήκη του... Βλέπετε πως έχω καλό μνημονικό.

— Πραγματικά, είπατε λέξι προς λέξι την επιγραφή του φακέλλου.

— Είμαι στάς διαταγές σας. Τί πρέπει να κάνω;

— Έχετε στην κατοχή σας αυτή την επιστολή;

— Βεβαίως. Βρίσκεται κλεισμένη στο χρηματοκιβώτιό μου. Κανείς άλλος από μένα δεν την έχει δη, κανείς δεν ξέρει την ύπαρξή της.

— Πολύ καλά! Περιέχει κάποιο μυστικό, που δεν μπορώ να σας το φανερώσω,

— Αφού του συνέστησε απόλυτη εχεμύθεια, ο Μιρόν του διηγήθηκε στα φοβερά γεγονότα που είχαν συμβεί στο τελευταίο έτος. Ο Ντεναζώ ήξερε τις δολοφονίες του βαρόνου και του Μωρίς κι' είχε παρακολουθήσει την κηδεία και τον ένταφισμό του κόμης.

— Αφού τελείωσε την αφήγησή του, ο Ζύλ πρόσθεσε:

— Υπάρχει στα αρχεία του προκατόχου σας ένα έγγραφο ύψιστης σπουδαιότητας για μένα. Σ' αυτό αποδίδεται η σημερινή μου επίσκεψη.

— Ξέρω ποιο έγγραφο έννοείτε, είπε ο Ντεναζώ.

— Μιά επιστολή που παραδόθηκε στον προκατόχο σας απ' τον οικογενειακό μας γιατρό Σαβαρόλ, δυο-τρεις μέρες προ του θανάτου του.

— Ακριβώς. Ο φάκελλος έχει πέντε κόκκινες σφραγίδες και την επιγραφή: «Η επιστολή αυτή θ' ανοιχθεί μόνον εάν το ζήτηση ρητώς ο κόμης ντε Μιρόν». Σε περίπτωση αιφνιδιασμού θανάτου του κόμης, να καταστραφεί ή παρούσα μετά ένα ακριβώς έτος, εκτός αν ο κόμης ορίσει άλλως στη διαθήκη του... Βλέπετε πως έχω καλό μνημονικό.

— Πραγματικά, είπατε λέξι προς λέξι την επιγραφή του φακέλλου.

— Είμαι στάς διαταγές σας. Τί πρέπει να κάνω;

— Έχετε στην κατοχή σας αυτή την επιστολή;

— Βεβαίως. Βρίσκεται κλεισμένη στο χρηματοκιβώτιό μου. Κανείς άλλος από μένα δεν την έχει δη, κανείς δεν ξέρει την ύπαρξή της.

— Πολύ καλά! Περιέχει κάποιο μυστικό, που δεν μπορώ να σας το φανερώσω,

— Τώρα άμέσως, αν δεν έχετε κανένα έμποδο.

— Μια στιγμή να ετοιμασθώ, κι' είμαι στις διαταγές σας.

Σε δέκα λεπτά, ο συμβολαιογράφος ήταν έτοιμος. Πήρε απ' το χρηματοκιβώτιό του την επιστολή του Σαβαρόλ και τη φύλαξε στην τσάντα του.

— Μπορούμε να φύγουμε! είπε ύστερα. Το ίδιο βράδυ, είχαν στήσει στο Φουσερόλ. Ο κόμης κάλεσε τότε τον Πιέρ και του είπε:

— Φροντίστε να συγκεντρωθούν στη σάλα ο Καραντέκ, ο Φλανκάρ κι' ο Ροσκώφ... Ο Ροσκώφ να είναι ελεύθερος. Δεν θέλω να υποψιασθώ ο συμβολαιογράφος τα σχέδιά μας...

— Η διαταγή του εκτελέστηκε. Μπήκε τότε στη σάλα και είπε στο Ροσκώφ:

— Ισχυρίσθε πως η Λευκή είναι κόρη σας. Προσέξτε, λοιπόν, καλά σ' ό,τι ακούσετε!

Πήγε ύστερα ν' ανοίξει ο ίδιος την πόρτα στο συμβολαιογράφο. Τον είχε προειδοποιήσει τι έπρόκειτο να δει. "Αλλάστε, ο Ντεναζώ ήταν άνθρωπος ψυχρός κι' όχι πολύ εύσυχος. Είχε καταλάβει, ότι βρίσκονταν εμπρός σε κάποιο οικογενειακό μυστικό... κάποιο μυστήριο, φοβερό ίσως. Και δεν ήθελε να το μάθει.

Μπήκε και πλησίασε τους τέσσερις άντρες, μπροστά στους οποίους στεκόταν ο Ροσκώφ, καταταραγμένος απ' τις τελευταίες λέξεις του Ζύλ.

— Κύριε Ντεναζώ, είπε ο κόμης, επαγγαλάβετε εμπρός σ' αυτούς τους κυρίους, ότι μου είπατε στο γραφείο σας.

Ο συμβολαιογράφος υπάκουσε. "Όταν τελείωσε, ο Μιρόν του είπε:

— Μια λέξη ακόμη: "Αν ισχυριζόταν κάποιος, ότι η επιστολή αυτή είναι πλαστή, ωσιγμένη από σας, τί θα μπορούσα ν' απαντήσω;

— Είχα προβλέψει αυτή την παρατήρηση, κύριε κόμη... "Όταν, πρό 20 ετών, ο δόκτωρ Σαβαρόλ παρέδωσε αυτή την επιστολή στον προκατόχο μου, εκείνος τη σημείωσε στο ευρετήριο του, με τη σχετική χρονολογία. Θάνατο πολύ εύκολο, λοιπόν, να βεβαιωθεί κανείς γι' αυτό.

— Ήφερα άλλωστε μαζί μου κι' ένα πρωτόκολλο προσηπτημένο στην επιστολή, με το οποίο ο προκατόχος μου κι' ένας συνάδελφός του πιστοποιούν την κατάθεσή της επιστολής στο συμβολαιογραφείο.

— Σας φαίνονται έπαρκη αυτά;

— Έπαρκέστατα... Δεν είν' έτσι, κύριε; Είπε ο κόμης, γυρίζοντας στο Ροσκώφ.

— Εκείνος έρχομαι το κεφάλι του, χωρίς να μιλήσει. Το όνομα του Σαβαρόλ, που είχε ακούσει έτσι απότομα, τον είχε ταραξεί.

Δεν είχε ξανόψει καθόλου το γιατρό αυτό, απ' την ημέρα του Ιατρικού συμβουλίου, μετά τον τοκετό της Μαργαρίτας, όταν φαινόταν πως είχε λείψει κάθε ελπίδα σωτηρίας της.

Γιατί είχε αναφερθεί τώρα τ' όνομά του; Και τί περιείχε εκείνο το γράμμα που είχε παραδώσει στο συμβολαιογράφο, και που ο κόμης ήξερε προφανώς την ύπαρξή του, αλλά δεν είχε θελήσει να τ' ανοίξει επί είκοσι χρόνια;

Είκοσι χρόνια... όση ήταν ή ηλικία της Λευκής!

— Όλες αυτές οι σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό του Ροσκώφ. Μα δεν θάμεναν για πολύ δίχως απάντησι οι απορίες του...

Ο κόμης ευχαρίστησε το συμβολαιογράφο, που δεν χρειαζόταν πια την παρουσία του. Τούσφιξε το χέρι, κι' εκείνος έφυγε.

Τότε ο Ζύλ είπε λακωνικά στο Ροσκώφ, δίνοντάς του την επιστολή:

— Διαβάστε!

— Για ποιο λόγο; ψιθύρισε εκείνος.

— Διαβάστε! Σας είπα πως η Λευκή δεν ήταν κόρη σας. Έχετε στα χέρια σας την απόδειξη. Μια ματιά σ' αυτό το γράμμα, αρκεί για να σας πείσει.

Τοέμοντας ολόκληρος ο Ροσκώφ πήρε το χαρτί εκείνο, το κτρινισμένο απ' τη πολυκαίρια, κι' άρχισε να διαβάει...

Κάποια στιγμή κλονίσθηκε, σήκωσε το κεφάλι του κι' έριξε γύρω του μια βολή ματιά — ματιά τρελλού... "Υστερα κατέ-

έβλεπε με άπεγνωσμένη προσπάθεια να συγκρατήσει, κι' εξακολούθησε το διάβασμα...

Όταν τελείωσε το γράμμα ξέφυγε απ' τα δάχτυλά του. Χωρίς στάσεις ιδρώτος κυλούσαν απ' το μέτωπό του.

Ήταν αληθινά καταπληκτική ή αποκαλύψι έκεινη! Στο γράμμα του, ο Σαβαρόλ περιέγραφε τη δύσκολη εγκυμοσύνη και τον ανώμαλο τοκετό της Μαργαρίτας. "Ανέφερε ότι το παιδί της είχε έρθει στον κόσμο νεκρό, ότι ο κόμης είχε λυπηθεί κι' είχε φοβηθεί για τη ζωή της γυναίκας που όταν θα μάθαινε τη θλιβερή είδηση, διηγείτο πως αυτός ο ίδιος για να σώσει την κόρη, είχε αποφασίσει ν' αντικαταστήσει το νεκρό βρέφος με το κοριτσάκι της Μωρίς...

— Εδώ είμαι, είπε ο άστυνόμες. Δεν υπήρχαν άλλες εξοδοι απ' την πόρτα και το παράθυρο. Για να δραπέτευση, θάπρεπε να μεταχειρισθώ τη μιά απ' αυτές.

Να παραδίση την πόρτα και να σκοτώσει το Φλανκάρ; Το σκέφθηκε, κατάλαβε όμως πως θα επιχειρούσε κάτι αδύνατον. Γιατί θάκανε θόρυβο... κι' επί πλέον ο άστυνόμες ήταν ρωμαλέος κι' όπλισμένος δίχως άλλο. Θα άμυνόταν, θ' ανέβαιναν κι' οι άλλοι κι' η απόπειρα θα αποτύγχανε.

Μόνον απ' το παράθυρο υπήρχαν ίσως ελπίδες δραπέτευσης. "Απείχε πέντε ή έξη μέτρα απ' το έδαφος. "Εβλεπε όμως στον κήπο, κι' αν ο Ροσκώφ, πηδώντας απ' αυτό, είχε την τύχη να πέσει σε γάμα μαλακό και φρεσκοσκασμένο θα γλύτωνε!

Στήριξε το κεφάλι του στα χέρια του και βυθίσθηκε σε σκέψεις σε ρεμβασμούς. "Ολη η ζωή του ξαναγύριζε στη μνήμη του, με κάθε λεπτομέρεια.

Θυμήθηκε τα νεανικά του χρόνια... "Υστερα τον έρωτα που πλημμύρισε απότομα την καρδιά του. Θυμήθηκε επίσης τη γέννηση της Λευκής, κι' ανατρίχιασε από λύσσα στη σκέψη πως δεν είχε υποπτευθεί ποτέ οσα συνέβησαν σ' αυτή τη γέννηση.

— Αν το φανταζόταν, αν το καταλάβαινε, θάβριζε άλλη κατεύθυνσι στη ζωή του! Τώρα έβλεπε πως όλος ο βίος του υπήρξε μιά αποτυχία...

Τού φαινόταν πως ένοιωθε τύψεις για τα άνωφελα εγκλήματα του.

— Γιατί όλ' αυτά — έλεγε με το νου του — αφού δεν ήταν κόρη μου;...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

— Εβλεπε και πάλι, ολόκαθα, οσα είχε δη στις όνειροπολήσεις του...

Τού φαινόταν πως είχε μεγαλώσει τώρα το δωμάτιο, καθώς έμπαινε το φως του φεγγαριού από μια μεγάλη τζαμαρία, που βρίσκόταν στο έγκλημα, να τον κάμει ανεύθυνο δολοφόνο...

Κάποια στιγμή, ανασήκωσε το κεφάλι του και κοιμήθηκε στο κούβητό του, σαν να θέλε να διώξει όλες αυτές τις άναμνησεις. "Αμέσως έπληξε μία τομερή φωνή και πετάχτηκε δρόμος.

βαρείες κουτίνες, το άνοιξε κι' έσκυψε έξω.

Μολονότι η νύχτα ήταν σκοτεινή κι' ο ουρανός συννεφιασμένος, διέκρινε τις κορφές των δέντρων, και κατάλαβε πως βρίσκονταν στο δεύτερο πάτωμα.

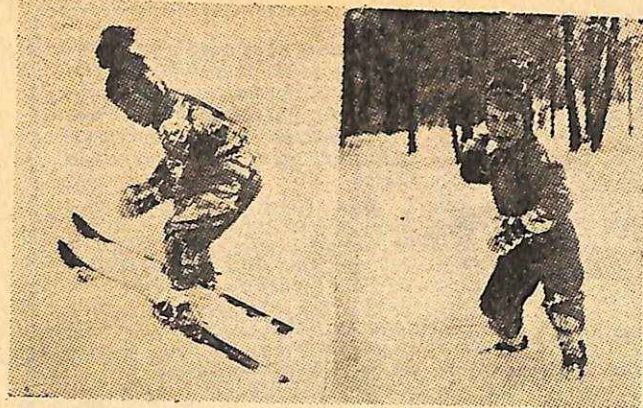
— "Ελαδαν τα μέτρα τους!... είπε, τρίζοντας τα δόντια του.

Χτύπησε ύστερα την πόρτα, πίσω απ' την οποία στεκόταν ο Φλανκάρ.

— "Εδώ είμαι, είπε ο άστυνόμες. Δεν υπήρχαν άλλες εξοδοι απ' την πόρτα και το παράθυρο. Για να δραπέτευση, θάπρεπε να μεταχειρισθώ τη μιά απ' αυτές.

Να παραδίση την πόρτα και να σκοτώσει το Φλανκάρ; Το σκέφθηκε, κατάλαβε όμως πως θα επιχειρούσε κάτι αδύνατον. Γιατί θάκανε θόρυβο... κι' επί πλέον ο άστυνόμες ήταν ρωμαλέος κι' όπλισμένος δίχως άλλο. Θα άμυνόταν, θ' ανέβαιναν κι' οι άλλοι κι' η απόπειρα θα αποτύγχανε.

Μόνον απ' το παράθυρο υπήρχαν ίσως ελπίδες δραπέτευσης. "Απείχε πέντε ή έξη μέτρα απ' το έδαφος. "Εβλεπε όμως στον κήπο, κι' αν ο Ροσκώφ, πηδώντας απ' αυτό, είχε την τύχη να πέσει σε γάμα μαλακό και φρεσκοσκασμένο θα γλύτωνε

Ο μικρός πρίγκιπ διάδοχος της Σουηδίας Κάρολος Γουσταύος τρελλαινείται για το σκι, όπως άλλωστε κι' όλοι οι μέλλοντες υπήκοοι του.

Η ευτυχέστερη χώρα της Ευρώπης

Έχει λύσει όλα τα κοινωνικά προβλήματα

Στην ευτυχημένη χώρα, που λέγεται Σουηδία, οι πολίτες δεν έχουν πια να επιδιώκουν τίποτε περισσότερο, από την άποψη της κοινωνικής προνοίας και ευημερίας. Το Κράτος φροντίζει πατρικά γι' αυτούς — όπως κι' άλλοτε έγραφε κάποιος — πριν ακόμη γεννηθούν και ως το θάνατό τους.

Η μητέρα έχει δωρεάν ιατρική παρακολούθηση και καθοδήγηση στο διάστημα της εγκυμοσύνης της, σε μια από τις πολλές ειδικές κλινικές. Αν εργάζεται κάπου, δικαιούται σε άδεια πολλών μηνών, με πλήρεις αποδοχές, πριν και μετά τον τοκετό. Πάιρνει επίδομα, αν χρειάζεται, για ν' αγοράσει τα ρουχαλάκια του μωρού και τ' άλλα απαιτούμενα. Μπορεί να πηγαίνει κάθε τόσο το παιδί της για δωρεάν ιατρική εξέταση. Τέλος, παίρνει απ' το Κράτος, ασχέτως της οικονομικής της κατάστασης, μια επιχορήγηση που πληρώνεται τέσσερες φορές το χρόνο, ως ότου το παιδί της γίνη 16 ετών.

Οι σχολικές σπουδές αρχίζουν από τα 7 χρόνια και είναι υποχρεωτικές ως τα 16. Όχι μόνον οι μαθητές δεν πληρώνουν διδασκαλία, αλλά και τους χορηγείται δωρεάν η σχολική ύλη (βιβλία, τετράδια κλπ.). Έχουν επίσης όλοι δωρεάν ιατρική και οδοντιατρική περίθαλψη, καθώς κι' ένα καθημερινό θρεπτικό πρόγευμα. Μπορούν κατόπιν ν' ακολουθήσουν ανώτερες σπουδές στα πανεπιστήμια και τα πολυτεχνεία, πληρώνοντας ελάχιστα διδάκτρα. Μάλιστα, στους άπορους φοιτητές, χορηγούνται άτοκα δάνεια απ' το Κράτος.

Η Κυβέρνηση διατηρεί σ' όλες τις πόλεις γραφεία δωρεάν εξευρέσεως εργασίας, για όλα τα επαγγέλματα. Όταν παντρευτή ένας νέος, παίρνει άτοκο δάνειο απ' το Κράτος, για το σπίτι και

την επίπλωσή του. Η Κυβέρνηση ευνόει τις πολυμελείς οικογένειες, με διάφορους τρόπους, π. χ. με ειδικά χτισμένα σπίτια, συμμετοχή στο νοίκι τους και μικρότερη φορολογία.

Οι νοικοκυρές μπορούν να παραθερίσουν δωρεάν σε εξοχές με τα έξοδα ταξιδιού τους πληρωμένα απ' το Κράτος. Υπάρχουν παιδοκομικοί σταθμοί για τα παιδιά, που οι γονείς τους εργάζονται όλη την ημέρα.

Κάθε Σουηδός είναι ασφαλισμένος έναντιον ασθενείας, και στα 67 χρόνια του παίρνει σύνταξη γήρατος. Αν πεθάνει δίχως περιουσία, το Κράτος του κάνει μια εύπρεπτατη κηδεία.

Θα πίστευε κανείς ότι σε μια χώρα με τέτοια κοινωνική οργάνωση, δεν θα υπήρχε περιθώριο για την ατομική πρωτοβουλία. Αντιθέτως όμως, ο Σουηδός είναι στο έπακρο ατομικιστής, με ζωηρή επιθυμία πολιτικής και θρησκευτικής ελευθερίας. Όλοι οι Σουηδοί, από 18 έως 45 ετών, υπόκεινται σε στρατιωτική υπηρεσία. Αφού κάνουν πρώτα τη θητεία τους, επί 8—18 μήνες ύστερα ξανακαλούνται στις τάξεις του στρατού, για 14—30 ημέρες κάθε 3—4 χρόνια. Μετά τα 45, μεταφέρονται στην πολιτοφυλακή. Έτσι, η Σουηδία μπορεί να παρατάξει, σε περίπτωση πολέμου, 600.000 καλά γυμνασμένους και εξοπλισμένους άνδρες. Έχει επίσης συγχρονισμένο ναυτικό, κι' η αεροπορία της θεωρείται η δεύτερη ή τρίτη της Ευρώπης.

Ο Σουηδός είναι ικανός στη δουλειά του, είτε ως εργάτης, είτε ως ναυτικός ή υπάλληλος. Όλοι ανεξαιρέτως οι εργαζόμενοι είναι οργανωμένοι. Το ίδιο κι' οι εργοδότες. Υπάρχει δε ανά μια Συνομοσπονδία των μόν των δέ.

Οι γυναίκες έχουν δικαίωμα ψήφου. Γίνονται βουλευτές και υπουργοί.

Η Σουηδία είναι μέλος του Ο.Η.Ε., όχι όμως και του Ατλαντικού Συμφώνου, γιατί έκρινε ότι η γεωγραφική θέσις της της επιβάλλει να κρατήσει αυστηρή ουδέτερότητα, όπως κάνει από 125 χρόνια τώρα. Ωστόσο, μια μεγάλη μερίς των Σουηδών,

που συμπαθεί τη Δύση, δεν συμφωνεί μ' αυτή την τακτική.

Σχεδόν κάθε σουηδικό σπίτι έχει το ραδιόφωνό του. Οι ραδιοφωνικοί σταθμοί είναι κρατικοί, όπως και οι περισσότεροι σιδηρόδρομοι. Οι αεροπορικές συγκοινωνίες, τα καταστήματα οινόπνευματων ποτών κι' οι καπνοβιομηχανίες. Επίσης ανήκουν στο Κράτος πολλά υδροηλεκτρικά εργοστάσια. Αναλογούν 200 τηλεφώνια σε κάθε 1.000 κατοίκους κι' ένα αυτοκίνητο σε κάθε 26. Τρία εργοστάσια κατασκευάζουν αυτοκίνητα, επιβατικά και φορτηγά.

Το ψυχρό κλίμα κάνει τα ψυγεία όχι απαραίτητα. Ωστόσο, τα νέα σπίτια είναι εξοπλισμένα όλα με ψυγεία, ηλεκτρικά ως επί το πλείστον.

Εκτός απ' τα θέατρα και τους κινηματογράφους, πολλές σουηδικές πόλεις έχουν τη συμφωνική ορχήστρα τους. Έξ' άλλου, το καλοκαίρι, ομάδες μουσικών κάνουν το γύρο της χώρας και παίζουν στα ανθισμένα «λαϊκά πάρκα», που βρίσκονται στα προάστια των πόλεων και διευθύνονται από εκπροσώπους των εργατικών οργανώσεων.

Η νυκτερινή ζωή είναι κάτι ανύπαρκτο στη Σουηδία. Δεν υπάρχουν καμπαρέ, κατ' εστιατόρια κλείνουν τα μεσάνυχτα — μολονότι, σε ειδικές περιπτώσεις, μπορεί να παραταθή η λειτουργία τους ως τις 2, με άδεια των αρμοδίων αρχών.

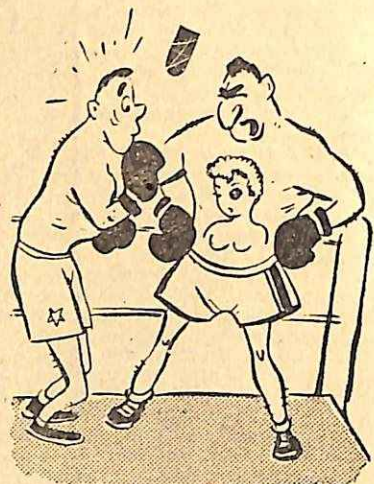
Ο περιηγητής μπορεί να κάνει ένα αξεχαστο ταξίδι προς το Βορρά, με ένα ειδικό τραίνο πολυτελείας, που ονομάζεται «τραίνο του δολλαριού», γιατί η πληρωμή γίνεται μόνον σ' αμερικανικό νόμισμα. Μ' αυτό μπορεί να φθάσει ως τον πολικό κύκλο και ν' απολαύσει το θαυμάσιο θέαμα του «ήλιου του μεσονυκτίου».

Οι φόροι είναι μεγάλοι στη Σουηδία. Ένας παντρεμένος, χωρίς παιδιά, με έτησιο εισόδημα αντίστοιχο προς 75.000.000 δραχμές, πληρώνει σε άμεσους φόρους τα 35%. Αν κερδίσει 150.000.000, πληρώνει 50% περίπου. Φορολογούνται επίσης δωρεάν ο καπνός, τα οινόπνευματώδη και τα δημόσια θέαματα.

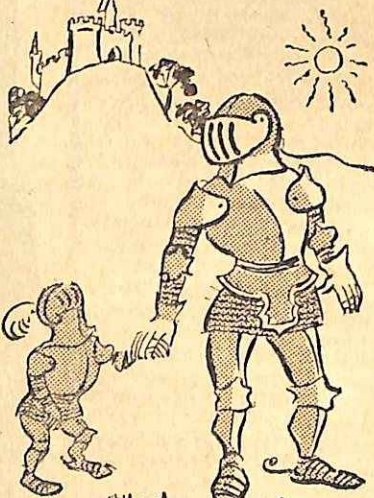
Η τάση ανάμειξη του Κράτους στην καθημερινή ιδιωτική ζωή δημιουργεί διάφορες αναπόφευκτες γραφειοκρατικές διατυπώσεις. Όταν π. χ. ένας Σουηδός αλλάξει κατοικία, οφείλει να το δηλώσει στο γραφείο απογραφής και στον εργοδότη του. Πρέπει επίσης να κάνει άλλου χωριστή δήλωση μετακινήσεως αν έχει ραδιόφωνο, άλλη αν έχει αυτοκίνητο, και άλλη αν υποκειται ακόμη σε στρατιωτικές υποχρεώσεις.

Με την ανόρθωση των πολεμοπαθών ευρωπαϊκών χωρών — της Δυτ. Γερμανίας, του Βελγίου, της Ολλανδίας — η Σουηδία θ' αντιμετώπιση τον ανταγωνισμό τους, και μάλιστα με προϊόντα φθηνότερα, γιατί στις χώρες αυτές εινε κατώτερα τα εργατικά ημερομίσθια. Ωστόσο, οι Σουηδοί έχουν αισιοδοξία για το μέλλον διακρίνοντας στο φυσικό πλούτο της χώρας τους (δάση, μεταλλεύματα, υδατοπτώσεις κλπ.) και στη φιλικότητα τους.

ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

—Σαν δεν ντρέπεσαι να χτυπάς μιὰ γυναίκα!...

—Μπαμπά, τσίσις μου!...

—Και βέβαια, Καίτη μου! Τα γάντια και το σάλι, μιὰ και ήρθαν έτσι τα πράγματα, θα τοῦ τὰ επιστρέψω. Τὸ γούνινο όμως παλτό θὰ τὸ κρατήσω γιὰ ἀνάμνησι!...

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΩΝ ΚΡΕΒΒΑΤΙΩΝ

Πώς κοιμούνται οι στάρ του Χόλλυγουντ.

Ξέρετε ότι οι ηθοποιοί του αμερικανικού κινηματογράφου αγαπούν τα υπερβολικά μεγάλα κρεβάτια; Αυτό θεοδαιώνει ένας ειδικός, ο Ρέτζιναντ Ρέυνολντς, σ' ένα βιβλίο που εξέδωσε τελευταίως, με τίτλο «Κρεβάτια». Γράφει δε ακόμη, ότι ένας εργοστασιαρχής κλινοποιίας του Χόλλυγουντ έχει ειδικευθή στην κατασκευή χειροποίητων κρεβατιών για τους κινηματογραφικούς αστέρες, όλων επί παραγγελία.

Ο μέσος όρος των διαστάσεων των κρεβατιών αυτών είναι 2½ μέτρα στο μήκος και 1,80 έως 2,70 στο πλάτος.

Η Τζόαν Φονταίν ήταν τακτική, αλλά και απαιτητική πελάτισσα αυτού του κρεβατοποιού. Ο Κάρυ Γκράντ παράγγειλε ένα κρεβάτι τόσο μεγάλο, ώστε δεν χωρούσε απ' τις πόρτες του σπιτιού του. Το ίδιο συνέβη και με το κρεβάτι της Τζόαν Κράουφορντ, που χρειάστηκε να το μπάνισουν στο σπίτι απ' τα παράθυρα του επάνω πατώματος. Γι' αυτό ο εργοστασιαρχής συνήθιζε από τότε...να μετράει, όχι μόνο τους πελάτες του, αλλά και τις πόρτες και ια παράθυρά τους!

Ο Τζόννυ Βαϊσμούλλερ φρόντισε ν' άφισε το σπίτι του ανεπιπλωτο, ως ότου εγκατέστησε τα κρεβάτια. Η Γκλόρια Σβάνσον προτιμούσε χωριστά κρεβάτια, κι' όμως ένας από τους λόγους, που χώρισε και πήρε διαζύγιο απ' τον πέμπτο σύζυγό της ήταν, γιατί αυτός επέμενε να κοιμούνται σ' ένα κρεβάτι διπλό, τεράστιο και αρκετό για...ολόκληρη ποδοσφαιρική ομάδα!

Ο Τάινον Πάουερ, η Χέντυ Λαμάρ, η Λάνα Τάινερ κι' η Μαρία Μακντόναλντ παρήγγειλαν κρεβάτια άσυνηθιστα σε σχήμα και μέγεθος. Μια ήθοποιος που παντρεύτηκε τέσσερες φορές, κοιμάται σ' ένα κρεβάτι με σχήμα καρδιάς!

Ο Ρέυνολντς αναφέρει την περίπτωση ενός πρώην δημάρχου, Αμερικανού, ονόματι Τζωρτζ Γουάρντ, που έχτισε ένα σπίτι κυκλικό κι' εγκατέστησε στο επάνω πάτωμα ένα τεράστιο κρεβάτι, επίσης κυκλικό. Ο ίδιος είχε παντρευτή μιὰ γυναίκα πολύ νεώτερη του, αλλά χωρίς. Διεδόθη ότι είχε ζητήσει εκείνη το διαζύγιο, γιατί ο άντρας της είχε την κακή συνήθεια να τρώει άραπικά φαστφίκια στο κρεβάτι, κι' όχι μόνο την ένοχλούσε με τον κρότο, αλλά κι' άφινε πεταγμένα τα φλούδια ανάμεσα στα σκεπάσματα!

«Όταν σκεφθώ κανείς — γράφει ο Ρέυνολντς — το παραμύθι της βασίλισσας που δεν μπορούσε να κοιμηθί γιατρί την ένοχλούσε ένα ρε-

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

και πως θα απαλλαγέτε από τις ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΠΑΝΔΕΣ, ΑΚΜΕΣ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΛΕΙΣ και ΡΥΤΙΔΕΣ από ΙΑΤΡΟ ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ ΠΡΑΞΕΙΤΑΙ ΔΡΧ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΛΕΙΑ

Ο Ιατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ, δέχεται: ΒΑΛΛΑΡΙΟΥ 12. Τηλ.: 613 156

ΙΑΤΡΟΣ

ΡΟΥΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ Γυναικολόγος - Μαιευτήρ. Δέχεται 9-12 και 5-7 ως και επί συνευρέσεως, Χάρ. Τριεύρη 113 - Τηλ. 613 610.

βύθι κρυμμένο κάτω από δέκα στρώματα, θα καταλάβη τί τραβούσε ή δυστυχισμένη κυρία Γουάρντ!...

Ο περίφημος τενόρος Καρούζο δεν μπορούσε να ευχαριστηθί ύπνο, αν το κρεβάτι του δεν είχε 3 στρώματα και 18 μαξιλάρια.

Όταν η κ. Τσάνγκ - Κάι - Σέκ δρισκόταν στην Ουάσιγκτον, απαιτούσε ν' αλλάζουν τα σεντόνια του κρεβατιού της κάθε φορά που ξαπλώνονταν σ' αυτό — πράμα που συνέβαινε 10—12 φορές την ημέρα.

Μετά το σοβαρό τραυματισμό του θαυματούχου κινηματογραφικού παραγωγού Χούσαρντ Χιούζ σ' ένα αεροπορικό δυστύχημα, κατασκευάσθηκε ειδικά γι' αυτόν ένα νοσοκομειακό κρεβάτι εξωδιασμένο με 30 ηλεκτρικά ματέρ και μ' ένα ταμπλώ με κουμπιά. Πιέζοντας λοιπόν τα κατάλληλα κουμπιά ο Χιούζ, μπορούσε να πάση οποιαδήποτε θέση, ή να κάρη το γύρο του δωματίου, ή ακόμη να έχη ζεστό και κρύο νερό!

Ένα κρεβάτι, αμερικανικής κατασκευής, με «ηλεκτρικές κουδέρτες» και με θερμοστάτες, έμοιαζε μάλλον σάν... μικρό αυτοκίνητο! «Εν' άλλο είχε κάτω απ' το ένα πόδι του ένα μικρό «ηλεκτρικό καντήλι», που άναβε αυτόματα όταν σκωνόταν ο ιδιοκτήτης του κι' έσβυνε πάλι όταν ξανάπεφτε να κοιμηθί. Άλλο πάλι ήταν εξωδιασμένο με μιὰ συσκευή υπερύθρων θερμαντικών ακτίνων, που έμηνε φρυγανιές κι' έβραζε νερό χωρίς να πειράξη καθόλου τα κλινωσκεπάσματα.

Είναι ενδιαφέρουσες οι διάφορες επινοήσεις που εφαρμόσθηκαν στα κρεβάτια, κατά του ροχαλίσματος. Μια μικρή συσκευή π.χ. λειτουργεί με τον ήχο του ροχαλητού και παράγει ένα θόρυβο κι' ένα ρεύμα αέρος που ξυπνάει τον κοιμισμένο. Άλλο μηχανήμα υφίζει τον κοιμισμένο σε διαφορετική θέση, για να πάψη έτσι να ροχαλίζει.

Ένας φίλος του Ρέυνολντς έφευρε ένα κρεβάτι, που μπορεί ν' ανυψωθί και ν' κρυφθί μέσα στο ταβάνι του σπιτιού του.

Οι έρευνες της Αεροπορικής Σχολής του Σάν Αντόνιο (Τέξας) επενόρησαν ένα κρεβάτι κατάλληλο για τα διαπλανητικά ταξίδια εξωδιασμένο δηλαδή μ' ένα κυκλικό δίκτυο για να μην αφήνι τον κοιμισμένο να αιώρηται ελεύθερα στο κενό όταν λείψι ή βαρύτης.

Υπάρχουν ακόμη μουσικά κρεβάτια, που ακούζουν να παίζουν ένα ναυόισιμα όταν ξαπλώθι κανείς σ' αυτά. Ένα κρεβάτι, εξωδιασμένο με ξυπνητήρι, παίζει, στην ώρισμένη ώρα, ένα θριαμβευτικό εμβατήριο. Δεν ήταν λιγώτερο περίεργο το κρεβάτι που κατασκευάσθηκε για ένα απόμαχο θαλασσολόγο, και που απέμεινε το κούνημα των πλοίων, γιατί διαφορετικά δεν μπορούσε να κοιμηθί ο γέρος - καπετάνιος.

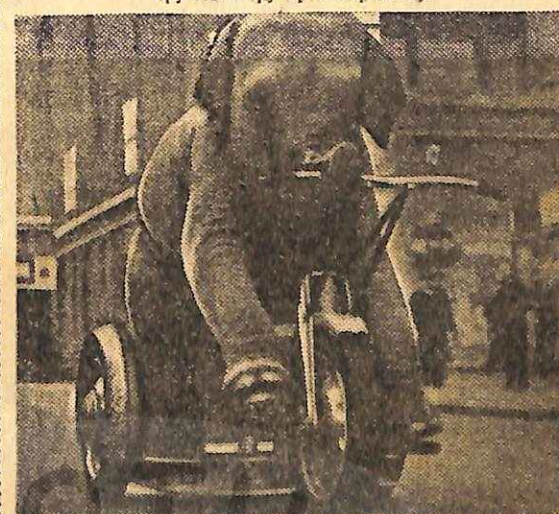
Πάνω απ' το κρεβάτι ενός γνωστού γιατρού ακτινολόγου του Λονδίνου υπήρχαν... δυο κληματαριές! Έτσι, ο γιατρός μπορούσε ν' απλώσει το χέρι του, όταν ξυπνούσε και ν' κόψι ένα - δυο τσαμπιά σταφύλια για το πρόγευμά του!

Κάποιος Γάλλος, στο Αλγέρι, σεν κατάρθανε να κοιμηθί άνετα επί 4 ολόκληρα χρόνια, γιατί υπήρχε κάποιος σκληρός έβωλος στο στρώμα του κρεβατιού του. Τέλος, το άνοιξε και βρήκε μέσα μιὰ χειροβομβίδα ελασμένη εκεί απ' τους Γερμανούς που το χρησιμοποίησαν στον πόλεμο!

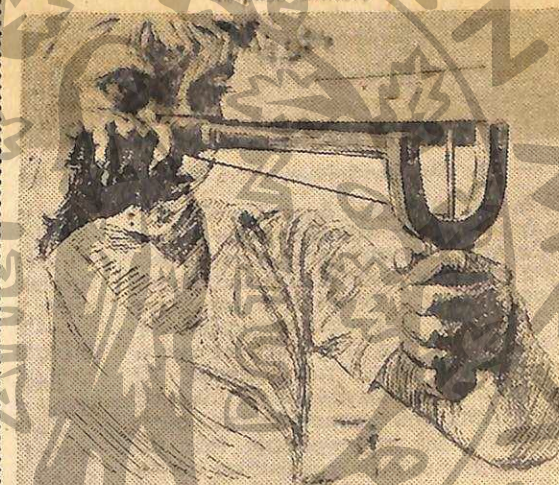
ΑΔΙΑΚΡΙΣΙΕΣ ΤΟΥ ΦΑΚΟΥ

Ο Ιταλός κωμικός Τοτό που διατείνεται ότι είναι ο τελευταίος απόγονος των Βυζαντινών αυτοκρατόρων δεν βρίσκεται φανερά σε άγαστες αγέσεις με την ώραία Φαλτίνι, που παντρεύτηκε πέρσι. Ο αδιάκριτος φακός τον συνέλαβε πρό ημερών με μιὰ ρωϊοτατή νέα της Ιταλικής αριστοκρατίας.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΠΟΛΗΛΗΤΗΣ

Οι κάτοικοι του Λονδίνου εξέπληγσαν πρό ημερών αντικρύζοντας για πρώτη φορά στους δρόμους της πόλεως τους έναν ελεφαντά... ποδηλάτη. Επρόκειτο για την εξυπνη και γυμνασμένη Ελεφαντίνα Τζόνσον, που κατ'επισημοποίηση κάθε βράδυ από τους θεατές του τσίρκου Κίλτον.

ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΣΚΟΠΕΥΣΕΩΣ

Το «λάστιχο» αυτό έχει το έξης προσόν. Μπορεί κανείς να σκοπεύει μ' αυτό χωρίς σ' ένα ελαστικό έλασμα που υπάρχει στο κέντρον του. Όταν αυτός που το χρησιμοποιεί σκοπεύει και αφήνι το λάστιχο, ή πέτρα χτυπάει απάνω στο έλασμα, που λυγίζει εύκολα και την αφήνι να περάσθι χωρίς να επηρεάσθι την τροχιά της.

Υπάρχουν πολλοί στημόρια των δευτερολέπτων που είναι άποφασιστικά ανάμεσα σε ζωή και θάνατο, έλευθερία και φυλακή... που κρίνουν τη ζωή των ανθρώπων.

Ο άνθρωπος με τη μά-

σκα ήταν άφωτισμένοι στο «ξάφρισμα» των χρυσαφικών. Μόλις η κουρτίνα, που κρεμόταν δίπλα του κελύφθηκε από το ρεύμα του αέρα που σχηματίστηκε με το άνοιγμα της πόρτας, έκανε μια άστραπιαία κίνηση για να χωρήσει γρήγορα-γρήγορα τα κλοπιμαία μέσα στην τσέπη του σακακιού του.

—Δὲν χρειάζεται φυσικά νὰ ρωτήσω τί γυρεύεις ἐδῶ, εἶπε ὁ ἐνοικιαστής τοῦ δωματίου, ἐνῶ ἔρριχνε μιὰ ἐρευνητικὴ ματιά στὸ κόσμημα τοῦ κρατοῦσε. Ἐνδιαφέρομαι ὁμως γιὰ τὸ ἐπάγγελμά σου...

—Φρίτς Μύλλερ ἀποκρί-
θηκε ξερά. —Τὸ μέρος τῆς καρδιάς του...

— Μύλλερ. Ξέρεις ποιός
είμαι εγώ;
— Ο κλέφτης γέλασε βεβια-
σμένα, νευρικά.
— Διότι...

Χωρίς να πιστοί του πανώ
ρισμένο το πιστόλι του πανώ
στον «ποντικό των ξενοδοχει-
ων», έσκυψε, πήρε τον όρμα-
θό των κλειδιών που ήταν
στο πάτωμα και άρχισε να
στριφογυρνά ανάμεσα
στα δάχτυλά του, σαν συλ-
λογισμένος.

— Σταμάτησε το
— έσπασε το
— Μύληρο το

πόν, κύριε
48

1778

—Μοιάζεις να είσαι κομ-
μένος από το ίδιο ξύλο που
είμαι κι' εγώ! 'Αξίζεις πρα-
γματικά τον κόπο να σου συ-
στηθώ. Δεν είμαι χυτός που
νομίζεις. Με λένε Μπέρτραμ
Καμπανέλλο.

Με σιωπηλὴ συγκίνη-
σι, ἔσφιξε καὶ τὰ δυὸ
χέρια τοῦ διεθνοῦς φή-
μιος λωποδύτη καὶ συγ-
χρόνως μὲ μιὰ ἀστραπι-
αία ταχύτητα τοῦ πέρα-
σε τὶς χειροπέδες πρὶν
προλάβῃ ἐκεῖνος ν' ἀ-

—Μ' άλλο τρόπο δεν
θα μπορούσαμε ν' ἀνα-
καλύψωμε ποτὲ στοιχεῖα
ἐννοητικά.

ἐνθ' ἵππον σὰς! Ἰὸ περι-
εχόμενο τοῦ μπαούλου
καὶ ἡ ἀνεπιφύλακτη ὁ-
μολογία σὰς μᾶς φτά-
νουν τώρα κύριε μη-
χανικὲ Φανφάρ! Καὶ
γιὰ νὰ μὴ φανῶς ἀγενής
θὰ σὰς συστηθῶ κι' ἐγώ

Θάνα σταθῇ, ἄλλοιῶς, τόσῳ
εὐκόλῳ γιὰ νὰ μὲ πιάσετε,
δίχως ν' ἀμυνθῶ.

μηχανική! είπε. 'Έξ' άλλου, προντίζει κανείς πάντα από πριν να πάρη πληροφορίες για τόν πελάτη του, σχετικές με τό επάγγελμα και τήν οικονομική του κατάσταση... 'Όχι βέβαια για τήν τέρψη άλλο, αλλά για νά ξέρη τουλάχιστον πώς θα του μιλήση!

—Μύλλερ, τοῦ εἶπε κατέβασε πιά τὰ χέρια σου καὶ κάθησε σ' αὐτὴν.

ρεκά! Θά σου κάνω μιὰ πρότασι...

Ὁ ἄλλος ἄφησε τὰ χέρια του νὰ πέσουν καὶ κάθησε κλας πού τοῦ ἔδειξε ὁ μηχανικός.

—Θα επιφέρω μια θεατι-
 ωσι στις κλειδιάριές άσφα-
 λείας, αποκτήθηκε ο μηχανι-
 κός Φανφάρ ξερά και έρριξε
 μια ματιά στο άνοιχτο μπα-
 ρούλο του. Δέχεσαι; Αυτό τὸ
 αντίκλειδο, έναντι τῆς ἐλευ-
 θερίας σου!

— Απο το Έγκληματολο-
γικό; "Ε, όχι δά! Έσύ θα
πρέπει νάσαι σπουδαίος αε-
τονούχης, για νά μή φοβιθής
νά πᾶς ολόϊσια μέσα στο
στόμα του λύκου! . . .
— Νάι εἶπε ὁ Μύλλερ ἀλ-

ΚΟΥΡΤ ΡΑΣΚΕ
✱ ✱

Ο ταμίας μιάς μικρής
τραπέζης στην Άντα της
πολιτείας τού Όχάιο υπέ-
στη πριν από μερικές ήμέ-
ρες μιά επίθεση από γκάνγκ-
στερς που του πήραν 7 037
δολάρια, που είχε στο τα-
μείο του. Έξ αφορμής αύ-
της της κλοπής, έγινε έλεγ-
χος στο ταμείο και ανακαλύ-

ρηκε τότε ότι ο ταμίας είχε
 υπεξαίρεσει κατά τουρ τε-
 λευταίους μήνες 20 000 δολ-
 λάρια. Και θα πρόφτανε κα-
 τὰ πάσαν πιθανότητα, γὰ τὸ
 γκάση, ἂν δὲν τὸν ξεσκέπαζε
 τὸ τυχαίον γεγονός τῆς λη-
 ψείας.

Ήχοι που ακούγονται για πρώτη φορά

φεύγει πολύ από τα βασικά γενικά «αχνάρια» της μουσικής. Νά σε τίς περίπου αντιστάται: "Όπως ξέρουμε, σ' ένα εκκλησιαστικό «όργανο», η πίεσις των δακτύλων στα διάφορα πληκτρομεταδίδεται με σύστημα μοχλών στους αντίστοιχους ηχητικούς σπλήνες — που μπορεί να βρίσκονται σε κάποια απόστασι απ' τα πληκτρα. "Όσο γρηγορόα κι' αν γίνεται αυτή η μεταδόσις, πάντως απαιτείται ένα κάποιο χρονικό διάστημα, που περιορίζει τις μουσικές δυνατότητες του οργάνου.

Πολύ πιο πρωτότυπο απ' το προηγούμενο είναι ένα «οργάνον» που, στη θεσι των ηχητικών σωλήνων, έρχεται μέσα ηλεκτρική ηχητική συσκευή. Σ' αυτό, οι ήχοι δέν παράγονται πιά μέ δονήσεις του αέρος μέσα σωλήνων, αλλά μέ ηλεκτρονική μέθοδο. «Ένα τέτοιο ηλεκτρικό «οργάνον», που λειτουργεί ήδη στην «Αμερική, μπορεί να παράγει 253 εκατομμύρια συνδυασμούς τόνου και ποιότητας ήχου. «Οχι μόνο μπορεί ν' απομιμηθεί κάθε ήδη γνωστό μουσικό όργανο, αλλά και να δημιουργήσει νέες νότες, που δέν είχαν ξανακούσθι ποτέ. «...»

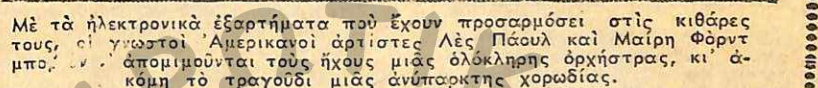
Δυστυχώς, είναι δύσκολο το παίξιμο αυτού του οργάνου. 'Απατεί ακριβεία στ' αὐτὶ καὶ στὶς κινήσεις, τοῦ ὑπερβαίνει τις ικανότητες ἐνὸς συνηθισμένου μουσικοῦ. Γι' αὐτό, ὁ ἐφευρέτης τοῦ τοῦ τροποποίησε, προσέθετο ἐνα σύστημα πληκτρῶν. Ἀγγιζόντας λοιπὸν κανεὶς τὸ ἐνα ἢ τὸ ἄλλο πληκτρο, παράγει ἦχους ἀντιστοίχου ὕψους. 'Όσο γὰρ τὴν ἐντάσει τὸν ἦχον, ρυθμίζεται ἀπ' τὴν πίεσι τὸν δακτύλῳ στὰ πληκτρά. Τὸ «Ἑλλέντιον» -ὅπως ἀνομασθῆκε αὐτὸ τὸ ὄργανον- περιλαμβάνει 5 μουσικὰς «ὀκτάδες». Μπορεῖ ὅμως ν' ἀποδώσῃ ἐνα μόνον ἦχο καθεὶς φορὰ, κι' ὄχι «ἀκόρντα».

Μ' αυτή τη μέθοδο, επιτυγχάνονται διάφοροι νεωτερισμοί. Π.χ. οι χορδές ενός βιολιού, τεντώνονται λιγώτερο, κι έτσι οι ήχοι που γίνονται όμοιοι με του βασιλοπασάου ή του κοντραμπάσου.

Στην ίδια αρχή στηρίζονται τα νέα «ηλεκτρικά πιάνο», που, παρ' όλες τις μικρές διαστάσεις τους, μπορούν να παίξουν δυνατότερα απ' τα μεγαλύτερα πιάνο συναυλιών. Οι χορδές κι' οι ηχητικές τράπεζές των είναι μικρές, αλλά' οι ήχοι τους ενισχύονται με τη μέ-

Οι ίδιοι, στο σπίτι τους, έ-
ναν μετ' άλλη μέ-
νο» μία μουσική

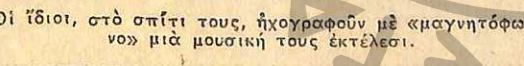
Ἐξ ἄλλου, υπάρχουν στὴ συσκευή πολλές τεταίες ηχητικές τα-
νίδες, ποὺ ἀντιστοιχοῦν σ' ὅλα τὰ ὄργανα μίᾳς ὀρχήστρας. Πιεζόν-
τας λοιπὸν κανεῖς διάφορα πλήκτρα τῆς συσκευῆς, κάνει μὲ πῆση ἡ
φωτεινὴ δέσμη ὅπου θέλει κάθε φορά, κι' ἔτσι ἀποδίδει μόνοσ του
τὴ μουσικὴ μίᾳς ὁλόκληρης ὀρχήστρας. Τὴ ρυθμίζει δὲ ὅσο δυνατὴ
καὶ γλυκεῖα τὴ θέλει.

Αυτές είναι μερικές μόνον απ' τις εκπληκτικές δυνατότητες της ηλεκτρικής μουσικής. Υπάρχουν όμως κι' άλλες, που έχουν ήδη αρχίσει να πραγματοποιούνται. Δεν χρειάζεται π.χ. πιά να βρίσκεται ένας σολίστας στην ίδια αίθουσα με την ορχήστρα που τον συνοδεύει. Χρησιμοποιώντας ακουστικά και γραμμές ηλεκτρικής συνδέσεως, ένας πιανίστας, στη Νέα Υόρκη, θα μπορεί να δώσει συναυλία μαζί με μία ορχήστρα που θα βρίσκεται στο Λονδίνο. Μαάλιστα, η τηλεόρασις θα του επιτρέψει, όχι μόνο ν' ακούει την ορχήστρα αλλά και να βλέπει το μασέτρο της!

Αποχευάτιο μαχαίρωμα

πολύ ωστε, βγαίνοντας ένα μαχαίρι
πλήγωσε σθεσρά τον αστυνομικό.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μικρές παραστρατημένες

Ο διευθυντής του Ψυχιατρικού Παράτηματος των φυλακών του Κράτους, ο διακεκριμένος ψυχίατρος κ. Μιχαηλίδης, σε μια φιλική συνομιλία, μου έδωσε μερικές χαρακτηριστικές πληροφορίες για τα φοβερά δράματα των ανηλίκων.

Είπε αδύνατο να τα συλλάβει ο δολοφονητής των εγκλημάτων των λογικών ανθρώπων... Πρόκειται περί εγκλημάτων σατανικών στο είδος τους και στην εκτέλεσή τους.

Είχε λοιπόν, την υπομονή να εξετάσει μια προς μια όλες τις μικρές από δώδεκα μέχρι δεκαέξι χρονών που βρίσκονται στο Αναμορφωτικό Σχολείο. Ακούστε τώρα: Σε ηλικία δέκα, είχαμε ένα κορίτσι που είχε χτυπηθεί από τον πατέρα της, ο οποίος την είχε πετάξει από το μπαλκόνι της, που κατέληξε στην καταστροφή της.

Προσέχ! Οι γονείς πρέπει να έχουν τα μάτια τους ορθάνοιχτα στ' ανήλικα παιδιά τους. Η κοινωνία γεμίζει από ένα πλήθος παθολογικών και μισόδοξων ανθρώπων, που δεν διαφέρουν πρὸς το παλιό, ούτε ανακατασκευάζονται από τον χρόνο της τιμωρίας.

Μην εμπιστευόμαστε στα παιδιά σας. Δεν μπορούν να ξεχωρίσουν μόνο τους το καλό από το κακό. Μου αναφέρθηκε το καλοκαίρι πενήντα πέντε για ένα συγκεκριμένο περιστατικό, για ένα φοβερό έπειτα από τον συμβατικό. Εκεί ο ήμιφως ενός κινηματογράφου. Εκεί ο ήμιφως ενός κινηματογράφου. Εκεί ο ήμιφως ενός κινηματογράφου.

Το ένα παιδί φέρνει το άλλο στην συντροφιά. Η μία μικρούλα παρασέρνει την άλλη στο δίκτυο που έχει απλώσει ο τροφός. Το ένα παιδί φέρνει το άλλο στην συντροφιά. Η μία μικρούλα παρασέρνει την άλλη στο δίκτυο που έχει απλώσει ο τροφός.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

να ακόμη τα παιδιά που οι γονείς τους τα εγγράφουν σ' ένα σχολείο και δεν τα παρακολουθούν αν πηγαίνουν σ' αυτό τακτικά. Κι' είναι ακόμη τα παιδιά που για τη μητέρα τους ή τον πατέρα τους —πρό πάντων για την μητέρα— είναι βάρος, μεγάλο βάρος και που εκείνη κυττάζει πως να τα απομακρύνει από το σπίτι... Κι' είναι ακόμη και τ' ανώμαλα παιδιά...

Τα νευρικά, τα πεισματάρικα, τα παιδιά που έχουν κακές πρέπεις ν' αψησούν τους γονείς τους. "Αν τ' άφησούν να μεγαλώσουν ελεύθερα, δίχως αυστηρές τιμωρίες, έχασαν!... Τραβούν ολόκληρα για τη φυλακή!...

Τέτοιες περιέργειες περιπτώσεις απασχολούν τις περισσότερες δικασίμες του Δικαστηρίου των Ανηλίκων. Είναι δράματα που ούτε γράφονται ούτε λέγονται... Συμβαίνουν δε παντού, και στην Αθήνα και στις πόλεις των έπαρχιών και στα χωριά. Αρχίζουν από το φοβερό πρόβλημα της στενότητας ανάγκης, που μελετάς οικογένειες να στεγάζονται σ' ένα δωμάτιο και καταλήγουν στον παθολογικό άνθρωπο, που έχει ένα γραμμάριο ή ένα μαγαζί και που προσλαμβάνει για τη δουλειά του, μικρούς υπαλλήλους ή νεαρές μαθητευόμενες...

Πριν να τους μάθω καλά-καλά την τέχνη έχει καταφέρει να τους παρασύρει πολύ μακριά από τον τίμιο δρόμο της ζωής, να καταστρέψει τον ψυχικό τους κόσμο και να τους ρίξει, μικρά σκουπίδια, στο πεζοδρόμιο!...

Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση μιας μικρούλας υπηρέτριας δέκα χρόνων από την Μυτιλήνη. Εκεί, σ' ένα χωριό, ζούσε ένας πλούσιος χημονίας. Είπε να πάρει μια μικρούλα υπηρέτρια στο σπίτι για να του μεγαλώσει το παιδί και για να έχει συντροφιά. Διάλεξε λοιπόν μια δμορφή και ανεπτυγμένη μικρούλα. Μια μακρινή συγγενής του, γυναίκα ηλικιωμένη, φρόντιζε για το νοικοκυριό.

Τις πρώτες μέρες όλα πήγαιναν καλά. Ο χημονίας ούτε έδινε σημασία στη μικρή. Σαν ήρθε ο χειμώνας ο χημονίας όμως μαζεύονταν νωρίτερα στο σπίτι. Καθόταν κι' έβλεπε με τους φίλους του κι' ύστερα έπεφτε μεθυσμένος να κοιμηθεί.

Μια νύχτα όμως ξέσπασε άγρια θύελλα. Οι κεραυνοί αλύακωναν τον ούρανό. Η βροχή έπεφτε αδιάκοπα, δυνατά, ώρες ολόκληρες.

Η μικρούλα φοδόναν τους κεραυνούς. Ζάρωνε στο στρώμα της, τυλιγμένη, έχανε το κεφάλι της μέσα στα σκεπάσματα κι' έμενε ακίνητη, παγωμένη από το φόβο της.

Σαφνικά ένοιωσε κάτι να περπατάει μέσα στο σκοτάδι του δωματίου. Είπε κάτι, σαν έναν άνθρωπο τυλιγμένο μ' ένα άσπρο σεντόνι, να πλησιάζει από κρεβάτι της, να γέρνει να έρχεται στο κρεβάτι της. Τότε είδε να πέφτει από το κρεβάτι της. Τότε είδε να πέφτει από το κρεβάτι της. Τότε είδε να πέφτει από το κρεβάτι της.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

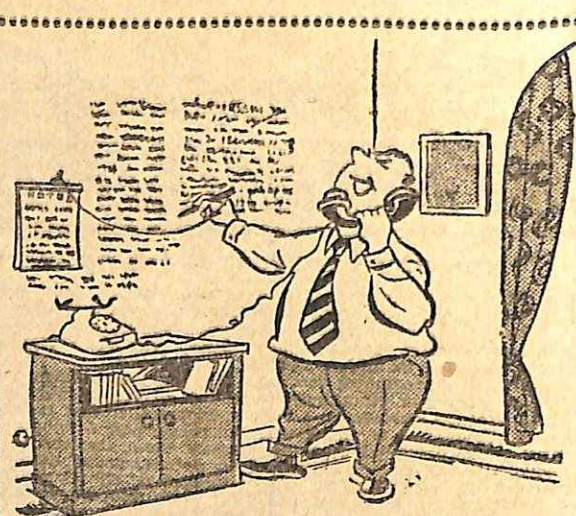
Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

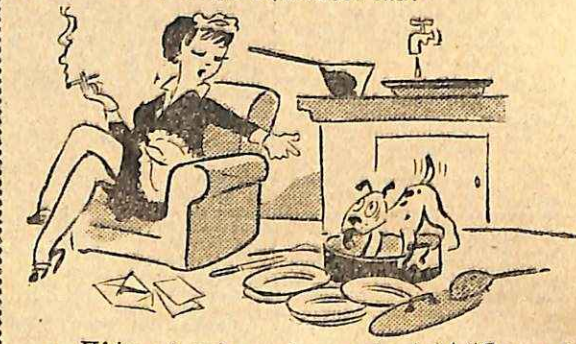
Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

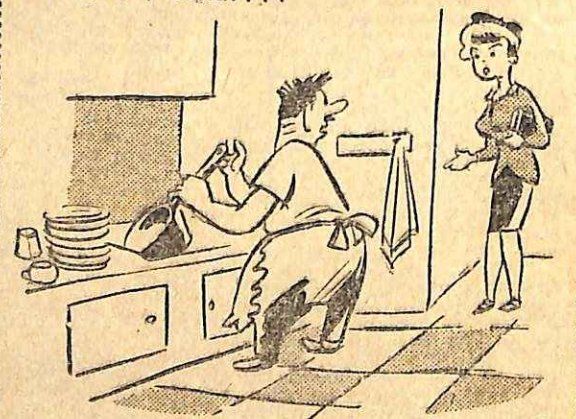
Τότε τα έχασε!... "Αρχισε να υποβράδυ μπόρεσε πια να το καταλάβει... Από τότε άρχισε μέσα ο... το σπίτι να κολασμένη ζωή. Η μικρή χημονία όμως, βρήκε μια πρόφαση να γλυτώσει από το σπίτι του και στείλει στην Αθήνα ο... έναν συγγενή υπηρέτρια. Έπειτα το κορίτσι κά- τέει.

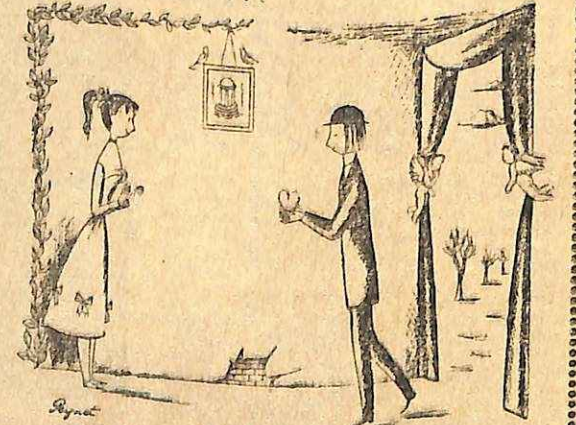
—Ναι... ναι, κυρία Κατίνα! Θα τα διαβι-
σω όλα στη γυναίκα μου. Πώς; Να μη τα ξεχάσω;
Τι λέτε, καλέ; Τάχω σημειώσει όλα!

—Πλύνε τα πιάτα γρήγορα, Δουλού! Όπου να
ναι, θάρρη ή κυρία!...

—'Η γυναίκα σας;
—Στο γραφείο!...

—'Εκείνο που μ' ενδιαφέρει σ' εμένα, κυνά
μου, είναι ότι ποτέ σου δεν έρχεσαι με άδεια χέρια!

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Μιά 'Αγγλίδα ΑΝΑΜΕΣΑ στους άγριους

Ο γάμος μ' ένα νεκρό

Πόσες γυναίκες θ' αποφάσι-
ζαν να ζήσουν επί 15 μήνες,
μόνες και άσπλες, ανάμεσα σε
μια φυλή από 40.000 γυνούους
Αφρικανούς, που έφαρμάζον
την πολυτομία; Πολύ λίγες, βέ-
βαια. Μια απ' αυτές, λοιπόν,
είναι η νέα και ωραία Τζίνι
Μπούζτον, που έχει σπουδάσει
ανθρωπολογία στο Πανεπιστή-
μιο της Οξφόρδης. Τελευταίως,
η τοληρη αυτή επιστήμων επέ-
στρεψε απ' το νότιο Σουδάν, ο-
που είχε πάει, για να μελετήσει
τη ζωή και τα έθιμα της όχι
πολύ γνωστής φυλής των Μαν-
τάρι.

Είναι μια γυναίκα με ά-
νάστημα μόνον 1,57, αλλά με
δυνατή προσωπικότητα, που τη
βοήθησε να κερδίσει γρήγορα
την εμπιστοσύνη και τη συμπα-
θεια των νέγων, αφού πρώτα
έμαθε τη δύσκολη γλώσσα τους.
Γοητευμένοι απ' τα θέληγρά
της, μερικοί απ' αυτούς, της
πρότειναν... να μείνει μαζί τους
και να τους παντρευτεί! Εκεί-
νη άρνήθηκε, μ' ευγένεια. Δέ-
χθηκε ωστόσο να «υιοθετηθεί»
από ένα φύλαρχο με 20 γυναι-
κες, για να μη έτσι στο σπι-
τι του και στην οικογένειά
του και να συγκεντρώσει πλη-
ροφωρίες «από πρώτο χέρι» για
τον τρόπο της ζωής της φυ-
λής.

Ο «θετός πατέρας» της ή-
ταν ένας νέγρος μ' επιβλητική
εμφάνιση, ωραίος σαν μαύρος
Απόλλων. Μα κι' οι άλλοι πο-
λεμιστές της φυλής, είναι συμ-
ποθητικοί και περιποιητικοί
στις γυναίκες. Έχουν όμως πε-
ριέργειες συνήθειες στον έρωτα
και στο γάμο. Περιφρονούν το
φύλο, γιατί δεν το βρίσκουν έν-
διαφέρον. Δεν έρουν δε τα χά-
δια και το φλέρι, με τη μορ-
φή που τα συνήθίζουν οι λευ-
κοί.

Όταν ένας νέος διαλέξει μια

«ΔΑΕ»

Κάθε κομψή κυρία ζητά...

ΣΟΥΤΙΕΝ

Silhouette

Διότι ζήτησε ότι δα εφ' ους τις τόσοι πολλές
φόρες το κατάλληλο που δα της χάριση
ένα υπέροχο φυσικό στήθος.
Ζήτησε το από όλα τα καλύτερα Κατα-
στήματα.
Προσέχτε από μέσο την ραμμένη επίκε-
τη ΣΙΛΟΥΕΤΤ.

ΕΛΛΗΝΟΤΕΧΝΙΑ ΣΟΥΤΙΕΝ
Ν. ΜΑΘΙΟΥΔΑΚΗ-ΒΟΡΕΟΥ Ζ. 30114

Θύσια κοπέλλα και βέλη να την
παντρευτεί, φοράει γύρω απ' τη
μέση του μια ζώνη από πολύ-
χρωμες χάντρες, αλείφει με λά-
δι το έβεννο σώμα του και πη-
γαίνει έπειτα έξω από μια με-
γάλη καλύβα όπου κοιμούνται
όλα μαζί τα κορίτσια άνω των
10 χρόνων.

Εκεί, αρχίζει να σφυρίζη με
ιδιαιτερό τρόπο, για να τραβή-
ξη την προσοχή της εκλεκτής
του. "Αν εκείνη τον βρή του
γούστου της, τον προσκαλεί
να διανυκτερεύσει μέσα στην
καλύβα, μπροστά στις αλ-
λες κοπέλλες και τους θαυμα-
στά τους. Δεν συμβαίνει όμως
τίποτε μεταξύ τους. "Απλώς
και μόνο ο νέος κοιμάται με
το κεφάλι του ακουμπισμένο
τρυφερά στον ώμο της αγαπη-
μένης του!

Κατόπιν, αφού ο νέος δώσει
στον πεθερό του για «πρόσκα»
10-20 βώδια παντρεύεται την
εκλεκτή του. Εκείνη φορεί τό-
τε ένα τομάρι κατσίκας, σαν
σύμβολο ότι είναι παντρεμένη
και χαρίζει συνήθως στον άν-
τρα της πολλά παιδιά, γιατί
η φυλή αυτή είναι εξαιρετικά
γόνιμη.

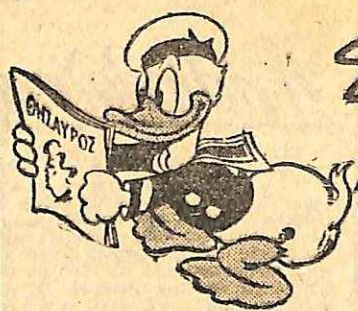
Δεν λείπουν ωστόσο και οι
ελεύθεροι έρωτικοί δεσμοί, στη
φυλή των Μαντάρι. "Ιδίως ο-
ταν πρόκειται για κοπέλλες που
έχουν μείνει δίχως πατέρα, κι'
έπομένως είναι ελεύθερες, να
διαθέσουν όπως θέλουν τον έ-
αυτό τους. Οι άλλοι ιθαγενείς
δεν τους δείχνουν καθόλου πε-
ριφρόνησι. "Αν μάλιστα συμβή
να πεθάνει ο φίλος τους, χωρίς
να νομιμοποιηθεί στο μετα-
ξύ τις σχέσεις τους, ένα παλιό
έθιμο, τους δίνει το δικαίωμα,
να παντρευτούν με το νεκρό,
για να κληρονομήσουν όλα τα
υπάρχοντά του!

Η μίς Μπούζτον παρενέβη-
κε σ' ένα τέτοιο αλλόκοτο γά-
μο. Το πτώμα του γαμπρού ή-
ταν καθισμένο κάτω από ένα
δέντρο, με την πλάτη στηρι-
γμένη στον κορμό, τα μάτια ά-
νοιχτά και τα χέρια σε θέση
φυσική, σαν να ήταν ακόμη ζώ-
ντας.

Η τελετή άρχισε με μουσι-
κή και χορούς των ιθαγενών.
"Επειτα ο μάγος της φυλής, με
την «έπίσημη» στολή του, πλη-
σίασε το νεκρό και φάνηκε να
τον ρωτά, κάτι. Γύρισε ύστε-
ρα προς το πλήθος και φώναζε
τη νύξη. "Εκείνη προχώρησε,
ντροπαλή και συγκινημένη, και
γονάτισε μπροστά στο νεκρό.
Ο μάγος έβγαλε ένα άσπρη-
νο δαχτυλίδι απ' το άριστερο
πόδι της και το πέρασε σ' ένα
δαχτυλίο του ποδιού του νε-
κρού. Η τελετή συμπληρώθηκε
με μερικούς εξορκισμούς, ενώ
το πλήθος αλάλαζε χαρούμενο
και χτυπούσε τα «ταμ»-τάμ.

Σαφνικά όμως, απλώθηκε
βρυχά σιωπή. Ο μάγος είχε
αναγγείλει το θάνατο του γομ-
πού. Η «χήρα» έβαλε τα κλά-
ματα και πήγε να κλειστή σε
μια καλύβα για να πετάξει τα
σπυρίσματα της και να σκορ-
πίσει σιγά-σιγά πάνω στο κεφα-
λί της. Ο μάγος έρριψε με
ρόζι το νεκρό. Τέλος, οι γει-
τονές του άνοιξαν ένα λάκκο,
λίγο μακρύτερα, και τον έβα-
ψαν μέσα σ' αυτόν.

Έτσι τελείωσε η παράξενη
τελετή, που ήταν συγχρόνως
γάμος και κηδεία.

Εύθυμη Ιστοριογυα

Το «δράμα του καρναβαλιού»

Έπαρχιώτες τελειόφοιτοι της
Ιατρικής και «δικεικόκουντες»
το παράσημον του μπατιριλι-
κίου όπως έλεγαν οι ίδιοι πι-
κροχουμορίζοντες ο Τάκης
Βουρδούπουλος και ο Πίπης Γα-
ντούπουλος, ήταν έκτακτως με-
γαλόκοι έτοιμες τις μέρες,
καθώς ήταν κι' οι δύο τους
νόστιμοι και «κινηματογραφί-
κοι» μόλις χαμογέλουσαν σε
κοπέλλα είχαν στην τσέπη την
ανταπόδοσι. "Αν όχι πάντα, έν-
νυχα φορές στις δεκά.

Αποκρίες, νείατα, όρεξη για
τη ζωή και πόθος για το γλέ-
ντι και να μην έχουν στην τσέ-
πη παρά λίγα ψωραλέα τάλλη-
τρα, υπόλοιπα του μηνιαίου πα-
τρικού «επιδόματος»!

Καθώς ήταν κι' οι δύο τους
νόστιμοι και «κινηματογραφί-
κοι» μόλις χαμογέλουσαν σε
κοπέλλα είχαν στην τσέπη την
ανταπόδοσι. "Αν όχι πάντα, έν-
νυχα φορές στις δεκά.

Αλλά ύστερα; Τι γινότανε;
Δεν μπορείς ν' αρχίσεις ειδύλ-
λιο με μια κοπέλλα και να
την ηγαίνεις αποκρηκτικά στο
σιγαμό. Τουλάχιστον το Σαβ-
βατόβραδο πρέπει να την πας
κάπου να γλεντήση. Κι' αυτό
το «κάπου», άτομα τέσσερα,
«όμοι μετ' αερπαντιών» και
«άνθων» όπως έλεγε ο Πίπης,
ήταν υπόθεσι γερού «μάτσου»
που οι γέροι στην έπαρχία δεν
ένομούσαν να το καταλάβουν.

Γιατί, απλούστατα δεν ήταν
πιά νέοι! Όπως έλεγε ο Τάκης
φιλοσοφικοεπιγραμματικός!
Και οι δύο φίλοι ζούσαν έν-
τονα το «δράμα του Καρναβα-
λιού»...

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

ρο κι' άραχνο γι' αυτούς —
μήκαν σ' ένα ζαχαροπλαστείο
να τηλεφωνήσουν κάπου με την
«αμυδράν έλπίδα» πρόχειρης
«τράκας». Αλλά τηλεφωνούσε
κάποιος κομψός κύριος και πε-
ρίμεναν τη σειρά τους.

Ο κομψός κύριος, έλεγε:
— Τη δεσποινίδα Χρηστο-
κώστα, παρακαλώ. Έδώ Χα-
ραλαμπάκης... Γεια σου Έλ-
λη μου... Τι κανείς, αγάπη μου;
"Ακου, λοιπόν. Απόψε στο
«κάρτυ» σου έχω θάμει ντυ-
μένος λόρδος Βύρων κι' ο Μπέ-
μπης Μέγας Ναπολέων. Θα φο-
ράμε μάσκες μακρύτες, με
«κουρτίνα». Στις τρεις το πρωί
που θα πητε να βγάλουμε τις
μάσκες, έμεις θα το σκατούμε
για να μη χάσει πάρη μυρωδιά
ο μπαμπάς σου. Συμφωνεί;
Πέστα και στη Λέλα. Να κυ-
τάξης μόλις θάρρουμε ν' απο-
μονωθούμε οι τέσσερες. Έτσι;
"Ωρδουάρ!

Έφυγε ο κοσμικός κύριος.
Ο Τάκης — «πλήρης ένδια-
φέροντος» — ρώτησε τον τα-
μία:

— Ποιός είναι, τον ξέρετε;
— Ο κ. Κώστας Χαραλαμ-
πάκης, τακτικός πελάτης μας.
— Επάγγελμα;
— Κανένα! Πάει τώρα να
«τυλίξη» την κόρη του Χρη-
στοκώστα...

— Κι' αυτό είν' ένα... έπάγε-
γελμα.
— Ά, ναι!...
Ο Πίπης κυττάζε άπορημέ-
νος τον Τάκη:

— Τι σ' ένοιαζε και ρώτη-
σες γι' τον άνθρωπο;
— Μην είσαι βλάξ! Πάμε να
φύγουμε.

— Δεν θα τηλεφωνήσουμε;
— Όχι ακόμη. Θα δούμε
πρώτα τον τηλεφωνικό κατά-
λογο...

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για τους άλλους και μαύ-
ρο για τους δύο φίλους —

Όταν ένα ωραίο πρωί —
ωραίο για

三

γων ἡμερῶν εἶναι κατωμένη ἀπὸ

Ἡ κοριταίστικη ζακέττα
Ἡ ζακέττα αὐτῆς ποὺ λανσαρί-
στηκε στὸ Παρίσι μόλις πρὸ ὀλί-

1) τα κάτω: 1)
 2) ζέρσευ.
 3) ζέρσευ.
 4) Μπλουζα
 5) Φόρε-
 6) στους

α) την κατασκευή του
ντηλου χρησιμοποιείτε μετρη

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΕΘΝΟΥ... ΔΕΥ ΘΕΛΩ

...τας τὰ χόματα που τους σκεπάζει
...με λυγμούς. Κάποιος μ' έπισπας δ
...ντυμένος στα μαύρα με μια έ
...
...τρυφερότητα. Κι ένοιωσα τότε έ
...να πως στο έξης δέν θά ήμουν
...μου...
...τό νεκροταφείο, άγκάλιασμένοι ο
...ΖΑΚ ΜΟΡ
...
...

Γιατί ὁ χρόνος κυλάει ἀργὰ ἢ
γρήγορα

Ἡ Διαφορά, λοιπόν, αὐτή, ἔγκειται στοῦ ὅτι ὁ «πνευματικός χρόνος» μας — ἑκείνος τὸν ὁποῖον ζοῦμε πραγματικά — δὲν μετρίεται μὲ προλόγια ἢ μετεμολόγια, ἀλλὰ μὲ ἕνα εὐαίσθητο ψυχολογικὸ μηχανισμόν, ποὺ βρίσκεται σ' ἕνα ὀρισμένο σημεῖο τοῦ ἐγκράφου μας καὶ ρυθμίζεται ἀπὸ τὸν ἀτομικὸ μεταβολισμό μας καὶ ἀπὸ τὰ συναισθημάτα μας. Ὅταν αὐτὸ τὸ «πρόλογόν» μας τρέχει γρήγορα, τὰ λεπτά μας φαίνονται ὄρες. Ὅταν προχωρῇ ὄρα, τὰ λεπτά γίνονται δευτερόλεπτα γιὰ μας.

Φυσικά, υπάρχουν και οι άνθρωποι που ο μηχανισμός αυτός του έγκραφου τους λειτουργεί απόλυτως συγχρονισμένα με το ρολόι του τοίχου. Αυτοί, μάλιστα, είναι οι περισσότεροι. Μπορούν δε να υπολογίσουν και θα σας πούν πάντα την ώρα, χωρίς να γελαστούν περισσότερο από 5-10 λεπτά. Τα παραμάτια που έγιναν αν έινε αμερικανικό Πανεπιστήμιο, απέδειξαν ότι τα 50 % περίπου των φοιτητών είχαν τόσο ακριβή αντίληψη του χρόνου, ώστε μπορούσαν συνήθως να συζητήσουν το πρωί στην ώρα που είχαν καθορίσει από το βράδυ.

Πρώτα-πρώτα, έχει εξαιρετική ευαισθησία στις μεταβολές της θερμοκρασίας του σώματος. Απεδείχθη με πειράματα, ότι, όταν ζεσταináμαστε πολύ, μας φαίνεται πως όργει να περσθή ή ώρα. Κι' όταν έχουμε δυνατό πυρετό, υστερούμε πάρα οι δείκτες του ρολογιού του τοίχου, μένουν ακίνητοι. Αντίθετα, έχουμε την εντύπωση, ότι περσά ταχύτητα ή ώρα όταν τρένουμε κπ' την παγωνιά.

Ἡ παρατήρησις αὐτὴ ἔγινε γιὰ
πρῶτη φορά ἀπ' τὸν Ἀμερικανὸ καθη-

Ο δόκιμος Χόγκλαντ αποφάσισε τότε να πειραματισθ¹ πάνω σε μία ομάδα έθελοντών, μεταβάλλοντας με τεχνητά μέσα τη θερμοκρασία του σώματός τους. Και κατέληξε στα συμπεράσματα που αναφέραμε πιο πάνω.

Ἀλλὰ κι' οἱ ψυχικὲς καταστάσεις
μας παίζουν μεγάλο ρόλο. Ἡ ἀγωνία
καὶ ἡ κατὰπτωσις, μᾶς κάνουν νὰ νο-
μίζουμε, ὅτι ὁ χρόνος κυλάει ἀπελπι-
στικά ἀργά, ἢ ἀκόμη κι' ὅτι σταμα-
τᾷ τελείως.

Για τους άντρες ο χρόνος περνάει γρηγορότερα παρά για τις γυναίκες. Τα παιδιά κι' ο έφηβοι έχουν την έντονη αίσθηση πως το ρολόι του τοιχίου προχωρεί σαν χελώνα. Όσο μεγαλώνουν, τους φαίνεται πως ο χρόνος περνάει πιο γρήγορα. Κι' αυτό έξαικολουεί ως τα γεράματα. Τα πειράματα του περφημύου επιστήμονος Πιερ Λεκόντ ντυ Νουύ, απέδειξαν, ότι μέσα σε 60 λεπτά της ώρας, ένα παιδί ζη σωματικά και ψυχικά όσο ένας γέρος 60 χρόνιυ μέσα σε 5 ώρες.

«Έτσι εξηγείται γιατί είναι δύσκολο
να συγκρατήσουμε την προσοχή ενός
παιδιού περισσότερο από λίγα λεπτά.
Πράγματι, για το παιδί, τα 10 λε-
πτά, φαίνονται όπως τα 50 λεπτά σ'
ένα ηλικιωμένο.

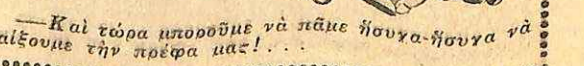
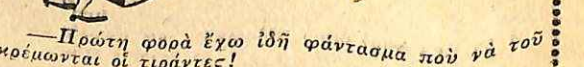
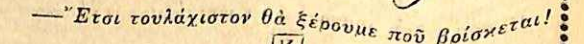
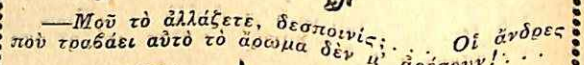
Φυσικά, η εντυπωσιακή της ταχύτη-
 ρος του χρόνου στους ηλικιωμένους,
 μεγαλώνει ακόμη περισσότερο, όταν έ-
 λθουν μία συστηματική κι' έντατική ά-
 σκασχόλησι.

της μας, επηρεάζουν το μαθητικό πρόγραμμά μας. Όπως απεικονίθη με περριολόγησά τους έγιναν στο Κρατικό Κολέγιο της Αριζόνας, οι επιτυχημένοι λόγο της ζωής, νομίζουν, ότι ο χρόνος περριέχει τόσο γρήγορα ώστε οι μέρες τους φαίνονται υπερβολικά σύντομες. Αντίθετα, οι αποτυχημένοι δοκιάμα την έντυπώσι πως οι ώρες κι' οι μέρες είναι ατελείωτες.

Εξ άλλου, η αυτοπεριποίησις ή εξαγωγή της προσοχής, κάνουν να περρι

ἰδα κι' ἡ αἰσίουσιν, ὥρα, ἐνῶ ἡ ἀγω-
 ᾷ γρηγορώτερα ἡ ὥρα, φέρουν τὸ ἀν-
 α κι' ἡ ἀμφιβολία, φέρουν τὸ ἀν-
 α κι' ἡ ἀτέλεσμα.

Θετο από... φάρμακα επίσης...
Διέφορα φάρμακα επίσης...
... αυτή την εντύπωσή μας. Το κι-
... π. χ. επιβράδυνει φαινομενικά τὸ
... λημμα τοῦ χρόνου. Ἀντιθέτως, τὸ ἐπι-
... χύνουν ὁ καφές καὶ τὸ τσάι. Ὅσο
... τὸ ἀλκοόλ, ὅς ἡ ὥρα περνᾷ ἐν-
... ἐντύπωση, τόσο ὥστε 15 λεπτά, νὰ
... ραπτασία, τόσο ὥστε 5 μόνο. Αὐτὸ ὁ-
... φαίνονται σὰν 5 μόνο. Χρονικὰ δια-
... ἀπορᾷ μικρὰ, μόνον χρονικὰ δια-
... Πέρα ἀπ' — ἀντιστρέφονται
... μέσον ὅπου — ἀντιστρέφονται
... ὁ χρόνος ἀρχίζει νὰ μάς

[illegible]

— ΣΩΤΕ ΘΕΩ ΑΝΗΘΥΧΕΙΤΕ

52

56

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 61
1^{ος} ΟΡΟΦΟΣ - ΤΗΛ. 28-407

Διπλούς για να φέρεστε έτσι έξω-
λα, όπως φέρεστε σχετικά με το
αίσθημά σας. Και πρώτα-πρώτα,
όταν αγαπάτε κάποιον, δεν πρέπει
να έχετε πείσματα και να δείχνετε
βάρβαρες στην κοπέλλα. "Ε-
πειτα οι φόβοι σας και η ζήλεια
σας, τώρα που λείπει η νεοσύ-
μυση, δεν είναι δικαιολογημέ-
νοι. Το ότι πάει στον κινηματο-
γράφο, και διασκεδάζει και χαί-
ρεται, είναι φυσικό. Τι θέλατε, έ-
σείς; Να κλεισθή, να ντυθώ στα
μαύρα και να κλαίω; Για συνέ-
ρυξη λοιπόν και μην κάνετε πα-
ράλογες σκέψεις. Κι' όταν ξανα-
συναντηθείτε με την αγαπημένη
σας να δώσετε ειλικρινείς εξηγή-
σεις και να συμφιλιωθείτε ορι-
στικά!

Λευκή σειρά, Θερμότητα, Θερ-
μότητα: Δεν έχω διόλου σκοπό να
σας απογοητεύω κι' ούτε θέλω
να δικαιολογήσω τις άλλες κο-
πέλλες, που σας κατηγορούν τον
καλό σας! Αλλά θα ήθελα να
σας υποδείξω ότι τον άνθρωπο
πρέπει να τον χαρακτηρίζετε ό-
χι από τη «μορφή» του, αλλά από
τά λόγια του, τον τρόπο του
και γενικά τις πράξεις του. "Αν
αυτά σας ικανοποιούν και τα
κρίνετε εν τάξει, τότε μπορείτε
να είσαστε ήσυχοι και να περι-
φρονήτε τα κουτομυόλια των
άλλων. "Όσο για τα ειδήλια
σας, που είναι «βραχυόμοια» μου
φαίνεται πως αυτά δεν είναι σο-
βαρά. "Αλλά αφού αγαπάτε ειλι-
κρινά τον νέο ναυτικό, τι σας
νοιάζουν τ' άλλα;

Απελπισμένη μικροδύ-
λα, Κ.Κ.: "Εσείς μόλις δεκαε-
φτά χρόνων, έκεινος όχι πολύ
μεγαλύτερος σας, με όχι σίγουρη
δουλειά και με ελάχιστο μισθό,
δλ' αυτά είναι αποδείξεις ότι δεν
μπορείτε, ούτε σήμερα, ούτε για
πολύ διάστημα ακόμα, να κάνε-
τε σκέψεις και να πλάθετε δεινρά
για την ένωση σας. Γι' αυτό, όσο
κι' αν τ' νομίζετε δύσκολο, είναι
όμως αναγκαίο κι' απαραίτητο να
σταματήσετε άμεσα, αυτήν την
αίσθηματική ιστορία και να κυ-
τάξετε την οικογενειακή σας ζωή,
ό καθένας χωριστά. "Αν άργησε-
ρα, δημιουργηθείτε, μεγαλώσετε

και υπαίρει αληθινό αίσθημα, ι-
σως η μοίρα να φέρη πάλι, τον
ένα δίπλα στον άλλον... Μά σ' ο-
μερα ν' αποφύγετε κάθε δεσμό!
Ρ α γ ι σ μ έ ν η κ α ρ δ ι ά, Α.
Μ.: Δεν έχετε δική να τα βάζε-
τε με τον καλό σας. "Αν' όσα
μου γράφετε, βρισκω ότι πολύ
καλά φέρθηκε στη μητέρα σας,
όστερ' από την επίπολητη εμπνευ-
σι σας να την κουδάλιζε και να
δουλοποιεί κι' αυτήν, στο ραντε-
βού σας μαζί του. Καταλαβαίνε-
τε ότι τη στιγμή εκείνη ο νέ-
ος είχε έκθεση απρόοπτα και ή-
ταν επόμενο να μην μπορεί να ε-
ξηγήσει ήρεμα τους ειλικρινείς
του σκοπούς για σας. "Αλλά, για-
τί κρίνετε απ' αυτό, που μό-
νη σας το προκαλέσατε, και δεν
ικανοποιείστε με την σκέψη που
έχετε ότι ο νέος σας αγαπάει;
Τώρα φροντίστε ν' αποκαταστή-
σετε τις σχέσεις σας και να πεί-
σετε την μητέρα σας ν' αλλάξει
γνώμη και να σας βοηθήσει να
πραγματοποιήσετε τ' όνειρο του
γάμου σας.

Θ α λ α σ σ ο θ ρ ε υ μ έ ν η
Εύδοια: Φερθήκατε πολύ κα-
λά, σύμφωνα με το αίσθημά
σας προς την κοπέλλα. Αυτή ό-
μως, φοβόμαι, ότι είναι πολύ ρω-
μαντική. Οι αμφιβολίες και οι
δισταγμοί της αυτό δείχνουν. Γι'
αυτό δεν πρέπει σεις να εκδία-
σετε τα πράγματα περισσότερο,
αλλά να ήσυχάσετε και να τ' ο-
πάρτε απόφαση ότι μπορεί και
να μην είναι τυχερό να ένωθήτε
με την κοπέλλα. Μπορείτε όμως
να της γράψετε ένα τελευταίο,
σώβαρο γράμμα, ζητώντας της να
σας εξηγήσει αν, έστω και στο
μέλλον, μπορεί να έλπιεστε ότι
θα είναι δική σας, ή αν επιθυμεί
να διακόψετε, ώστε να κανονίσετε
και σεις τη ζωή σας.

Δ ρ α μ ο γ ο η τ ε υ μ έ ν η
Δραμώ: Φέρθηκετε πολύ κα-
λά, σύμφωνα με το αίσθημά
σας, όπως κι' εκείνη να
είναι ευνοϊκή. Γι' αυτό, αν
γνωρίζετε τι νοιώθει για σας, "Αν
η απάντησή της είναι ευνοϊκή, τ-
ότε μπορείτε δια μέσου της α-
δελφής της, που όπως λέτε σας
συμπαθεί, να προωθήσετε την
προσβαθεί σας για την ένωση
σας. "Όσο για την ένωση των
δύο χρόνων, δεν βλέπω γιατί να
μην την δεχθείτε. Είναι τόσο μικρό
το διάστημα. "Εξ άλλου μπορεί
στο μεταξύ να κάνετε τους α-
ρραβώνες σας, ώσπου να έτοιμασθ-
τε κι' η κοπέλλα.

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

Ε Π Ι Σ Κ Ε Υ Α Ι Υ Π Ο Δ Η Μ Α -
Τ Ω Ν Κ Ρ Ε Π
"Ο ΒΥΡΩΝ.,
ΓΕΩΡΓ. ΣΤΑΥΡΟΥ 6

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ WM ΚΑΙ ΤΟ ΟΥΓΓΡΙΚΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

Πώς οι Ούγγροι κατόρθωσαν να δημιουργήσουν 'Ολυμπιονίκους και πρωταθλητές του Κόσμου στο καλούμπι

Το Ουγγρικό Ποδοσφαίρο ήταν τα προπολεμικά χρόνια απ' τα καλύτερα στην Ευρώπη. Ομάδες σαν την Φερεντσβάρ, την Ουίπεστ, την Ουγγάρια, την ΙΙΙ Κέρουλετ, την Πεστερτζίμπετ έπαιζαν καλά την 'Ελλάδα και κατέκτησαν τις καρδιές των φιλάθλων.

Ο Τάκας ΙΙ, ο Σάροσι, ο Τόλντι, ο Κόχουτ ο βομβαρδιστής, έγιναν δημοφιλείς και οι 'Αθηναίοι τους θυμούνται ακόμη. Άφισαν εποχή με το τεχνικό παίξιμό τους και πολλά διδάξαν απ' την τέχνη τους τους ποδοσφαιριστές μας.

Πέρασαν όμως από τότε πολλά χρόνια. Το ουγγρικό ποδοσφαίρο δέχτηκε κι αυτό την πολιτική επίδραση και οι πασιγνώστες σ' όλο τον κόσμο όμως χωρίς να διαλυθούν... άλλαξαν όνομα. Χάθηκαν απ' τα ποδοσφαιρικά γήπεδα τα ινδάλματα των Ούγγρων. Νέα αστερία φάνηκαν. Μεταξύ των άλλων ο περίφημος Πούσκας, ο άσος των άσων της 'Ολυμπιάδας του 'Ελσίνκι που κατέληξε όλους με το παίξιμό του.

Απ' ενδιαφέρον για τη χώρα, όπου σπούδαζε επί δύο χρόνια τον 'Αθλητισμό έδωκε και 23 χρόνια, θελήσαμε στο 'Ελσίνκι να μάθουμε έι παέρουσε λεπτομέρειες από την αθλητική ζωή των Ούγγρων. 'Αν και η επαφή με παλιούς συμμαθητές μας στους 15ους 'Ολυμπιακούς Αγώνες ήταν δύσκολη, αν όχι αδύνατη, κατορθώσαμε ωστόσο να πληροφορηθούμε πολλά αξία 'όγου αθλητικά νέα και μάλιστα ποδοσφαιρικά, που δείχνει τον κόπο να τα κάνουμε γνώστα στους αναγνώστες μας.

Οι Ούγγροι, λαός αθλητικός, δεν έπαυσε και τώρα ν' αγαπά το ύπαιθρο και τα σπορ. Ο διευθυνόμενος για λόγους πολιτικής σκοπιμότητας αθλητισμός τον αναδιωργανώθηκε. 'Η προετοιμασία πούγινε για να κατακτηθούν τα 16 χρυσά 'Ολυμπιακά μετάλλια στο 'Ελσίνκι το περασμένο καλοκαίρι και ιδιαίτερα γέμισαν υπερηφάνεια τον πατριώτη ουγγρικό λαό. 'Η οπαδοχή πούγινε στους 'Ολυμπιονίκους σ'η Βουδαπέστη, κατά την επιστροφή τους ήταν σωστή αποθέωση. 'Από τότε, όπως ανέκοιτταν τα ξένα τηλεοράματα προκοπή, νέα ώθησις δόθηκε στον ουγγρικό αθλητισμό και νέοι πατριώτες έβλεπαν στους στίβους. 'Η κυβερνήτης Ουγγαρίας, ώστόσο έκευετα λειψή πολιτικός τις αθλητικές επιτυχίες του 'Ελσίνκι.

Οι φιλάθλοι πάντως πόκωσαν τις τάξεις τους στα ποδοσφαίρου.

σφαιρικά γήπεδα. 'Εκατοντάδες χιλιάδων εκστρατεύουν κάθε Κυριακή για να απολαύσουν τους ποδοσφαιρικούς αγώνες. Σ'η Βουδαπέστη τα τρία κυριώτερα στάδια, της Φερεντσβάρ, της Ουγγάρια και της Ουίπεστ, χωρητικότητας 50-60.000 θεατών το καθένα, δεν έπαρκουν. Νέο στάδιο άνεγεινουν οι Ούγγροι για 75.000 θεατές, με σκοπό ευρύτερο να τελεστούν εκεί τους 'Ολυμπιακούς Αγώνες του 1960, αν βέβαια η Διεθνής 'Ολυμπιακή 'Επιτροπή τους δώσει το χρίσμα. Το νέο στάδιο θάναί έτοιμο το 1954.

'Αν και είναι η πρώτη φορά που η Ουγγαρία κέρδισε τον τίτλο του 'Ολυμπιονίκου στο ποδοσφαίρο, είχε πρό της 15ης 'Ολυμπιάδας σημειώσει μεγάλες επιτυχίες στους διεθνείς στίβους. Νίκησε την 'Ανατολική Γερμανία με 5-0, τη Φινλανδία με 6-1, την Πολωνία με 5-1. Σ'το 'Ελσίνκι έπείδθη της Ρουμανίας με 2-1, της 'Ιταλίας με 3-0, της Τουρκίας με 7-1, της Σουηδίας, που κέρδισε την πρώτη νίκη στους 'Ολυμπιακούς του Λονδίνου, με 6-0 και της Γιουγκοσλαβίας, στους τελικούς 'Ολυμπιακούς αγώνες με 2-0.

Το περασμένο φθινόπωρο πέτυχε άρσιες νίκες επί της 'Ελβετίας στη Βέρνη με 4-2 και επί της Τσεχοσλοβακίας με 5-0.

Ούγγροι έμπειρογνώμονες -

Είς τ'όπ' άριθμόν Ι βάθρον έπείφημος άρχηγός της 'Εθνικής Ουγγαρίας στους 'Ολυμπιακούς του 'Ελσίνκι, Πούσκας. Δεξιά και άριστερά οι άρχηγοί της Γιουγκοσλαβίας (2) και της Σουηδίας (3) οι οποίοι κατέλαβαν τις αντίστοιχες θέσεις στους 'Ολυμπιακούς Αγώνες του Γουσφαίρου.

βεβαιώνουν πως οι μεγάλες αυτές επιτυχίες του ποδοσφαίρου των οφείλονται στην εφαρμογή του «νταμπλ γιουέμ», του αγγλικού αυτού συστήματος, πούφερε επανάσταση αληθινή στην τακτική του «θασιληρά των σπορ», όπως το έποκαλούν οι φανατικοί θαυμαστές του. Το ίδιο για το νέο σύστημα και την επίδραση του πιστεύει και υποστηρίζει και ο Γκιούλα Μάντι, προπονητής της 'Εθνικής ομάδας της Ουγγαρίας.

Ο Μάντι έκτιμα πολύ τ'ονταμπλ γιουέμ και τ'ον 'Αγγλο διαιτητή 'Αρθουρ 'Ελνις. Τον θεωρεί ως τον καλύτερο του κόσμου. 'Η Ουγγρική μάλιστα Ποδοσφαιρική 'Ομοσπονδία τον προτείνει πάντα, όταν παίξει η 'Εθνική της Ουγγαρίας, τ'όσον μέσα δσο και έξω απ' το Σιδηρούν Παραπέτασμα. Τόσο μεγάλη είναι η έκτιμησις που έχει σ' αυτό το διαιτητή.

Το «νταμπλ γιουέμ» όμως οι Ούγγροι δεν τ'ον παίζουν τ'όσον άμυντικά, όπως οι 'Αγγλοι. 'Αντιθέτως τ'ον τριτο μπάζ, το παλιό σέντερ χάφ, τον προωθούν πότε έμπρός για να ενισχύει τους κυνηγούς και πότε τ'ον περιορίζουν πίσω, ανάλογα με τις ανάγκες του αγώνος και τις διάφορες φάσεις του παιχνιδιού.

Προτιμούν οι Ούγγροι οι γραμμές των 10 παικτών τους με τη χαρακτηριστική διαρρύθμισή τους, σύμφωνα με τους κλασσικούς κανόνες του «νταμπλ γιουέμ», νάναι περισσότερον έλαστικές και οι αλλαγές των παικτών και οι διεμβολισμοί τριγωνικοί ή υπερφαλαγγιστικοί, να είναι συχνότεροι. Κατ' αυτό τον τρόπο, υποστηρίζει ο Μάντι, η αντίπαλος ομάδα παθαίνει σύγχυση, που την έπωφελούνται οι Ούγγροι κυνηγοί και κατορθώνουν να έπιέλθουν.

'Αν και η Ουγγαρία είναι μεσογειακή χώρα, ώστόσο τόσο προπολεμικά, όσο και μεταπολεμικά, είχε μεγάλες επιτυχίες στο καλούμπι. Θυμάσαι τους περίφημους Δρα Μπράντν, τ'ον Τολκ ('Ολυμπιονίκη των 100 μ.), τ'ον Χάλαου (τ'ον μονόμηνρο πρωταθλητή της Ευρώπης στα 1500 μ.), την άπαραμύλλη ομάδα οδατοσφαιριστών (γούατερ πόλο), που ήταν άδιδφιλονεικητή κυρίαρχη του όγυρο στίβου επί πολλά χρόνια;

Μεταπολεμικά οι Τσέρντας και Κάντας, η Σικελού, η Γκένγκυ, η Νόβακ και πολλοί άλλοι και άλλες έπαιξαν ρόλους σημαντικούς στο διεθνές καλούμπι. 'Η εθνική ομάδα οδατοσφαιριστών ξανάφερε πάλι την παλιά φόρμα της, γιατί προσαρμόθηκε γρηγορώτερα π'ρος τους νέους κανονισμούς. 'Αντί τ'ου στατικού παιχνιδιού έφίηρσε μ' επιτυχία την διαρκή κίνηση στον αγώνα. 'Ετσι κατέκτησε τα πρωτεία σ' αυτό το σπορ.

Μοι έμπιστεύθηκαν οι Ούγγροι, παλιοί συμμαθητά μου, πως τώρα στην πατρίδα τους έφαρμόζεται με μεγαλύτερη αυστηρότητα η παλιά διάταξις, που επέβαλλε σ' όλους τους μαθητές να δίνουν, όταν άποφοιτούσαν απ' το Γυμνάσιο έξετάσεις στο καλούμπι. 'Εάν δεν μπόρεσουν να υπερβούν ώριμένα «όστ» δεν παίρνουν άπολυτήριο. 'Ετσι από μικροί εκπαιδευότανι στο όγυρ σπορ χέιο, άποκτούν κολλημέτικές ικανότητες και πριν άκόμα άποφοιτήσουν άπο το Γυμνάσιο είναι δυνατόι και τεχνίτες κολλημέται άξιοι να κερδίσουν 'Ολυμπιακές νίκες. 'Ετσι έξηγείται η μεγάλη πρόοδος που οι Ούγγροι σημείωσαν στο καλούμπι.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλόλεξο 1) ΚΛΟΠΑΙ. 2) ΠΑΝΣΕΣ. 3) ΣΘΕΝΟΣ. 4) ΛΔΙΚΙΑ. 5) ΚΑΣΠΙΑ. 6) ΠΕΣΟΣ. 7) ΣΟΛΦΕΖ. 8) ΔΙΑΚΟΣ. 9) ΚΙΣΜΕΤ. 10) ΜΟΖΑΡΤ.

Σημαίνει το ρολόι Θά κάνει 66 δευτερόλεπτα, γιατί ο Γιάρκος άρχισε το μέτρημα απ' τ'ον πρώτο χτύπο, έπομένως μέτρησε την ώρα που πέρασε για τα πέντε μόνο χτυπήματα.

Βιβλικές έρωτήσεις 1) 'Η 'Αποκάλυψις. 2) Σ'το βρος Σινά. 3) 'Ο Μωσής.

Τα καρφιά Τό 24ο καρφί θά τ'ον στοιχίσει 8. 388. 608 δραχμές. Καί για τα 24 καρφιά θά πληρώνει 16.777. 275 δραχμές.

Τό όνειρο 'Εφόσον ο κοιμισμένος πέθανε, χωρίς να ξυπνήσει, πως μπορούμε να ξέρουμε τ'ον όνειρο που είδε;

Μαγική εικόνα Κυττάζοντας την εικόνα από τις διάφορες πλευρές της θά βρήτε άπο ένα πουλί μέσα στις φτερούγες του κάθε κύκνου.

Ο παπαγάλος Γιατί ο παπαγάλος ήταν κουφός, κι ο παλότης είχε εξαπατήσει μ' έπιτήδειο τρόπο τ'ον αγοραστή.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 419 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

Οριζοντίως: 1) ΠΑΜΠΑΣ - ΑΜΑ - ΑΝΑΣΣΑ. 2) ΑΓΑΣ - ΑΣΠΑΛΑΣ - ΑΠΑΝ. 3) ΛΟΣ - ΟΝΤΟΓΟΝΙΑ - ΑΚΟ. 4) ΑΡΚΑΔΙΑ - ΑΝΤΑΡΑΣ. 5) ΜΙΑΡΟΣ - ΑΤΣΑΛΙ. 6) ΡΑΣ - ΠΑΝ - ΑΪΚ. 7) ΚΑΙ - ΨΑΡΑΣ - ΑΤΑ. 8) ΣΑΔ - ΓΑΛΑΤΑΣ - ΙΝΩ. 9) ΟΡΕ - ΕΙΡ - ΠΑΛΥ - ΚΑΡ. 10) ΚΑΣΜΑΔΕΣ - ΠΑΡΑΣΗΜΑ. 11) ΑΜΙΜΗΤΑ. 12) ΑΠΑΝ - ΑΜΑΔΑ - ΜΕΣΑ. 13) ΡΙΖΑΝ - ΑΛ - ΚΑΚΗΝ. 14) ΕΝΟΡΙΑ - ΠΕΤΑΜΑ. 15) ΣΑΡΙΚΙΑ - ΚΑΝΑΤΑΣ. 16) ΟΜΙΛΗΤΙΚΗ. 17) ΑΓΙΑΣΑΣ - ΣΟ. ΣΟΝΙΑ.

Καθέτως: 1) ΠΑΛΛΑΣ - ΣΟΚ - ΑΡΕΣΤΑ. 2) ΑΓΟΡΙ - ΚΑΡΑΜΠΙΝΑ. 3) ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ - ΑΖΟΡΑΙ. 4) ΠΣ - ΑΡΑΙ - ΜΑΝΑΡΙ. 5) ΟΔΟΣ - ΕΑ - ΝΙΚΟΣ. 6) ΣΑΝΙΣ - ΓΙΔΑ - ΑΙΜΑ. 7) ΣΤΑ - ΨΑΡΕΜΑ - ΑΙΣ. 8) ΑΠΟ - ΠΑΛ - ΣΙΜΑ. 9) ΜΑΓΚΑΛΑΡΑΣ - ΜΑΝΑΒΗΣ. 10) ΑΛΟ - ΝΑΤ - ΠΗΔΩ. 11) ΑΝΑ - ΣΑΛΑΤΑ - ΚΙΣ. 12) ΑΣΙΝΑ - ΣΥΡΑ - ΠΑΚΟ. 13) ΑΤΑ - ΩΑ - ΚΕΝΗΣ. 14) ΑΑ - ΑΣΙΑ - ΣΗΜΑΤΑ. 15) ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΗ - ΕΚΑΤΟΝ. 16) ΣΑΚΑΛ - ΑΝΑΜΑ - ΣΗΜΑ. 17) ΑΝΟΣΙΑ - ΩΡΑ - ΑΝΑΣΤΑ.

Της άρεσε να είνε πρεσβευτική

Μιά άπό τις άπροσδόκητες συνέπειες της άπής του 'Αϊζενχάουερ ήταν τ'ο διαζύγιο τ'ου τ'έως πρεσβευτού των 'Ηνωμένων Πολιτειών στο Μεξικό Ο' Ντουάριαν. 'Ηταν πρίν άπο τ'ο γάμο της παννέκν. 'Ο πρεσβευτής άνηκε στο δημοκρατικό κόμμα καί μετά την έπικράτησι τ'ου 'Αϊζενχάουερ υπέβαλε την παραίτησή του. 'Αιζενχάουερ ήμέρες άργότερα, η σύζυγός του ζήτησε διαζύγιο. 'Τον παντρεύτηναι, δήλωσε. 'Άρεσε να είμαι πρεσβευτής, γιατί μού άδίαζυγιο. 'Τον παντρεύτηναι, δήλωσε. 'Άρεσε να είμαι πρεσβευτής, γιατί μού άδίαζυγιο. 'Τον παντρεύτηναι, δήλωσε. 'Άρεσε να είμαι πρεσβευτής, γιατί μού άδίαζυγιο.

'Αποκρηά με τη «Γοργόνα»

Σ' ένα στενό δρομάκι, εκεί κοντά σ' 'Αναφιώτικα, έχει η κυρά-Κατίνα την ταβέρνα, που κληρονομήσε άπο τ'ον άντρα της, έδώ και δέκα χρόνια. 'Εκεί μέσα, και στα δυό έσωτερικά δωμάτια, μεγάλωσαν τα παιδιά της: 'Ενα κορίτσι 18 χρόνων, η Νίτσα, που πηγαίνει σ'ε μοδίστρα, ο Στέλιος που εργάζεται σ' ένα έπιπλοποιείο και τ'ο βράδυ σπουδάζει σ' ένα νυχτερινό γυμνάσιο, κι ο Νότης, ένα κακεκτικό παιδί, παραμορφωμένο άπο την καμπουριότητα που είχε στην πλάτη.

'Η κυρά-Κατίνα ήταν μια βασανισμένη γυναίκα. 'Ο άντρας της ο Δήμος, γνωστός λατεραντζής της Πλάκας, ένας λεβέντης ίσαμε εκεί πάνω, σκοτώθηκε σ' έναν καυγά, μιά άποκρηάτικη νύχτα. 'Εκείνη τη νύχτα που είχε πραγματοποιήσει τ'ο σκοπό της ζωής του: ν' άνοίξει μιά ταβέρνα, για να νοικοκυρευτεί.

Μα κάποιος άπο μιά παρέα, τ'ον πείραζε Κι' άπο λόγο σ'ε λόγο, ήρван στα χέρια κι' έγινε τ'ο κακό. 'Η κηδεία τ'ου Δήμου, έγινε την άλλη μέρα, ανάμεσα σ'ε μασκαράδες και σερπαντίνες.

Μ' αυτή λοιπόν την ταβέρνα, η κυρά-Κατίνα μεγάλωσε κι' άνάθρεψε τα παιδιά της, με τη δύναμη τ'ου Θεού και με την τιμιότητα της.

'Απόκρηες πάλι, σαν και τότε... Τό μαγαζί είναι στολισμένο με σερπαντίνες και σ'ε μιά γωνία βρίσκεται η λατέρνα τ'ου μακαρίτη, στολισμένη κι' αυτή με κόκκινα κορδελάκια και με ροζ χάρτινα λουλουδία. Σ'η μέση, είναι ζωγραφισμένη μιά όμορφη γελαστή γυναίκα με χρυσά μαλλιά. Πλάι σ'η λατέρνα, σ' ένα σκαμνί, κάθεται ο Νότης, ο καμπουράκος, που κάθε τόσο γυρίζει τη μανιέλλα.

Τίποτα δεν συγκινούσε τ'ο μικρό, όσο εκείνη η λατέρνα. 'Η «Γοργόνα» - έτσι την έλεγε ο μικρός άπο τ'η μέρα που άκουσε δυό πελάτες να συζητούν και να λένε πως ήταν όμορφη, σαν γοργόνα.

'Η «Γοργόνα», λοιπόν, ήταν γι' αυτόν η καλύτερη συντροφιά. 'Απότομα η φωνή της μητέρας του, τ'ον έφάνισσε και τραβήξε τ'ο χεράκι του.

- Δεν σου είπα να μη την πειράζεις; Θά την χαλάσεις, κι' όταν βρεθί κανένας χριστιανός να την αγοράσει, θά της βρή κουσούρια...

Παραπονιάρικα κατέβηκε ο καμπουράκος άπο τ'ο σκαμνί και πλησίασε σ'η σ'η τ'ον τοίχο την κυρά-Κατίνα: - Δεν θέλω να την πωληθείς τη «Γοργόνα», μανούλα μου... της είπε.

- Καί γιατί; - Τη θέλω δικιά μου... Θά γίνω κι' εγώ λατεραντζής σαν τ'ον πατέρα, όταν μεγαλώσω...

Και τα μάτια του βούρκωσαν. 'Η κυρά-Κατίνα έσκυψε συγκινημένη, άγκάλιασε τ'ο παιδί της και προσπάθησε να τ'ο πείσει πως με τα λεπτά που θά έπαιρναν, θά πληρώναν τ'ο κρασί που τ'ο χρωστούσαν.

'Ο καμπουράκος σάπασε, σ'ύρθηκε σ'ε μιά γωνία κι' άπο εκεί κύτταζε περίλυπα τη «Γοργόνα» του, που η μητέρα του της είχε βάλει σ'η μέση ένα χαρτί που έγραφε με μεγάλα γράμματα: «Πωλείται».

Τό μαγαζί είχε πολλή δουλειά εκείνο τ'ο τελευταίο Σάββατο της 'Αποκρηάς.

'Ενας πελάτης, ξαφνικά, σηκώθηκε άπο κάποιο τραπέζακι. Πήγε κοντά σ'η λατέρνα και φώναξε: - Την πωλάς, κυρά Κατίνα;

- 'Ε, έχουμε τις ανάγκες μας... τ'ο άπάντησε εκείνη.

- Θάχη όμως σκουριάζει πιά...

Καί, πιάνοντας τη μανιέλλα, άρχισε να τη γυρίζει. Τά τραγούδια κι' οι φωνές έμειναν σ'η μέση. 'Από τ'η γωνιά, τ'ους άναστάτωσε όλους ο σκαπός της λατέρας που έπαιζε ένα παλιό τραγούδι. Την ίδια όμως στιγμή, άκούστηκε μιά στριγγή παιδική φωνή, κι' ο μικρός Νότης, ο καμπουράκος, πήδησε άπο τ'η γωνία του και δάγκωσε τ'ο χέρι τ'ου ανθρώπου που γύριζε τη μανιέλλα.

- 'Οχι! 'Οχι! φώναξε. Δεν θά μού την πάρεις! Είναι δική μου!...

'Απο τ'ον πόνο τ'ου χεριού, ο άνθρωπος έγειρε πίσω, να σ'η στηριχθί κάπου. 'Η λατέρνα κλονίστηκε, έγειρε με όρμη κι' έπεσε μ' όλο τ'ο βάρος της, πάνω στο μικρό Νότη.

'Ολοι τότε έτρεξαν κοντά του και πρώτ'η κυρά-Κατίνα άρμωσε με μιά κραυγή, για να γλυτώσει τ'ο παιδί της. Πολλά χέρια έπιασαν και σήκωσαν τ'η λατέρνα.

Χάμω στο πάτωμα, ξαπλωμένος, ο Νότης ήταν άναίσθητος, με τ'ο πρόσωπο τ'ον καταματωμένο...

'Εν' αυτόκίνητο, που ούρλιαζε, παραμέρισε τ'ο πλήθος των μασκαράδων και τις κρεμαστές σερπαντίνες και μετέφερε τ'ο μικρό Νότη, τ'ον καμπουράκο, σ' ένα νοσοκομείο.

Μέσα στην ταβέρνα της κυρά-Κατίνας, άπλώθηκε η έρημια. Σ'ε μιά γωνία, τα δυό παιδιά, ο Στέλιος κι' η Νίτσα, έκλαιγαν.

'Η Νύχτα πέρασε άργά, οι δρόμοι άδειασαν και οι φωνές σάπασαν. Τό μόνο μαγαζί που έμενε άνοιχτό, φωτισμένο ήταν η ταβέρνα της κυρά-Κατίνας.

'Ακούστηκε ο θόρυβος αυτόκινήτου άπο μακριά. 'Η Νίτσα και ο Στέλιος με τ'η αγωνία ζωγραφισμένη σ'ο πρόσωπο, σηκώσαν τ'ο κεφάλι. Τό αυτόκίνητο πλησίαζε και τα παιδιά βγήκαν σ'ο δρόμο. Σ'ε λίγο, σταμάτησε μπροστά στην ταβέρνα και μέσα απ' αυτό, βγήκε η κυρά-Κατίνα.

- Μαμά! φώναξαν τα δυό παιδιά. Πώς είναι ο Νότης;

'Ενας πελάτης, πούχε συνοδέψει την κυρά-Κατίνα σ'ο Νοσοκομείο, βγήκε κι' αυτός άπο τ'ο αυτόκίνητο.

'Η Νίτσα έβγαλε μιά κραυγή πόνο... 'Η μητέρα της και ο πελάτης, σκυφοί τώρα μέσα σ'ο αυτόκίνητο, βοήθουσαν τ'ο Νότη, τ'ον καμπουράκο, να βγή έξω. Τό κεφάλι τ'ου ήταν φασιωμένο με γάες.

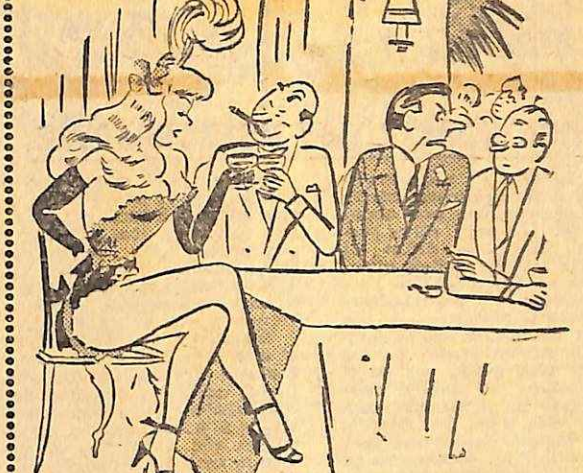
- Βάλε, κυρά-Κατίνα να πιούμε! Φτνήναι τ'η γλύτωση ο γιος σου, φώναζε ο πελάτης.

'Η Νίτσα έσφιξε σ'ην άγκυλιά της τ'ο μικρό, ενώ άκουσε χαράς κυλούσαν στα μάγουλά της.

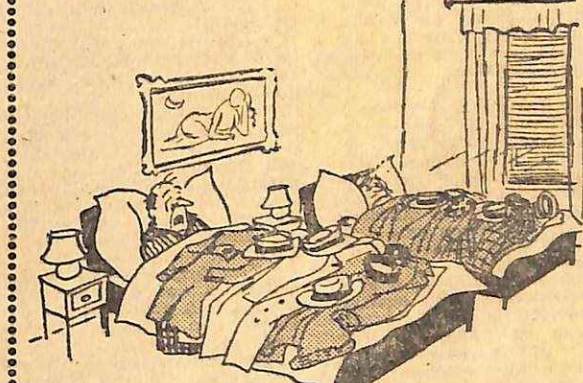
- Νά, έδώ είναι η «Γοργόνα» σου, άδελφούλη μου... Κανείς δεν θά την πειράξει πιά... Είναι δική σου!

'Ενα χαμόγελο φώτισε σ' όχρδ φασιωμένο προσωπίδι τ'ου καμπουράκου και, με βήματα σιγανά, που τριέλιζαν, ο Νότης πλησίασε και χείδεψε τη «Γοργόνα» του. 'Ηθελε να πεισθή πως δεν έπαθε κι' αυτή τίποτα και με δύναμη, γύρισε τη μανιέλλα.

'Ηταν οι πρώτες νότες ένος χαρούμενου τραγουδιού της 'Αποκρηάς, που σκορπίστηκαν σ'α σκοτεινά δρομάκια, τ'ο Κυριακάτικο έκείνο πρωτό τ'ου Καραβαλιού, μέσ' απ' την ταβέρνα της κυρά-Κατίνας.

—Τα συγχαρητήριά μου, Γιάννη! Διάδεξες θανάτο μέρος για να φέρουμε τ'ον κ. Παράλιδη να συζητήσουμε για τις δουλειές μας!...

—Διάδολε, μα δεν έφυγαν άκόμη οι καλεσμένοι;

Πρωτότυπο... νάρεμα.

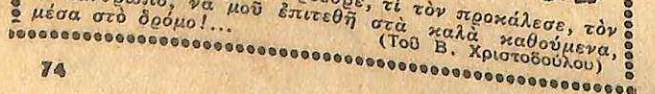
—Σ'ην έπιχειρήσι μας πληρώνουμε μόνο κάθε δυό εβδομάδες, γιατί μ' ένα βδομαδιάτιμο δεν μπορεί ν' αγοράση κανείς τίποτα...

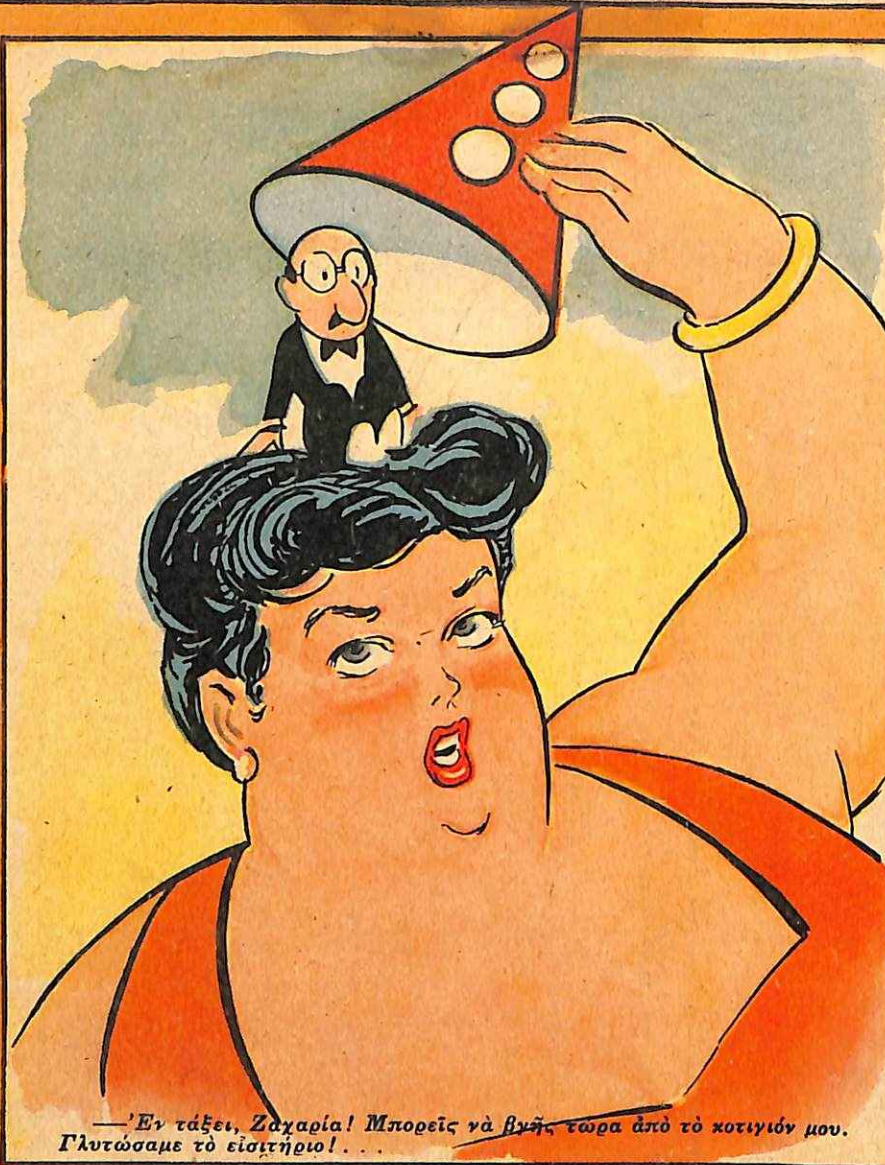
ΜΙΡΑΝΤΑ

1870

‘Ο Χότζας κι’ ὁ φακίρης

Παράξενο διήγημα

—'Εν τάξει, Ζαχαρία! Μπορείς να βγῆς τώρα από τὸ κοτιγιόν μου.
Γλυτώσαμε τὸ εισιτήριο!...

—Κάτω τὰ χέρια σας, κύριε Θωμά!... Δὲν
ξέρετε τί αὐστηρὸς ποὺ εἶναι ὁ μπαμπὰς μου!...

—'Αθλία!... Πές μου γρήγορα ποὺς ἦταν μαζί σου
πρὸ ὀλίγου!...

—Καὶ τώρα, ὦραία μου δεσποινίς, βγάλτε τὴν μου-
τσούνα σας!...
—Μὰ δὲν εἶναι... μουτσούνα!...